

Historie

Laatst bijgewerkt op donderdag 06 februari 2014 20:11 |

De historie van Mifano zoals hieronder beschreven is een digitale kopie van het Jubileumboek dat is uitgegeven ter gelegenheid van het 75-jarig bestaan van Mifano in 2004. Het is dus een beschrijving van het wel en wee van Mifano tot op dat moment!

Historie Mifano deel 1: de eerste tien jaren

Historie Mifano deel 2: 1940 - 1974

Historie Mifano deel 3: 1975 - heden

Mifano als vereniging

Gouden jaren

Lagere elftallen

De jeugd door de jaren heen

Twee periodes Damesvoetbal

Veteranen

De geschiedenis van de sportparken

Clubblad: een weg van vallen en opstaan

Straatvoetbal: ontstaan en ontwikkeling

Mifano als gastheer

Voorzitters: een overzicht

Bronvermelding

Clublied M.V.C.

Historie Mifano deel 1: De eerste tien jaren

Uit de notulen van de vergadering van burgemeester en wethouders van Mierlo van 3 december 1919 blijkt dat er toen in Mierlo reeds sprake was van georganiseerd voetbal. In die notulen wordt namelijk gemeld dat er een verzoek om subsidie was binnengekomen van het bestuur van ene voetbalclub M.V.C.. Ondanks de sympathieke gevoelens voor de voetbalclub besloot het college om de gemeenteraad voor te stellen afwijzend te beschikken. In de raadsvergadering van 13 december 1919 nam de gemeenteraad dit voorstel over en werd besloten geen subsidie te verlenen. Verdere informatie over M.V.C. uit die jaren is niet gevonden. Wel moet kort daarna, zo zal later blijken uit het archief van M.V.C., vanuit 'Het Patronaat Sint Ludovicus' een initiatief zijn geboren om te komen tot het oprichten van een voetbalclub. Het Patronaat was in de eerste helft van de twintigste eeuw een instantie waar katholieke jongeren zich konden ontspannen. Het patronaatsclubje heette P.V.C. - Patronaats Voetbal Club.

Enige jaren later had, om onduidelijke redenen, een groepje jongelui (Gerrit Huizinga, Jo van Egdome en Jan Minten) kennelijk behoefte aan een tweede voetbalclubje. Dit heeft ertoe geleid dat op 23 juni 1929 het huidige Mifano werd opgericht, toen onder de

naam M.V.C.. In de beginfase bestond de club uit 14 leden. Voorzitter was Gijs Koolen; Piet van der Vleuten was secretaris. De eerste Geestelijk Adviseur was de Heer L. Holtus - kapelaan in de St. Lucia parochie in Mierlo.

Andere nu nog bekende namen van het eerste uur waren Martien Lammers en Harrie Donkers. Zij hebben zowel actief voetbal als belangrijke bijdragen geleverd aan de vereniging als bestuurslid. De eerste elftalfoto van M.V.C. dateert uit 1931.

Het zal wel toeval zijn, maar op de oprichtingsdag van M.V.C. - 23 juni 1929 - werd het huidige PSV voor het eerst landskampioen van Nederland. Op 15 oktober 1929 werd M.V.C. ingeschreven bij de R.K. Voetbalbond Brabant en men werd ingedeeld in eerste klasse van het district Helmond. De clubkleuren waren blauw en wit en de eerste officiële competitiewedstrijd werd gespeeld op 20 oktober 1929.

Volgens een van de mensen die aan de bakermat van Mifano hebben gestaan, kapelaan L. Holtus, stond M.V.C. voor Mierlose Voetbal Club. Echter, er in latere archiefstukken vinden we ook terug Moed - Volharding - Clubliefde, Medewerking - Vriendschap - Collegialiteit en ook werd gesproken over Mannen Van Couragie.

Het was duidelijk dat hier sprake was van een beginnende voetbalclub. Niet alleen werden enige nederlagen geleden tegen P.V.C., ook in de competitie verloor men nog al eens een wedstrijd. Maar, aldus de notulen, moest door geregelde oefening getracht worden het spelpeil op te voeren om voor de volgende competitie gereed te zijn.

Als historisch feit uit de beginjaren werd genoemd de wedstrijd van 'De Dikken' tegen 'De Dunnen' die op 3 maart 1930 werd gespeeld. Op het terrein stond een weegschaal om fraude uit te sluiten! De wedstrijd trok enorme belangstelling, uiteraard resulterende in een goede (financiële) opbrengst. Ook werden die eerste jaren zo genoemde 'Missiewedstrijden' gespeeld. De recette was bedoeld voor het missiewerk van de Mierlose missionaris Pater van Vlerken.

Bij de jaarvergaderingen ging het er in de beginjaren heel anders toe dan we nu gewend zijn. Op de programma's voor deze belangrijke bijeenkomsten stonden stevast aan het begin het brengen van de jeugdgroet en het zingen van het clublied. Ook was er meestal een 'lezing met lichtbeelden'. Dit laatste waren de voorlopers van wat we nu kennen als overhead plaatjes, dia's en video's.

Het werd al snel duidelijk dat de twee voetbalclubs P.V.C. en M.V.C. niet allebei apart in het dorp Mierlo konden blijven bestaan. Kapelaan Holtus heeft er op aangedrongen beide clubs samen te smelten, hetgeen op 19 januari 1931 dan ook daadwerkelijk is gebeurd. Zoals het bij samengaan vaak hoort moesten compromissen worden gesloten. Zo werd hier besloten dat de naam M.V.C. bleef bestaan, en dat de clubkleuren geel en zwart zouden worden. Dit waren namelijk de kleuren van P.V.C. Dit waren overigens ook de clubkleuren van PSV in die tijd!

In de loop van 1931 werd voor het eerst aandacht besteed aan training, hetgeen voorheen dus niet gebeurde. Verder was de betalingsdiscipline (voor de contributie) blijkbaar in die tijd niet erg groot. Het bestuur moest zelfs enige leden 'het lidmaatschap ontzeggen'. Het is zo goed als zeker dat de economische situatie - de dertiger jaren waren immers hoofdzakelijk crisisjaren - daar mede schuldig aan is. De club was er een van gewone mensen en die hadden in die jaren simpelweg een zeer armoedig bestaan.

In november 1933 bestond de vereniging, inclusief bestuur, uit 48 leden en een Geestelijk Adviseur. De vergaderfrequentie in de club was in die tijd veel hoger dan nu. Men spreekt in de beginjaren over maandelijkse bestuursvergaderingen en, bij voorbeeld in 1933, over acht ledenvergaderingen. Het bestuur werd ook toen al afgevaardigd naar bondsvergaderingen.

Om een beetje gevoel te krijgen voor de financiële situatie in die tijd een aantal feiten, waarbij opgemerkt dient te worden dat de financiële verslaggeving gelijk liep met het kalenderjaar. We nemen 1934 - jaar van het eerste lustrum - als voorbeeld. Het beginsaldo op 1 januari was fl. 26,53. De totale ontvangsten beliepen in dat jaar fl. 280,79 en er werd fl. 285,89 uitgegeven. Het batig saldo bedroeg op 31 december 1934 derhalve: fl. 21,43.

Natuurlijk is er in een vereniging continu verloop van bestuursleden, donateurs en begunstigers, en spelers. Zonder ook maar iets te kort te willen doen aan wie dan ook zullen we daar in deze context niet te diep op ingaan. Echter, een uitzondering is zeker op zijn plaats, en wel voor kapelaan Holtus. Hij heeft als medeoprichter en uitermate actief Geestelijk Adviseur in de beginjaren heel duidelijk zijn stempel gezet op de vereniging. In 1936 echter, werd hij benoemd tot kapelaan in Tilburg, en dit betekende een einde aan zijn dagelijkse bemoeienis met de club.

In 1937 zijn er inmiddels 68 leden; en voor het eerst is er sprake van controle van de financiën door een kascontrolecommissie. De morele druk op leden en donateurs blijft - naar onze huidige maatstaven - ongekend hoog.

Nieuwe leden werden schriftelijk op de hoogte gebracht van het feit dat zij een voorwaardelijk lidmaatschap kregen. Blijkbaar moest een definitief lidmaatschap door de ledenvergadering worden goedgekeurd.

In oktober 1937 verschijnt ook het eerste M.V.C. Nieuws, dat vanaf dat moment min of meer regelmatig zal verschijnen. Het bevat het de opstelling van de elftallen (1e, 2e en junioren) en wedstrijdverslagen.

Uit het jaarverslag over dat jaar blijkt dat onenigheid tussen bestuur en leden van alle tijden is. Voetballend gezien waren de prestaties zeer mager: de meeste elftallen eindigden in de onderste regionen van hun competitie. Het bestuur klaagde niet alleen over gebrek aan opkomst bij de zomertrainingen op het veld, maar moppert ook over de opkomst bij de zaaltrainingen in de wintertijd. Men spreekt zelfs van 'een soort crisis' door een verschil van mening tussen de elftalcommissie en leden. De leden werden door het bestuur 'ten zeerste ontraden actie tegen het bestuur te nemen daar hierdoor de clubgeest zeer wordt geschaad.' Over mogelijke negatieve gevolgen van die crisis is nergens iets terug te vinden.

Dan wordt het langzaamaan 1939: M.V.C. bestaat tien jaar. Er waren op dat moment drie seniorenelftallen en twee juniorenteams. [naar boven](#)

Historie Mifano deel 2: 1940 - 1974

Over het jaar 1940 is geen jaarverslag beschikbaar. In het jaarverslag over 1941 werd door de voetbalbond een naamsverandering opgelegd omdat er teveel verenigingen waren met de naam M.V.C.. Voor de bond waren die moeilijk uit elkaar te houden. Andere voorbeelden van veel voorkomende namen waren S.V.V. en B.V.V.. De club moest toen van de bond 'Mierlo' heten. Hoe lang die naam bestaan heeft is niet helemaal te achterhalen, maar het lijkt er op dat M.V.C. en Mierlo soms wel door elkaar gebruikt werden.

Over de oorlogsjaren is verder niet veel informatie voorhanden.

Het derde lustrum vond plaats in 1944, maar er was eigenlijk geen enkele aanleiding tot feesten. Echter, de Supportersclub wilde dit derde lustrum niet ongemerkt voorbij laten gaan en organiseerde ter gelegenheid hiervan een goed geslaagde avond, waarbij een revue werd vertoond. In de revue werden enkele - niet nader genoemde - feiten uit het verleden op interessante wijze gememoreerd.

In het jaarverslag werd dat jaar verder gekenschetst als een van de merkwaardigste uit het bestaan van de club, waarbij de bevrijding van het zuidelijk deel van Nederland als het belangrijkste feit werd genoemd. Er werd aan toegevoegd dat er gelukkig onder de leden van de club geen slachtoffers van de oorlog te betreuren waren.

De start van de competitie 1944/1945 kon als gevolg van de oorlogsomstandigheden niet in september plaatsvinden.

De geelzwarte shirts moesten door de noodomstandigheden voorlopig worden vervangen door witte blouses. Waarschijnlijk werd het gele deel van de shirts teveel als katholieke kleur gezien, en dat was in die dagen blijkbaar ongewenst. Zeker is dat de broeken per se niet wit mochten zijn. Oud-voorzitter en zeer gewaardeerd Mifano-man Cor van Laarhoven: "Bij nat of vies worden leek zo'n broekje dan teveel op menselijk vlees ...".

Voor zover terug te vinden is Mifano voor het eerst kampioen geworden in de afdeling A 1ste klas van Kring Helmond op 19 mei 1946. In het hoofdstuk 'De gouden jaren' gaan we daar dieper op in. Promotie volgde niet automatisch, de daarvoor te spelen promotiewedstrijden leidden niet tot het gewenste resultaat. Ook in het volgende seizoen werd men kampioen, toen wel gevolgd door promotie.

Als gevolg van deze promotie werd het vaandelteam ingedeeld in een heel ruim rayon. Dat kostte de vereniging erg veel geld; het bestuur heeft al snel om herindeling verzocht.

De sfeer in de club gaat sterk achteruit, vooral in 1948, en het eerste clubblad dat in 1949 verschijnt staat er vol van. De toenmalige Geestelijk Adviseur F. van Hoek begint er mee in zijn voorwoord, de redactie schrijft er zelf over en Frans Meulendijks gaat er in zijn bijdrage diep op in: Niet kankeren! Voetballen! Hij geeft er niet alleen de spelers van langs, maar ook de supporters wordt verweten hun ongenoegen over de prestaties op een verkeerde manier duidelijk te maken. Hij bezigt duidelijke en krachtige termen zoals: '... het rotte gekanker.... ..Hij richt zich tot spelers en supporters: ...Spelers die het gekanker niet kunnen laten kunnen beter hun lidmaatschap opzeggen. Kankerende supporters kunnen beter thuisblijven.' Ook hekelt hij het feit dat spelers die voor het eerste geschikt zijn liever in het tweede spelen.

Ook wordt voor het eerst gesproken over spelers die naar andere clubs vertrekken. De redenen zijn niet duidelijk, maar wellicht zal onvrede met de slechte sfeer daar een rol in hebben gespeeld. Volgens het clubblad is Chris Lammers toen naar P.S.V. gegaan terwijl Christ Slegers en Wim Steenbakkers naar respectievelijk De Spechten en Mierlo Hout zijn vertrokken.

Veel voetbalverenigingen beschikten in vroeger jaren over een zogeheten 'elftalcommissie'. Wat doet een elftalcommissie? Kort gezegd: een elftalcommissie bepaalt welke spelers in aanmerking komen voor elk van de selectieteams. De trainer bepaalde vervolgens welke speler op welke positie moest spelen. Vandaag de dag is dit niet meer denkbaar: welke trainer zou dat nu nog accepteren.

1949 was weer een feestjaar: de club bestond immers 20 jaar. En iedereen werd opgeroepen de strijdbijl te begraven, de onderlinge wrijvingen bij te leggen en zich weer te richten op de hoofdzaak. En zo werd op 18 en 19 juni 1949 het twintigjarig jubileum gevierd.

Dan de naamswijziging van M.V.C. naar Mifano. Deze wijziging is nergens in de officiële stukken terug te vinden. Duidelijk is dat de Geestelijk Adviseur van dat moment, kapelaan Slegers, niet tevreden was over de naam van toen. In een artikel in het Mifano ABC zegt secretaris Ad van de Pas de bedenker te zijn van de huidige naam Mifano, die staat voor Mierlo faal nooit. Voor de volledigheid wijs ik er op dat hier niet mee wordt bedoeld dat de club nooit zal falen. Wel wordt iedereen opgeroepen alles in het werk te stellen falen te voorkomen. Volgens de bedenker klinkt het lekker Italiaans en bij het aanmoedigen kan men de laatste lettergreep flink laten rollen: Hup Mifanoooooooooooooooooooooo.

De naam Mifano moet in de eerste helft van 1952 zijn ingevoerd. Dit is gebaseerd op de volgende feiten. Ten eerste zijn er officiële archiefstukken uit december 1951 die (nog) spreken over 'Voetbalvereniging Mierlo'. Ten tweede laat mevrouw Carla van der Leeuw van het districtskantoor van de KNVB desgevraagd weten dat volgens hun archief de voetbalclub uit Mierlo 'voor het eerst aan de competitie deelnam onder de naam Mifano in het seizoen 1952/1953'.

De eerstvolgende informatie in de annalen van Mifano vermelden dat de competitie 1952/1953 voor de vereniging een zeer slecht verloop had. Kon in het seizoen 1951/1952 degradatie nog worden voorkomen door voor ruim 2.000 toeschouwers het degradatieduel tegen Bavo's op het A.S.V.-terrein in Aarle Rixtel te winnen, het seizoen 1952/1953 werd noodlottig afgesloten met degradatie naar de afdeling Brabant.

In het verslag over het verenigingsjaar 1953/1954 stond als doelstelling aan het begin van het seizoen 'Dit jaar weer terug naar de vierde klasse.' In de ogen van het bestuur was hiervoor een goede trainer nodig, en daarom werd besloten de heer Louis Swanenberg, die op het laatst van het voorgaande seizoen nog had geprobeerd degradatie te voorkomen, als trainer aan te houden.

Echter, dat zou een zware financiële druk op de vereniging leggen, terwijl de club al in een financiële impasse verkeerde. Het bestuur besloot daarom een 'Trainingsfonds' op te richten. Ondanks alles is dat niet gelukt en derhalve was men - met grote spijt - gedwongen het contract met de heer Swanenberg te beëindigen. Later zal blijken dat dit voor de vereniging geen definitief afscheid van de heer Swanenberg betekende.

Er werd toen besloten de heer J. Knapen te vragen of hij genegen was de training voor de senioren op zich te nemen. Aan de heer Van de Reek werd hetzelfde gevraagd voor de jeugdafdeling. Zij waren hiertoe bereid en, gezien de opkomst op de trainingen, zag het bestuur dit als een - voorlopig - goede oplossing van het trainersvraagstuk. Om de prestaties te verbeteren vroeg Jan Knapen of er voortaan twee keer in de week getraind mocht worden: één keer met bal en één keer zonder bal. Hierop werd door het bestuur positief gereageerd. Dit heeft echter niet lang geduurd, want zo'n tien jaar later wordt - zoals we verder kunnen lezen - dit punt opnieuw aan de orde gesteld.

Het moet ook in deze tijd geweest zijn dat het aantal juniorenleden groter werd dan het aantal voetballende seniorenleden. In 1954 had de vereniging 119 leden, waarvan 44 voetballende senioren, 25 ondersteunende leden en 50 junioren en pupillen.

Zonder vaak echt grote financiële problemen te hebben gehad is geld eigenlijk door de jaren heen vaak een lastig punt geweest bij de vereniging: er was nogal eens een - klein - tekort aan financiële middelen. Het einde van het seizoen 1953/1954 leerde dat de inkomsten fl. 1.924,87 bedroegen terwijl de uitgaven fl. 2.137,80 beliepen. Een tekort dus van fl. 212,93. Er werden initiatieven genomen om meer inkomsten te krijgen. Zo werd er voor het eerst een zes weken durend rikconcours georganiseerd in de maanden

oktober en november. De belangstelling was niet overmatig, maar dank zij de op de kaartavonden gehouden loterij kon men er toch ruim 200 gulden aan overhouden.

Hierdoor werd het mogelijk om het vieren van het - om financiële redenen - uitgestelde zilveren jubileum alsnog te gaan voorbereiden. Dit zilveren bestaan van de vereniging is uiteindelijk tijdens het laatste weekend van april 1955 herdacht.

Sportief gezien heeft het eerste team lang uitzicht op het kampioenschap gehad, maar in de beslissende wedstrijd moest men in Nuenen hun meerdere herkennen. Een tweede plaats werd hun deel, en dat gold ook voor het tweede team. De jeugd overtrof de ouderen dat jaar: zij werden kampioen. Niet slecht, gezien de nog steeds niet echt opgeloste trainersproblematiek. Gelukkig was Gerrit van de Reek bereid gevonden - en in staat geweest - naast de junioren ook te senioren te gaan trainen.

Het clubblad 'Mifano Flitsen' werd na een kortstondig bestaan van minder dan twee jaar weer opgeheven. Officiele redenen: kosten, maar ook zou er een gebrek aan belangstelling voor zijn bij de leden.

Langzaamaan naderen we 1957: een belangrijk jaar voor de vereniging want er komt voor Mifano een nieuw sportpark. Bijzonderheden over dit sportpark, de totstandkoming en de verdere ontwikkelingen worden beschreven in een apart hoofdstuk.

1959 werd het definitieve afscheid van de actieve loopbaan van de heer Christ Liebreks als voorzitter. Hij werd opgevolgd door de heer Cor van Laarhoven. De moeilijkheden rondom de elftalcommissie bleven bestaan: er was op dat moment maar één enkel lid! De heer Dijkstra was trainer van de hoofdmacht en hem werd opgedragen het eerste elftal samen te stellen. In de loop van de tijd zijn leden van de elftalcommissie afgetreden omdat zij het niet eens waren met het bestuursbesluit dat de trainer in zijn eentje de opstelling van het eerste elftal maakt. Dit betekende toch wel wat voor het instituut elftalcommissie.

Voor het eerst wordt in het financiële verslag melding gemaakt van inkomsten uit 'Toto/Lotto'. Wat was dat dan wel? Vele mensen waagden ook in die tijd al een gokje door de voetbaltoto in te vullen of door mee te spelen in de Lotto. Dit kon men doen op allerlei manieren, maar als dat via een vereniging gebeurde kreeg de vereniging daar een zekere vergoeding voor. Het was dus zaak om zoveel mogelijk mensen te bewegen hun formulier via onze vereniging in te leveren. Daar waren vele inspanningen voor nodig, maar het leverde wel wat op: in het seizoen 1959/1960 maar liefst fl. 920,38. En dat is een niet te verwaarlozen deel van de toenmalige jaarinkomsten van fl. 4.193,65 - zo'n 22%! Dank aan, met name, Peter van Holstein.

In 1961 ontstond het idee om geld binnen te krijgen door middel van het ophalen en verkopen van oud papier. Dit gebeurde geheel in eigen beheer. In het begin werd met een vrachtwagen oud papier opgehaald bij V&D. Omdat het sorteren en apart verpakken wel veel geld opleverde maar ontzettend veel werk was besloot men het papier ongesorteerd aan te leveren. Dat bracht per kilo 6 cent in het laatje. In totaal fl. 367,20. Netto.

Met de hernieuwde aanstelling van de heer Louis Swanenberg als trainer kon het niet anders: Mifano zou eindelijk ook op sportief gebied een klinkend resultaat gaan behalen. Een zodanig resultaat zelfs dat de term: 'de gouden jaren van Mifano' op de proppen kwam. Ook wij zullen hier - in een apart hoofdstuk - bij stil blijven staan.

Het was gebruikelijk dat over alle onderdelen van de vereniging werd gerapporteerd in één document. Dit veranderde in het seizoen 1961/1962, toen voor het eerst apart werd gerapporteerd door het juniorenbestuur. Een seizoen later stond de jeugdafdeling ook financieel op eigen benen. Hiermee werd de jeugdafdeling een formeler deel van de vereniging waarover in een apart hoofdstuk meer details worden gemeld.

Een jaar later (1963) vraagt Hans Manders op de jaarvergadering of de selectie niet twee keer in de week zou moeten trainen. Het bestuur had hier geen bezwaar tegen maar uit de verslaggeving blijkt ook niet al te veel enthousiasme. Ook vraagt men zich tijdens de vergadering af waarom Mifano geen clubblad heeft. Als reactie daarop wordt gezegd dat er in het verleden te weinig aandacht van de leden voor bestond. Voorbereidingen voor een clubblad worden schoorvoetend gestart.

Cor van Laarhoven vertrekt als voorzitter, omdat hij werd benoemd tot hoofd van de lagere school in Deurne. Ben Koolen werd zijn opvolger. Later zal blijken dat hem weinig problemen bespaard zullen blijven. Ofschoon dat niet met deze wisseling van de macht te maken zal hebben begint de sfeer in de club opnieuw langzaam te minderen. Dat blijkt uit notulen van de bestuursvergaderingen, maar ook op de jaarvergaderingen.

Op voetbalgebied ontstaat het probleem dat spelers van het tweede team zelf willen bepalen dat ze bij elkaar blijven voetballen. Dit tot grote ontevredenheid van de elftalcommissie. Het bestuur treedt echter hard op door te stellen dat de trainer de opstelling bepaalt en deze ter goedkeuring voorlegt aan de elftalcommissie en dat de spelers daar niks over te zeggen hebben. Dit leidt tot het vrijwillig opstappen van een paar spelers.

In die tijd reisde men met de bus naar uitwedstrijden. Maar ook dat was niet altijd koek en ei. Er waren spelers van het eerste elftal die klaagden omdat ze - herhaaldelijk - geen zitplaats konden bemachtigen in de bus. Een speler zou gezegd hebben dat hij niet meer mee ging. En ook trainde hij niet mee op dinsdag. Reden: hij was nog moe van het staan in de bus. Zijn leider zou hem namens het bestuur aanspreken. Bijna besloot men die wantoestand (!) aan te pakken door plaatsen voor de spelers en hun dames te reserveren. Maar dat is er nog net niet van gekomen.

Terug naar de praktijk van het voetballen. Succesvolle jaren zullen worden gevolgd door mindere succesvolle tijden. Het jaarverslag van 1964/1965 spreekt over 'het meest bewogen jaar in het bestaan' van de club. Er gebeurde van alles en nog wat. Zo werd het bestuur beticht van malversaties. Ook zouden een of meerdere spelers betaald worden voor hun diensten als voetballer. De lokale krant werd regelmatig gebruikt als communicatieplatform. Kortom een heel roerige periode, waarbij bijna het hele bestuur vertrok. In ons jubileumboek gaan we daar uitgebreid op in.

In het jaarverslag over 1965/1966 schrijft men dat het nieuwe bestuur met enige angst in het hart het nieuwe verenigingsjaar is ingegaan. Door het vertrek van de vier basisspelers werd de selectie erg verzwakt. Tijdens het moeizaam verlopen seizoen heeft men gevraagd aan enkele oudere spelers - die het inmiddels rustiger aan deden in de lagere elftallen - te helpen om degradatie te voorkomen. En dat is uiteindelijk gelukt.

Een jaar later, bij de aanvang van het seizoen 1966/1967 bleek er een geweldige aanwas van leden te hebben plaatsgevonden: de vereniging telde intussen 240 leden.

Aan het eind van het seizoen 1968/1969 degradeert het vaandelteam naar de vierde klasse.

Ook later zal weer blijken dat sommige jubileumjaren een ongelukkige invloed hebben op de prestaties van het eerste want het zal niet de eerste keer blijken te zijn dat degradatie juist in een jubileumjaar plaats heeft. De voorzitter wijdt deze degradatie opnieuw aan het vertrek van een goedscorende voorhoede, maar relativeert dat dat nu eenmaal altijd zo zal blijven. Het positieve in dat jaar

is dat, naast het veertigjarig jubileum, het derde elftal kampioen wordt. Een prestatie die door de scheidende voorzitter wordt geroemd.

En dan komt het veertigjarig jubileum. Een belangrijk element van dit jubileum was de uitgave van een jubileumboekje. Het feestcomité bestaande uit de heren Liebreks, van Laarhoven en Raaijmakers verzochten de heer Jan Manders een jubileumboekje samen te stellen. Dat is een gedegen werkje geworden met zeer zinvolle wetenswaardigheden en feiten waarvan voor het schrijven van dit boek dankbaar gebruik is gemaakt.

Mifano groeide maar door en kon in 1971 het 400ste lid begroeten. Dat leverde een mooie vereniging op, maar ook ontzettend veel werk voor de penningmeester die de contributie aan huis moest ophalen. Langzaam maar zeker deed het fenomeen girale betaling zijn intrede. Het clubblad meldt dat inmiddels een twintigtal leden de contributie via een bankoverschrijving heeft betaald. In datzelfde jaar werd door de heer Gruijters een clubembleem ontworpen dat in het volgende seizoen door het vaandelteam - en later ook door de andere teams - op de shirts zou worden gedragen. Dit werd gezien als een volgende stap in de aanloop om 'een echte club' te worden.

In ver vervlogen tijden zijn er nog wel eens veel bezoekers geweest op ons sportpark bij competitiewedstrijden van het vaandelteam. Zo schijnen er in 1972 zo'n 2.000 toeschouwers de wedstrijd Mifano - Mierlo Hout te hebben bijgewoond, waarvan 1.500 betalende! Kom daar nu maar eens om. De wedstrijd eindigde overigens in een gelijkspel.

Op 14 mei 1972 wordt Mifano-2 kampioen en promoveert daardoor naar de 1ste klasse van de afdeling Noord Brabant van de KNVB.

Aan het eind van 1973 dient de in die tijd beruchte oliecrisis zich aan. Dit maatschappelijk probleem had uiteraard ook consequenties voor sportverenigingen. Het bestuur stelde in die tijd duidelijke voorschriften op om de pijn zo goed mogelijk over alle geledingen van de vereniging te verdelen. Bussen mochten wel rijden, maar daar zou voor de club een veel te hoog prijskaartje aanhangen. Daarom werd gevraagd om voor het spelen van uitwedstrijden zoveel mogelijk weer ouderwets de fiets van stal te halen. Gelukkig was het hele schaarsteprobleem maar van korte duur en de gevolgen - uiteindelijk - voor de meeste mensen minimaal.

In 1974 was het ledenaantal gegroeid naar bijna 500. Uit datzelfde jaar is een noviteit te melden: voor het eerst werd een vrouw in het bestuur gekozen. In analogie met de jeugd werd de voorzitter van de damesafdeling in het hoofdbestuur opgenomen. Het ging om mevrouw Christine van der Putten. Ook kwam er een tweede dameselftal. Zij was wel de eerste dame in het bestuur, maar zij zou niet de laatste zijn. Nellie van de Sanden en Corrie van Hattum zouden haar later als bestuurslid volgen.

[naar boven](#)

Historie Mifano deel 3: 1975 - heden

In 1976 vind wederom een redelijk unieke gebeurtenis plaats: voor het eerst werd een nog zittend bestuurslid - Harrie Meulendijks - staande de jaarvergadering door het bestuur voorgedragen - en door de vergadering benoemd - tot lid van verdienste.

In 1977 wordt voor het eerst een Mifano carnavalsbal georganiseerd in de kantine. Dit zou later uitgroeien tot een kleine traditie. In datzelfde jaar neemt Kapelaan Jansen na elf jaar afscheid als Geestelijk Adviseur. Hij wordt benoemd om in Veghel zijn pastorale werk voort te zetten. Hij wordt herinnerd als een zeer bij Mifano betrokken persoon. Hij speelde niet alleen bij de veteranen maar was ook een trouw bezoeker van de jaarvergaderingen. Mevrouw Van der Putten stopt als bestuurslid.

Mifano maakt zijn doelstelling, om voor alle Mierlonaren sport en ontspanning te bieden, steeds opnieuw waar. In 1978 ontvangt het bestuur een brief van de gemeente waarin deze haar erkentelijkheid uitspreekt voor het feit dat Mifano een speelveld plus kleed- en wasaccommodatie beschikbaar stelt voor zustervereniging Midako, Mierloos korfbalclub. Dat zou enige jaren het geval zijn.

Gezien het feit dat Mifano nu over een goede kantine beschikt wordt besloten de bestuursvergaderingen niet meer in het clubhuis Knoops te houden maar in het eigen paviljoen. Niet veel later zullen ook de elftallen bij uitwedstrijden voortaan verzamelen in het paviljoen, en niet meer bij het clubhuis.

Waarschijnlijk is het ook in dat jaar geweest dat de nu nog steeds populaire kaartavonden in de wintermaanden zijn gestart. Dat bleek een schot in de roos want anders was daar allang eerder een eind aan gekomen.

Begin 1979 wordt een buitengewone algemene ledenvergadering bijeen geroepen. De reden hiervoor was dat, als gevolg van het Nieuw Burgerlijk Wetboek, waarin werd voorgeschreven dat de statuten van alle juridische entiteiten in Nederland dienden te worden aangepast. Zo ook die van Mifano, maar dat kan alleen maar worden bekrachtigd door de leden. Het bestuur werd desgevraagd door de vergadering gemachtigd de nieuwe statuten bij de notaris te formaliseren.

Het seizoen werd afgesloten met het derde kampioenschap op rij voor het zevende elftal. Promotie was het gevolg. Ook het achtste werd op dezelfde dag, 9 april, kampioen, zij het wat moeizamer. Dat kon niet gezegd worden van het eerste: zij konden het vierdeklasserschap ternauwernood veilig stellen. Het bestuur roemde de spelers van het tweede elftal voor hun bereidheid zich in te zetten voor het eerste. Slechts enige maanden later, in november, zouden de spelers daarover officieel hun beklag doen!

In juni 1979 werd het gouden jubileum van de vereniging gevierd. Op 5 juni werden de eerste wedstrijden gespeeld voor het eerste straatvoetbaltoernooi. Dit toernooi telde 25 deelnemende straten, waarvan de finale tussen Dalkruid en Lisdodde op vrijdag 15 juni in het voordeel van Dalkruid werd beslist. De animo voor het toernooi, zowel van de kant van spelers als toeschouwers was heel groot en dat beloofde nog wat voor de toekomst. Op de tussenliggende zaterdag 9 juni werd een veteranentoernooi gehouden waaraan naast Mifano ook Stiphout Vooruit, ELI en Merefeldia deelnamen. Mifano was de trotse winnaar.

Zaterdag 16 juni was weer een drukke dag. Aan de gezinssportdag kon iedereen van 0 tot 100 jaar meedoen en tijdens de manifestatiedag voor verenigingen waren vele Mierlose verenigingen present en gaven demonstraties van hun sport, waar erg veel belangstelling voor was. Ook werd op die middag een voetbalwedstrijd gespeeld tussen het kampioenselftal uit 1962 en een selectie van spelers waar toen tegen werd gespeeld. Op zondag 17 juni werd in de middag een damestoernooi georganiseerd met acht deelnemende teams. Mifano behaalde de tweede plaats. Verder werd er een gekostumeerde voetbalwedstrijd gespeeld waarna een reünie van oud-spelers volgde. Woensdag 20 juni was de dag voor de jeugd: 's middags voor de jongste kinderen een voorstelling van jeugdrevue 'Hocus Pocus' en 's avonds voor de oudere jeugd 'AVRO's Toppop drive-In show'. De officiële feestdag was natuurlijk zaterdag 23 juni, precies 50 jaar na oprichting. Als eerste werd een Heilige Mis uit dankbaarheid opgedragen door

oprichter, inmiddels emeritus pastoor, L. Holtus. Deze werd gevolgd door een bijeenkomst voor genodigden in clubhuis 'De Cerise bar'. In de middag was er een grootse receptie en de dag werd besloten met een feestavond voor de leden. De afsluiting van dit jubileumfeest volgde op zondag 24 juni met een koffieconcert door de Mierlose verenigingen Harmonie St. Lucia, Gemengde zangvereniging St. Lucia, de zanggroep Sound of Gospel en blaasorkest De Kersenlanders.

Als blijvende herinnering aan dit gouden jubileum werden door de toenmalige sponsor van tien Mierlose objecten zeefdrukken gemaakt. Van elk waren er 150 gemaakt en ze moesten fl. 15,- per set van twee kosten. Elk lid moest de gelegenheid krijgen minimaal één set te bemachtigen. Zij mochten die zelf houden, maar ook doorverkopen. Daarnaast werden 50 pakketten van alle tien de zeefdrukken gemaakt en te koop aangeboden voor fl. 75,- per pakket. De risico's waren voor de sponsor, maar de verkoop liep goed. Derhalve een fikse financiële injectie voor de club.

Al met al, de viering van het jubileum was in alle aspecten een succesvol evenement. Mifano waardig.

In juli 1980 heeft Mifano 563 leden, en dat is een enorm aantal. Toch blijven er zaken die niet naar tevredenheid lopen. Zo ook het trainingsbezoek van de selectie. Bij aanvang van het seizoen 1980/1981 valt het nog wel mee, maar dan al wordt getwijfeld hoe de opkomst rond Kerstmis zal zijn. Ook al is dit door de hele geschiedenis van de club heen een probleem, nu is het toch wel erg bont. Het bestuur besluit namelijk een fundamentele discussie binnen de vereniging te starten of het nog wel verantwoord is door te gaan met veel geld stoppen in de selectie in de vorm van het bieden van trainingsmogelijkheden terwijl daar ondermaats weinig gebruikt van wordt gemaakt. Gelukkig is het nooit zover gekomen!

Voor het eerst na vier jaar gaat het Mifano carnavalsbal niet door omdat er het afgelopen jaar veel te weinig belangstelling voor was geweest. Wel zijn in de loop van de jaren verschillende andere nevenactiviteiten georganiseerd. Zo zijn er sinds 1977 jaarlijkse rikoncoursen. Elke winter wordt er op vijf - meestal achtereenvolgende - vrijdagavonden gerikt in de kantine. Elke avond is er een dagprijs te verdienen en tevens wordt een algemeen klassement bijgehouden. Diegene die over de vijf avonden de meeste punten bij elkaar rikt wint de hoofdprijs, meestal een fiets. Gemiddeld doen er tussen de veertig en de vijftig mensen aan mee, soms meer.

Andere nevenactiviteiten zijn de avonden in november waarop Sint Nicolaas met een paar van zijn Pieten het paviljoen bezoekt en voor de jongste jeugdspelers een verrassing in petto heeft.

In 1981 krijgt men te maken met officiële boekencontrole van de bedrijfsvereniging. Als vervolg hierop kwam er een tijd later ook controle van de belastingdienst. Hierbij werden door de belastingdienst adviezen gegeven sommige zaken anders te boeken. Uit een latere controle bleek dat wij de adviezen op de juiste manier hadden begrepen. Dit was een van de eerste signalen van het gegeven dat een verenigingsbestuurder veel meer moet kunnen en weten dan hoe je een vereniging bestuurt.

Frank van den Wittenboer ontwerpt een clubvlag. Hij was een kenner op dat terrein en had als zodanig ook al een aantal omslagen van het Mifano ABC ontworpen. Korte tijd later kwam hij met een zeer mooi ontwerp voor een clubvaantje. Wat dat betreft zouden we in de hoogste regionen mee kunnen spelen.

In 1984 kreeg sponsoring een nieuwe dimensie. Waren er tot dan toe alleen maar reclame-uitdrukkingen via borden rond het hoofdveld en advertenties in het clubblad, nu kwam er iets bij. Voor het eerst in het bestaan werd door het vaandelteam gespeeld in shirts met reclameopdruk. De firma IGO-POST had de primeur. Intussen waren er al wel een paar jeugdteams met shirtreclame. F-2 opende de rij met shirts van 'Snackbar 't Huukske' en A-1 volgde onmiddellijk met shirts van 'Echte Bakker Jenny van der Putten'.

Ook in dat seizoen kwam er een derde veteranenelftal. Dit was reden voor het bestuur om, in analogie met de jeugdcommissie, een heuse veteranencommissie in te stellen. Daarmee werden alle zaken de veteranen betreffende in goede harmonie behandeld.

Omdat de nieuw ontstane hockeyclub nog geen eigen accommodatie had vroeg men of gebruik mocht worden gemaakt van de faciliteiten van sportpark De Ark. Zowel het gemeentebestuur als Mifano stond daar positief tegenover. Aldus werd in goed overleg besloten welke faciliteiten precies voor de hockeyclub ter beschikking konden worden gesteld.

Dan volgt het allereerste begin van een heuse schaatsbaan op het sportpark. In september 1986 werd door een aantal leden aan het bestuur gevraagd om een ijsbaan te mogen aanleggen. Immers, de Mierlonaren kunnen in het dorp - behalve op het Eindhovens Kanaal - nergens schaatsen. Het bestuur gaf toestemming en de gemeente werd ingeschakeld. De Tip zou later dit jaar worden omgetoverd tot ijsbaan. Er waren zes vrachtwagens zand nodig om De Tip te omranden met een walletje. Ook moest veel zand over De Tip worden verdeeld: allemaal kruiwagenrijdende vrijwilligers.

In 1987 verschijnen de Butsbollen op het toneel. Deze groep is ontstaan doordat rond 1980 een groep jongelui die òf in B1 speelden òf er binding mee hadden mee ging doen aan de carnavalsoptochten in Mierlo en Helmond. Eind 1987 is daar wat meer lijn en structuur in gekomen: de naam Butsbollen is ontstaan en de leden waren herkenbaar aan unieke kleding. Zij hadden elk jaar een voorganger, die Opper-Butsbol werd genoemd. In 1988 organiseert deze groep het 'Eerste Butsbollenbal'. De gezellige carnavaleske avond eindigde met een kater: de opbrengst die bedoeld was als kantine-inkomen werd gestolen.

Het jaar 1989 zal weer een turbulent jaar voor de vereniging blijken te worden. Het eerste degradeert naar de tweede klasse van de KNVB, afdeling Noord Brabant. Het vierde elftal, daarentegen, wordt ongeslagen kampioen. Vervolgens vindt het zestigjarig jubileum plaats en op het eind van het kalenderjaar treedt het voltallige hoofdbestuur af.

Vlak na de viering van het jubileum stuurt de jeugdcommissie een brief naar het hoofdbestuur waarin men meldt ontevreden te zijn over het functioneren van het hoofdbestuur en men hun aftreden eist. Het hoofdbestuur wordt gebrek aan beleid op zowel organisatorisch als op technisch gebied verweten. Ook ontbreekt het volgens hen aan visie voor de langere termijn.

Kortom, er leek een onwerkbaar situatie te zijn ontstaan. Het bestuur is het uiteraard niet eens met de kritiek maar besluit na ampel beraad toch zich te laten adviseren door een aantal vertrouwenspersonen: de meeste van hen waren voormalige bestuursleden van Mifano. Wellicht een teleurstelling voor het bestuur, maar overleg met deze vertrouwenspersonen heeft niet geleid tot het aanblijven van het bestuur. De vertrouwenspersonen moesten - met pijn in het hart - concluderen dat er een onherstelbare breuk binnen de vereniging was ontstaan; een harde maar onontkoombare constatering. Zij adviseerden het zittende bestuur dan ook eensluidend om af te treden.

Het bestuur heeft dit advies opgevolgd en besloot om af te treden. Maar voordat het zover was hebben zij erg veel werk verzet om de continuïteit van de vereniging niet op het spel te zetten. Toen dat was geregeld kon een en ander worden geformaliseerd. Daartoe heeft op 6 november een Buitengewone Algemene Ledenvergadering plaatsgevonden. Tijdens die vergadering trad het voltallige bestuur af en werden mensen voorgesteld die in een interim bestuur zouden willen plaatsnemen. Die vergadering gaf zijn goedkeuring aan de kandidatuur van deze mensen zodat de ontstane problemen konden worden aangepakt. Het interim bestuur bestond uit de heren Hans Donkers, Ton v.d. Heijden, Theo Hoeks, Jac Joosten, Jan Perriëns, Huub Swinkels, Maarten Verbruggen, Tiny v.d. Vossenbergh en Cor Vreven, die tevens als voorzitter fungeerde. Dit nieuwe bestuur had zichzelf twee hoofdtaken gesteld:

1. Communicatie: betere stroomlijning van de communicatie binnen de vereniging en het oppoetsen van contacten met de buitenwereld.
2. Het zoeken naar nieuwe bestuursleden.

Aan het einde van het seizoen waren de noodzakelijke maatregelen genomen en de lijnen voor de toekomst uitgezet. Drie nieuwe bestuursleden, waaronder de voorzitter, vulden het ervaren bestuur aan zodat een nieuw gekozen hoofdbestuur met frisse moed de vereniging verder kon gaan leiden.

De voorzitter zegt dat hij wil proberen de leden van Mifano weer in beweging te krijgen. Op de eerste zaterdag van januari 1991 is het dan zover: er wordt een Nieuwjaarsloop georganiseerd voor alle leden. De jeugdleden moeten, afhankelijk van hun leeftijd 860 (D, E, F), 1020 (C), 1940 (B) of 2800 (A) meter lopen. Voor senioren, kaderleden en veteranen is een parcours van 3940 meter uitgezet. Er is behoorlijk wat belangstelling en dit initiatief zal nog een aantal jaren opvolging krijgen.

Het seizoen 1992/1993 wordt door het vaandelteam afgesloten met promotie. De promotiewedstrijd, die plaats vond op het terrein van Mariahout met ONDO als tegenstander, was ongemeen spannend. Uiteindelijk kwam Mifano met 3-2 als triomfator te voorschijn en promotie naar de eerste klasse KNVB afdeling Noord Brabant was een feit. Volgens de toenmalige voorzitter was deze promotie het rechtstreekse gevolg van het beleid van de jeugdcommissie. Zij besloten toen het accent meer te leggen op prestatievoetbal en dat was de aanzet tot de vorming van de groep spelers die nu de selectie vormt, aldus schreef hij in zijn voorwoord in het cluborgaan.

Voor het eerst werden bij de senioren twee selecties gecreëerd: de A- en de B-selectie. Uit de A-selectie werden het eerste en tweede elftal samengesteld, de B-selectie bestond uit spelers van het derde en een aantal spelers van het vierde. Achterliggende gedachte was om uit de jeugd overkomende spelers beter te kunnen opvangen en te laten groeien bij de senioren. Dit systeem heeft niet lang bestaan.

In 1996 wordt Hans Manders de nieuwe trainer van Mifano. Voor velen die Mifano een warm hart toedragen een logische, eigenlijk lang verwachte, keuze. Hans werd verantwoordelijk voor het totale reilen en zeilen van de vereniging op voetbaltechnisch gebied. Dat betekent dat hij niet alleen de lijnen uitzet bij de selectie maar ook dat hij bepaalt hoe het jeugdbeleid er uit ziet. En dat is de enige manier om de continue wrijving, die er tussen jeugd- en hoofdbestuur van bijna elke vereniging heerst, te overwinnen: het omgaan met jeugdspelers en het inzetten van jeugdspelers voor de seniorenafdeling.

Een ander heikel punt bij voetbalverenigingen is dat spelers, die op zich in de selectie mee kunnen, ervoor kiezen in een lager elftal te spelen. Je kunt zeggen dat je dat als vereniging niet accepteert, maar dan beslist de vereniging in feite hoe iemand met zijn talenten om moet gaan. En dat is nu een keer niet van deze tijd. Bovendien zeggen mensen als gevolg daarvan hun lidmaatschap op. Er zijn immers buiten het voetballen mogelijkheden te over om je te kunnen ontspannen. Als vereniging moet je dit dus gedogen. Een volgende stap is dat een aantal spelers dan ook maar gelijk de samenstelling van hun eigen elftal bepaalt. Voor de een logisch, voor de ander onacceptabel. Feit is dat dit bij vele verenigingen gebeurt, ook bij Mifano.

Met ingang van het seizoen 1996/1997 verdwijnt de klasse-indeling van de KNVB afdeling Noord Brabant. Er komen vijfde en zesde klasse KNVB voor in de plaats, onderverdeeld in Districten. Mifano verhuist daardoor van de eerste klasse afdeling Noord Brabant naar de vijfde klasse KNVB. Ook wordt besloten dat er bij thuiswedstrijden van het vaandelteam op zondag met enige regelmaat door een jeugdelftal een voorwedstrijd zal worden gespeeld.

Terugkijkend op dit seizoen kan men spreken van een succesvol seizoen, zeker voor de selectie. Het vaandelteam eindigde als tweede en miste - na een nacompetitie met Lierop en Braakhuizen - op een haar na promotie. Maar de toon was gezet. Ook het derde en vierde team eindigden in de bovenste regionen, het vijfde in de middenmoot en het zesde onderaan de ranglijst. De dames deden het prima met een mooie derde plaats.

In december 1996 kon voor het eerst sinds jaren weer eens worden geschaatst op sportpark de Ark. Maar ook nu weer niet zonder allerlei technische problemen, maar die werden met flair overwonnen. Uiteindelijk kon, na een paar teleurstellingen en hard, heel hard zwoegen de ijsbaan op tweede kerstdag worden opengesteld voor het publiek. De ijspret duurde tot 15 januari 1997 en er werden in totaal maar liefst rond de 5.000 bezoekers verwelkomd. Voorwaar geen flauwe kul!

Het seizoen 1997/1998 wordt begonnen zonder voorzitter. Peter Lammers neemt als vice-voorzitter de honneurs met verve waar, maar hij ziet - om goede redenen - geen kans het voorzitterschap op zich te nemen. In oktober van dat jaar komt alles goed: Wim van Bokhoven - ook nu nog de preses van onze vereniging - wordt op een zeer goed bezochte Algemene Ledenvergadering door de leden tot voorzitter gekozen.

Sportief gezien weer een hoogtepunt: het eerste en het tweede werden kampioen, evenals D2. Na het behaalde kampioenschap werd er natuurlijk gefeest. Ook werd een vuiltje uit het beruchte jaar 1965 met succes weggewerkt. En dat was ten opzichte van de heer Ad van de Pas. Hij werd in 1965 voorgedragen als erelid maar kon dat in de omstandigheden van toen niet accepteren. Hij werd destijds voorgedragen omdat hij gedurende meer dan tien jaar ontzettend veel voor Mifano gedaan had. Echter, het bestuur waar hij toen deel van uitmaakte werd als het ware 'naar huis gestuurd' door de ledenvergadering. Gelukkig aanvaardde hij nu wel het erelidmaatschap dat hem - opnieuw - werd aangeboden.

In het seizoen 1998/1999 heeft Mifano als vereniging een convenant ondertekend. Daarmee verplichtte Mifano zich - evenals vele zusterverenigingen overigens - om alles in het werk te stellen tot naleving van vastgestelde gedragsregels ten aanzien van onder andere de ontvangst en begeleiding van scheidsrechters, de voorbeeldfunctie die kaderleden hebben actief uit te dragen en de kaderleden optimaal te laten functioneren door hen te stimuleren relevante cursussen te gaan volgen.

Het zeventigjarig bestaan van de vereniging wordt sober gevierd. Er is een jubileumkrant uitgegeven en een nieuw sponsorplan gepresenteerd. Het sportpark werd in dat verband verrijkt met een in het oog springende rijzige reclamezuil. Natuurlijk was er een receptie. Er werden toernooien georganiseerd en het vaandelteam speelde een jubileumwedstrijd tegen de Belgische profclub en tevens landskampioen, R.C. Genk. Verder waren er een geslaagde jeugdtag en een voortreffelijke kaderavond. Sober dus.

Tijdens de Algemene Ledenvergadering van juli 1999 gaat de voorzitter in op de vorig jaar ingevoerde nieuwe bestuursstructuur. Men heeft gekozen voor een bestuur met minder - slechts vijf - leden die elk één of meer portefeuilles beheren. Daarnaast zijn er commissies die - onder verantwoordelijkheid van het bestuur en aansturing door een portefeuillehouder - een aantal taken op zich nemen en uitvoeren. Deze veranderingen worden gezien als fase 1 van het beleidsplan. De jaarvergadering gaat akkoord met het starten van de voorbereidingen voor fase 2, te weten het komen tot voorwaarden waardoor de commissies uitvoerings- en budgetverantwoordelijkheid kan worden verstrekt. Een probleem is wel dat er slechts vier mensen voor het bestuur beschikbaar blijken, dus één te weinig. De vergadering spreekt daar haar zorg over uit en geeft het bestuur volmacht om, wanneer zij een

geschikte kandidaat vindt, die persoon dan ook meteen de status van bestuurslid te geven. Maar dat zal niet gemakkelijk blijken te zijn zodat de druk op de zittende bestuursleden wel erg hoog wordt.

Voor wat betreft de financiële gang van zaken binnen de vereniging doet het bestuur een rigoureuze, maar professioneel en dus gewenst, voorstel. Het voert te ver om in deze beschouwing al te diep in te gaan op de financieel-technische aspecten, maar een van de belangrijkste elementen in het plan is dat het bestuur vooruit wil kijken om zodoende te kunnen garanderen dat er bij toekomstige verplichtingen ook voldoende financiële middelen zijn om aan die verplichtingen te kunnen voldoen. In beginsel heel normaal, maar binnen de vereniging een nieuwe gedachte. Een goede gedachte.

Kort daarna treedt het seizoen 1999/2000 aan. Veel kopzorgen voor het bestuur: Annemarie en Jan van de Burgt hadden te kennen gegeven na tien jaar paviljoenbeheer daarmee te willen stoppen. Daar waren goede redenen voor en ook alle begrip, maar het leverde wel een probleem op. Tot overmaat van ramp - hij noemde het zelf dat het leek alsof er een bom insloeg - moest de voorzitter vernemen dat Leo Meulendijk stopte met zijn werk als terreinbeheerder. Die deed dat op dat moment alleen, na dat jaren met Piet van Gogh samen te hebben gedaan. De oplossing kwam eerder dan verwacht: tot groot genoegen van velen sprongen Jan van de Burgt en Piet van Gogh samen in het ontstane gat. Het paviljoen werd voorlopig gerund door vrijwilligers; later zou Wil Aarts het beheer overnemen.

Dat een bestuur van slechts vijf personen wel erg schraal is werd ook binnen Mifano snel duidelijk. Tijdens de jaarvergadering in 2000 is het bestuur dan ook weer uitgebreid tot zeven personen.

Zonder iets te kort te doen aan mensen die een eretitel hebben gekregen moet toch worden gezegd dat het benoemen van leden met bijzondere verdiensten tot bijvoorbeeld erelid of lid van verdienste bij Mifano totnogtoe een vrij willekeurige zaak is. Het bestuur heeft gemeend dat voortaan wat anders aan te pakken. Zij heeft een commissie 'Ereblijken' in het leven geroepen. Iedereen die bepaalde gedachten heeft om iemand voor een eretitel voor te dragen kan dat melden bij deze commissie. Als deze commissie de kandidatuur steunt doet zij een suggestie voor welke eretitel de betreffende persoon in aanmerking komt en stelt dat aan het bestuur voor. Het bestuur hoopt hiermee een evenwichtiger benoemingsbeleid te kunnen gaan voeren. Een goede zaak.

Wat eretitels met elkaar gemeen hebben is dat ze uitsluitend gelden voor leden van Mifano. Er was echter ook behoefte aan bepaalde mensen van buiten de vereniging te eren via een eretitel. Die titel is gaan heten: 'Vriend van Mifano'. De primeur hiervoor was weggelegd voor Ruud van Nistelrooy. Hij heeft namelijk Mifano én Mierlo op een geweldig positieve manier in de wereld, nou, in elk geval in Nederland, uitgedragen. Dat deed hij omdat hij vond dat het herstel van een zware knieblessure zeer positief is beïnvloed doordat hij in alle rust op het Mifano-terrein heeft kunnen revalideren. De bij de eretitel horende herinneringstrofee - een door de Oirschotse sierglasblazer Martonell speciaal hiervoor ontworpen en vervaardigd kleinood - werd door voorzitter Wim van Bokhoven aan Ruud van Nistelrooy uitgereikt op sportpark De Herdgang, het trainingscomplex van PSV.

Seizoen 2001/2002 wordt voorafgegaan door een vernieuwde regio-indeling. De KNVB wil minder regio's en daarom moet er met clubs worden geschoven. Mifano gaat naar de Klasse Zuid II. Dat betekent, gelukkig, dat indeling met veel bekende clubs gehandhaafd blijft, maar er komen wat Limburgse clubs bij. Omdat deze verandering tot onbalans leidt ten aanzien van het aantal vierde-, vijfde- en zesdeklassers geldt er een versterkte degradatieregeling. Maar liefst vier clubs degraderen rechtstreeks, en de nummer vijf moet beslissingswedstrijden voor klassebehoud spelen. Gelukkig blijkt later dat dit alles aan Mifano voorbij zal gaan. Ook voor bepaalde jeugdteams heeft deze verandering bij de bond grote gevolgen. Voor sommige teams loopt de reistijd naar een tegenstander in bepaalde gevallen op tot een uur.

Een ander probleem is een nijpend tekort aan scheidsrechters, in het bijzonder voor de lagere elftallen. Weer twee scheidsrechters zijn gestopt: de ene omdat hij vond dat hij het lang genoeg heeft gedaan, de ander omdat hij het gezeur van de spelers beu was. Hoe dan ook, een en ander betekent dat de lagere elftallen zelf voor een scheidsrechter moeten zorgen!

Op 12 mei 2002 weer een nieuw fenomeen: het supporterscafé. Alhoewel iedereen hiervoor was uitgenodigd was de belangstelling matig. Maar dat doet niets af aan het idee om aan de ene kant de voorzitter, de hoofdtrainer en 'bestuurslid selectie' aan tafel te hebben en aan de andere kant een groep Mifano-geïnteresseerden. Samen op de koffie. De vereniging stelt zich in zo'n bijeenkomst kwetsbaar op door in detail in te gaan op allerlei aspecten, met name rondom de selectie.

Ook in dat jaar is een nieuwe onderscheiding ingevoerd voor Mifano-leden: de waarderingspeld. Die is voor het eerst toegekend in 2003 en wel aan Geert Knoops. Mifano dankt hem hiermee voor het vele werk dat hij, vooral op het sportpark, belangeloos voor de vereniging doet.

Seizoen 2002/2003 wordt afgesloten met de Algemene Ledenvergadering. Het bestuur zal voortaan bestaan uit zes personen. Daarnaast wordt er een adviseur benoemd en wordt het bestuur op administratief gebied ondersteund. We gaan op weg naar weer een jubileum: het vijftenzeventig jarig bestaan. Het zou fijn zijn als dat jubileum een succes wordt.

Dat is een bijzonder jubileum. Niet immers elke vereniging haalt deze respectabele mijlpaal. En dat moet dus groots worden gevierd. Om een en ander goed voor te bereiden werd een speciale Jubileumcommissie geformeerd. Deze kwam onder voorzitterschap van de heer Tiny v.d. Vossenbergh en bestond verder uit de heren Rob van Weert, Frits Jetten, Jos Lenssen (afgevaardigde van het Mifano-bestuur), Jack Nijs, Jan van Berlo en Hans Pennings.

Deze commissie heeft niet alleen een prachtig, omvangrijk jubileumprogramma samengesteld, maar is ook verantwoordelijk voor de organisatie van de verschillende onderdelen. Zij heeft er tevens voor gezorgd dat er voldoende financiële middelen werden aangeboord, want het Mifano-bestuur was daar erg duidelijk in: het jubileumfeest moest kostendekkend zijn.

Het jubileumprogramma - waaruit we hier een kleine greep doen - ging van start op zaterdag 8 mei met een jubileumtoernooi voor veteranen. Ook werden voor alle jeugdcategorieën jubileumtoernooien georganiseerd. Natuurlijk ontbrak ook het straatvoetbaltoernooi niet: het vond voor de 26ste keer plaats en dit keer met 16 deelnemende teams. Ook was er in het laatste weekend van mei een 24-uurstoernooi.

Op woensdag 9 juni was er een primeur: een sportochtend voor de kinderen van alle Mierlose basisscholen. En dat zijn er meer dan duizend! Voor de kleintjes in de groepen een en twee is voetbal nog iets te ver weg en daarom werden voor hen allerlei spellen georganiseerd. De jongens en meisjes, jawel, van de groepen drie tot en met zeven speelden vier-tegen-vier-wedstrijden en de jongelui uit groep acht een normaal toernooi.

De festiviteiten werden besloten in de week dat het feitelijke jubileum plaatsvond: in de week van 23 juni. Op die dag werd een H. Mis opgedragen ter gelegenheid van het jubileum en tevens vond er een feestavond voor genodigden plaats. Tijdens die feestavond werd ook dit jubileumboek ten doop gehouden. Later volgden nog een aantal activiteiten zoals een receptie met aansluitend een

smartlappenfestival, een jubileumavond en, tot slot, op zondag 27 juni een afsluitende jubileumfamiliedag. Kortom, een prachtig programma.

Het voetbalseizoen werd vlak voor het begin van de festiviteiten afgesloten. Voor wat de sportieve prestaties van het vaandelteam betreft: een slechte gewoonte uit het verleden, namelijk degraderen in een jubileumseizoen, werd dit keer gelukkig geen werkelijkheid.

Het volgende seizoen is er een zoals vele anderen. In het seizoen 2005/2006 wordt Marty Heijmans de nieuwe hoofdtrainer. Hans Manders doet na negen seizoenen een stapje opzij maar blijft als 'technisch coördinator' een belangrijke bijdrage leveren aan het voetbal bij Mifano.

Verder komt er een eind aan het tijdperk van Wil en Annemie Aarts in de kantine. Zij zouden die taak slechts tijdelijk uitvoeren, maar dat zijn uiteindelijk zes jaren geworden. Sinds kort is hun taak overgenomen door Rosa van der Westen die wordt bijgestaan door haar man Theo.

[naar boven](#)

Mifano als vereniging

Wat betekent een vereniging als Mifano voor haar leden. Een club als Mifano heeft een sociale functie. Mensen uit alle rangen en standen van de samenleving moeten er iets kunnen vinden. Ook moeten mensen van jong tot oud er iets kunnen vinden. Als ze tenminste geïnteresseerd zijn in het spelletje, hetzij als speler, hetzij als leider, hetzij als trainer, hetzij als supporter, hetzij als ..... Kortom, eigenlijk iedereen moet er terecht kunnen.

In de jaren van de oprichting van de vereniging waren er nog niet zo veel verschillende verenigingen. Zoals we hebben kunnen lezen hadden de mensen daar ook geen tijd voor: zij moesten dag en nacht werken. En ze hadden er ook geen geld voor: de meeste konden nauwelijks rondkomen van het karige inkomen dat ze met die zware, lange werkdagen - meestal maar liefst zes in de week - verdienden. Zelfs de simpelste vorm van luxe was voor de gemiddelde mens onhaalbaar.

Maar hoe staat het nu, in de eenentwintigste eeuw, met een dorpsvereniging. De tijden zijn sterk veranderd. Het aantal mogelijkheden om vrije tijd door te brengen is zowat eindeloos. Kon men in de jaren dertig kiezen tussen voetbal en gymnastiek, vandaag de dag is niets meer onmogelijk. Maar feit blijft dat een dorpsvoetbalvereniging nog steeds voor iedereen bereikbaar moet zijn. Voetbal is immers nog steeds een populair spelletje. Mifano kent daarom zo'n 600 leden. Omdat er behoefte aan is.

Waar gaat het nu precies om bij Mifano. Gaat het om topprestaties of om vrijetijdsbesteding? Is het eerste belangrijker dan de lagere elftallen, de jeugd, de veteranen of de dames? Een antwoord hierop is niet simpel, maar we gaan het toch proberen.

Een amateurvereniging als Mifano kent verschillende aspecten. De vereniging biedt mogelijkheden tot sociale binding en gezelligheid. Ook biedt de club alle ruimte voor verschillende vormen van ontspanning en deelname aan de voetbalsport in competitieverband. En dit voetbal als vrijetijdsbesteding kan zowel prestatiegericht als recreatief zijn.

Door het eerste elftal, of liever gezegd door de selectieteams, wordt prestatiegericht gevoetbald; de trainingen zijn daar op afgestemd. Een strak technisch beleid is noodzakelijk om hier zo goed mogelijk voor de dag te komen.

Maar er zijn ook andere aspecten. Vele mensen willen of kunnen niet prestatiegericht voetballen. Zij willen zich in teamverband ontspannen, bij voorbeeld via het voetbal. En dat kan bij Mifano. De vereniging kent een per seizoen wisselend aantal lagere elftallen waar de leden zich kunnen uitleven, vaak ook tijdens 'een derde helft'.

Verder is er een jeugdafdeling, waar we een vergelijkbaar onderscheid kennen: elke jeugdcategory vanaf de E-jeugd kent een selectie waar de besten bij elkaar worden gebracht. Deze jongens willen zo goed mogelijk presteren en door samen op te trekken prikkelen zij elkaar tot betere prestaties. De andere jongens spelen puur voor hun lol.

Ondanks dat het er soms behoorlijk fanatiek aan toe kan gaan gaat het bij de veteranen puur om de ontspanning. Velen willen voorkomen te vroeg stram en stijf te worden en zien het voetbal daarvoor als een aangenaam hulpmiddel. Bovendien onderhoudt je daarmee ook de sociale contacten met je vrienden.

Gedurende twee periodes van een aantal jaren hebben we bij Mifano ook damesvoetbal gekend. Ook daar was, naast het voetbal, het gevoel bij een club gelijkgestemden te horen heel erg belangrijk.

Het is een keihard feit dat de gang van zaken in een sportvereniging voor een belangrijk deel wordt bepaald door de gang van zaken rondom de selectie. Anders gezegd: als de selectie slecht presteert wordt daar van alle kanten op gereageerd. Sla er de clubbladen over de hele bestaansgeschiedenis van Mifano maar op na: als het slecht gaat met de selectie staan er allerlei mensen op die de oorzaken hebben ontdekt en die tegelijkertijd - ongevraagd - adviezen geven hoe dat te veranderen. En dat gebeurt nooit als het met het vijfde slecht gaat, of met B3.

Ook voor wat de uitstraling van de club betreft speelt de selectie een belangrijke rol. Als een eerste team namelijk op hoog niveau speelt en goed presteert geeft dat een zekere aantrekkingskracht bij anderen. Betere voetballers stappen gemakkelijker over van hun eigen club naar een club met uitstraling, bij voorbeeld als ze in de buurt komen wonen.

Dit alles zijn de redenen waarom de gebeurtenissen rondom het vaandelteam veel vaker aan bod komen dan die rond welk ander elftal dan ook. Dat laat onverlet dat het bestuur zich wel degelijk verantwoordelijk voelt voor alle andere leden. Of ze nu in het eerste elftal spelen of in het laagste, bij de jeugd of de veteranen, dat maakt hen niet uit. Een lidmaatschap van een vereniging moet betekenen dat je behoort tot een vriendenclub waarin het goed toeven is.

Hoe dan ook: Mifano is veel meer dan een voetbalclub alleen. Er ontstaan echte en hechte vriendschappen, ook nu in een tijd van verdergaande individualisering, waardoor het steeds moeilijker is vrijwilligers voor de club te interesseren ('Waarom zou ik me voor

die club druk maken?'). Maar bij Mifano zijn er zo'n 150! Dat spreekt.

Maar bij Mifano maakt men zich ook druk over normen en waarden, en niet alleen omdat dit modewoorden zijn. Men probeert daadwerkelijk een bijdrage te leveren aan het normbesef van die leden bij wie dat nodig mocht zijn. De vereniging huldigt nadrukkelijk het standpunt dat veel kan en mag, maar niet alles. Er bestaan wel degelijk grenzen: wat kan wel en wat kan niet. En Mifano wil dat graag uitstralen en treedt op als grenzen worden overschreden.

En dan zijn er ook de supporters. Door de jaren heen komen ze steeds weer terug. Sommige als individu, anderen als koppel, weer anderen als gezin met of zonder vrienden, en weer anderen die bijna elke zondag langs de velden te zien en te horen zijn. Sommige supportersgroepen spelen een derde helft in het paviljoen. Het gaat hier om mensen die in veel gevallen zelf een actief Mifano-verleden hebben. Maar ook zijn er die zich zomaar aangetrokken voelen tot de Mifano-familie. Ook deze mensen horen bij Mifano en moeten gekoesterd worden. En dat gebeurt ook, getuige het supporterscafé zoals elders wordt besproken.

Maar bij sommige supportersgroepen houdt de vriendschap niet op na de derde helft op zondagmiddag. Zo is er een groep die ook buiten Mifano om contact met elkaar heeft. Maar niet alle supporters verenigen zich in groepjes, en dat is ook helemaal niet nodig. Iemand die in zijn eentje kan genieten van zijn betrokkenheid bij Mifano heeft daartoe uiteraard het volste recht. Het toont alleen nog duidelijker aan waarom Mifano nog steeds een sociale rol in de maatschappij van 2004 speelt, en dat dat niet alleen maar een ouderwetse of achterhaalde stelling is.

Een ander voorbeeld van betrokkenheid van de supporters bij de vereniging is de verkiezing van de *beste speler van de selectie*. Hoe gaat dat in zijn werk? Enige jaren geleden ontstond de idee om het seizoen af te sluiten met het kiezen van de beste speler van het afgelopen seizoen. Maar hoe bepaal je nu wie die prijs wint? De oplossing was net zo simpel als eerlijk: vraag het aan de supporters, want die kijken vaak erg genuanceerd naar de verrichtingen van de spelers. En zo is het gekomen dat de supporters in het seizoen 2003/2004 voor de vierde keer hun favoriete speler hebben gekozen. Daartoe werd bij elke competitiewedstrijd aan drie supporters gevraagd alle spelers van die wedstrijd met een cijfer te waarderen. De drie spelers die de meeste punten bij elkaar wisten te spelen werden officieel de *genomineerden* genoemd, met, uiteraard, de speler met de hoogste score als winnaar.

Wetende dat sommige mensen de stelling iets te ver vinden gaan is het toch eigenlijk zo dat een vereniging als Mifano in zekere zin een familie is. Een familie die midden in het leven staat. En in elke familie is wel eens wat, zijn er meningsverschillen, zijn er verschillende ideeën over hoe het nu verder moet, etc. Ook groeit er tussen bepaalde familieleden een nauwere binding dan tussen andere. Soms krijgt een familie een harde klap te verwerken, want bij het leven hoort ook de dood. Dat alles is ook te vinden bij Mifano.

Voor wat betreft die binding: er zijn vele voorbeelden van groepen die elkaar bij Mifano hebben leren kennen en sindsdien dichter naar elkaar zijn toegegroeid. Er zijn vele vriendschappen ontstaan bij Mifano. En vele vriendschappen zijn blijven bestaan toen het contact met Mifano minder werd of helemaal was afgelopen. Een aantal voorbeelden komt elders aan de orde. En daar mogen we met zijn allen trots op zijn.

Wat harde klappen betreft, ook dat hebben we bij Mifano kunnen ervaren. In de vijfenzeventig jaar Mifano zijn veel Mifano-mensen, leden van de Mifano-familie, overleden. Ik wil al deze mensen in het algemeen danken voor alles wat ze voor de vereniging hebben gedaan. Allemaal hebben ze hun handtekening op een of andere wijze bij de vereniging achtergelaten. En daarvoor verdienen zij respect, groot respect.

Echter, er zijn een paar jaren geweest waarin de Mifano-familie wel heel erg hard is geraakt. We spreken over de periode eind 1994/1997. In amper tweeënehalf jaar tijd zijn vier jonge voetballers zomaar plotseling uit het leven weggerukt. En dat heeft de hele Mifano-familie ontzettend pijn gedaan. Met ontzag schrijven we hier hun namen: John Smits (20), Oscar Speckens (19), Marco Lammers (28) en Bart Pijnenburg (19). Maar dat was niet alles. In deze periode overleden eveneens - veel te jong - jeugdvoorzitter Ludwig Senders (42) en lid/hoofdsponsor Ad van den Wittenboer (52).

Omdat zo jong sterven eigenlijk onnatuurlijk is kijken we hierop iets diepgaander terug. Want op het moment dat je als lid van de Mifano-familie te horen krijgt dat een jeugdig medelid is overleden, maar ook op de dagen daarna, wordt de betrekkelijkheid van winnen of verliezen in volle omvang duidelijk. Uit de reacties en emoties die dan binnen Mifano los komen wordt meer dan duidelijk dat Mifano meer is dan tegen een bal trappen. Een opgebouwde vriendschapsband wordt op zeer nadrukkelijke en indringende wijze afgebroken. Echter, die vriendschapsband zal er voor zorgen deze grootste nederlaag ooit op de juiste manier te kunnen verwerken. Bovenstaande is ontleend aan het Mifano ABC.

Op zaterdag 19 november 1994 werden we geconfronteerd met het plotselinge overlijden van John Smits en Oscar Speckens als gevolg van een tragisch auto-ongeluk. John is opgegroeid binnen de jeugd van Mifano en maakte deel uit van de A-selectie; Oscar had net afscheid genomen van de B-selectie.

De dag waarop daadwerkelijk afscheid werd genomen van John en Oscar is onvergetelijk. Het bestuur voelde perfect aan waar behoefte aan was: een gemeenschappelijk samenzijn. En dat kwam er: een bomvol Mifano-paviljoen na de Heilige Mis. De ouders van John kwamen daar ook naar toe. Terugdenken aan die dag levert velen nu nog koude rillingen op.

Een klein jaar later overleed jeugdvoorzitter Ludwig Senders (30 oktober 1995) en we waren pas weer zeven maanden verder toen Ad van den Wittenboer ons ontviel op 2 juni 1996.

Op zondag 11 mei 1997 was er weer opnieuw een grote klap voor Mifano: Marco Lammers en zijn vriendin Marjolein Daphne Kalf waren het slachtoffer van een vreselijk verkeersongeluk in Geldrop. Marco overleed vrijwel onmiddellijk, zijn vriendin de volgende dag. We zijn er blij om dat we, als vereniging, samen met het gezin Lammers zo imponerend afscheid hebben kunnen nemen van Marco.

'Nee toch, zeker?' was de opening van Mifano ABC van september 1997, amper vier maanden later. Maar het was wel degelijk waar. Opnieuw een jonge knul overleden, samen met een studiegenoot, als gevolg van een tragisch verkeersongeval. Wederom een lid van de Mifano-familie. Bart Pijnenburg. Ook Bart liet zijn familie in totale verbijstering achter. 'Nee toch, zeker?' was ook de wanhopige kreet van zijn teamgenoten tijdens de avondwake in de propvolle parochiekerk.

Even stilte.

[naar boven](#)

Gouden jaren

Het niveau van Mifano is door de jaren heen redelijk constant geweest. Men kan zeggen dat het eerste team gemiddeld op niveau vierde klasse KNVB heeft gelegen, en ligt. Natuurlijk zijn er ups en downs, maar die zijn toch beperkt tot een aantal jaren derde klasse KNVB en een aantal jaren vijfde - en zelfs zesde - klasse KNVB (dat heette toen eerste respectievelijk tweede klasse KNVB, afdeling Noord Brabant).

Dat betekent ook dat verreweg de meeste spelers van dat niveau waren. Maar natuurlijk waren er ook die het dorpsniveau ontstegen en ergens anders hun geluk gingen beproeven. Meestal was dat bij Someren of Geldrop, maar een enkeling heeft (proef)wedstrijden gespeeld bij profclubs, meer in het bijzonder bij PSV, EVV Eindhoven en Helmond Sport.

Het is trouwens nooit een doelstelling van de vereniging geweest om op topniveau te willen voetballen. Toch is het natuurlijk een constante uitdaging geweest, en dat is het nog, om op een zo hoog mogelijk niveau te spelen.

Voor zover terug te vinden is Mifano voor het eerst kampioen geworden in de afdeling A eerste klas van Kring Helmond. Dit gebeurde op 19 mei 1946 in een door ons met 12-1 gewonnen wedstrijd tegen Liessel. Er waren meer dan 1.000 toeschouwers en op 20 mei stond de krant er vol van. Promotie was niet vanzelfsprekend en had in een soort nacompetitie moeten worden afgedwongen. Dit is uiteindelijk in dat jaar niet gelukt.

Promotie naar de vierde Klasse van de KNVB was er wel in 1947. Toen werden, na het opnieuw behaalde kampioenschap, de promotiewedstrijden tegen Gemert 2 en Avanti uit Schijndel, tot een goed einde gebracht. Dorpsbrede feesten waren het gevolg. Maar promotie was ook een bron van zorg: het speelveld voldeed niet aan de door de KNVB gestelde eisen. Het veld moest groter gemaakt worden en tevens moest de afrastering worden verbeterd. Ook werden nieuwe doelpalen aangeschaft. Voorts moest een waarborgsom van fl. 50,- op de bankrekening van de KNVB worden gestort.

Voor Mifano lag de absolute top in de derde klasse van de KNVB. Dat topniveau werd bereikt aan het einde van het seizoen 1963/1964 en dit zou vijf seizoenen worden vastgehouden.

De basis voor deze periode werd gelegd in het geweldige seizoen 1961/1962, dat in de annalen staat vermeld als het meest succesrijke uit het tot dan 33-jarig bestaan van de vereniging. En tot nog toe is dat nog steeds zo! In dat seizoen keerde Mifano-1 na tien jaar onderafdeling weer terug tot de KNVB. Daarnaast werden niet alleen het tweede en derde elftal kampioen maar werd hetzelfde resultaat neergezet door A1. Het tweede promoveerde automatisch en ook het derde promoveerde door de promotiewedstrijden tot een goed einde te brengen. Voorwaar niet niks.

Bij aanvang van het volgende seizoen was er bij velen de hoop dat de geweldige resultaten zouden worden voortgezet en nieuwe kampioenschappen binnen handbereik zouden liggen. Maar dat bleek toch een al te optimistisch uitgangspunt. Geen van de vier seniorenelftallen wist een potje te breken: het beste resultaat - een derde plaats - werd neergezet door het tweede elftal.

Toen volgde het seizoen 1963/1964. Het begin van dit seizoen verliep ongekend succesvol en bij aanvang van de winterstop stond het vaandelteam onbetwist aan kop. Er werd zelfs gefluisterd dat Prins Carnaval de zeldzame eer te beurt zou vallen een kampioen te huldigen. Maar de situatie veranderde aanzienlijk. Na de winterstop volgde een heel andere competitieheft, die begon met heel povere resultaten. Het duurde dan ook tot op Moederdag 10 mei, na een overwinning op Someren, dat de kampioensvlag in top kon en promotie naar de derde klasse een feit werd.

Dit niveau kon vijf seizoenen lang worden gehandhaafd. Maar toen kwam er de klad in en, onder andere als gevolg van grote onenigheid in de vereniging begonnen de prestaties terug te lopen. Maar er waren ook andere oorzaken: enige spelers vertrokken naar het betaald voetbal.

Lange tijd wordt het dan stil rondom sportieve hoogstandjes die de term 'De gouden jaren' zouden rechtvaardigen. Het vaandelteam zakt langzaam terug om uiteindelijk - als sportief dieptepunt - in de tweede klasse van de afdeling Noord Brabant terecht te komen. Na een verblijf van enige jaren op dat niveau volgt er na het seizoen 1992/1993 toch weer promotie naar de eerste klasse van de afdeling Noord Brabant. Van de bloedstollende promotiewedstrijd tegen ONDO - die in Mariahout werd gespeeld - is zelfs een videoband gemaakt. Mifano wist ONDO uiteindelijk met 3-2 de baas te blijven waardoor promotie werd afgedwongen.

De indeling in de KNVB afdeling Noord Brabant verdwijnt met ingang van het seizoen 1996/1997 en maakt plaats voor de vijfde klasse KNVB. De afdelingen maken plaats voor districten. Aan het eind van dat seizoen mist Mifano nipt promotie, maar dat zal het volgende seizoen anders worden.

Het seizoen 1997/1998 was zeer succesvol. Liefst twee senioren teams en één jeugdelftal werden kampioen: het eerste, het tweede en D2. Hier was meer dan dertig jaar op gewacht.

Er was een enorme ontlading na de beslissende competitiewedstrijd op zondag 19 april 1998 tegen buurman Lierop die met 4-1 werd gewonnen. De kurken sprongen met geweld van de champagneflessen, die volgens de voorzitter al meer dan dertig jaar koud stonden. De spelers dronken er dan ook niet van maar gebruikten het edele vocht als spuitwater.

Niemand laat er trouwens onduidelijkheid over bestaan: iedereen ziet de vakkundige hand van Hans Manders in deze kampioenschappen, met name in die van beide selectieteams. Hij wordt zelfs 'kampioenenmaker' genoemd! En het was feest, voor de hele selectie.

Voor het eerst in het bestaan van Mifano werd er een CD uitgegeven. Daarop stonden vier songs. Eén van de nummers was gewijd aan het kampioenschap. De muziek én de tekst van dit lied met de alleszeggende titel - prachtig in zijn eenvoud: 'Mifano kampioen' was van Wim van den Biggelaar. Hij was tevens de leadzanger. Zijn vocale inspanningen werden ondersteund door Martien en Marina van der Westen terwijl een flinke club supporters voor de rol van achtergrondkoor tekenden.

De tekst van het kampioenslied is als volgt:

Refrein:

Mifano is kampioen, hé, hé, Mifano.

Niemand kon daar iets aan doen, hé, hé, Mifano.
Eendracht en saamhorigheid, hé, hé, Mifano.
À't Is de eer die nu op jullie prijkt, hé, hé, Mifano.

Een ware kampioen ben jij, zo toonde jij je spel. Als vrienden steeds weer zij aan zij; nee, ons cluppie komt er wel.

Refrein

Supporters zingen langs de lijn: 'hup, Mifano, hup. Een zal maar de beste zijn ons Mifano wint de cup.

Refrein

Op 22 mei vond een grandioze receptie plaats. Een festijn dat je graag wat vaker zou willen meemaken. Ook zou ik dit hoofdstuk graag veel langer willen maken. Helaas ontbreken daartoe aansprekende hoogtepunten op het sportieve vlak. We moeten voorlopig aan 'Gouden jaren' een andere invulling geven. En dat kan heel goed: Mifano heeft zich zodanig in Mierlo ingenesteld dat het zijn hoofdtak, namelijk het bieden van sportieve ontspanningsmogelijkheden voor de Mierlose bevolking, tot op de dag van vandaag met verve uitvoert. Een gouden club voor Mierlo.

[naar boven](#)

Lagere elftallen

Bij tijd en wijlen zijn er voor de lagere elftallen initiatieven genomen om het verenigingsgevoel te vergroten. In het clubblad vroeg de redactie zich in het begin van de jaren zeventig af of alle spelers van de lagere elftallen zich bewust waren van hun rol in de vereniging. Men werd verteld dat het voor de positieve uitstraling van Mifano en Mierlo heel goed zou zijn als men zich een beetje prestatief zou opstellen en niet alleen maar voor de lol zou spelen. Er werden zelfs goedbedoelde 'richtlijnen' gepubliceerd:

1. Als je eenmaal in een elftal bent ingedeeld maak er dan een vriendenkring van.
2. Probeer minstens één keer per week te trainen en spoor je ploeggenoten hiertoe aan.
3. Begin op zondags aan de wedstrijd met de afspraak er alles aan te doen.
4. Probeer van de eerste tot de laatste minuut te voetballen en niet te kletsen of te kankeren.
5. Geef bij onverhoopte verhindering zo snel mogelijk bericht aan de leider zodat hij op tijd naar een goede vervanger kan zoeken en niet op zondagmorgen nog het hele dorp af hoeft te struinen om zijn - jouw - elftal compleet te krijgen.

Het pleidooi werd beëindigd met de opmerking: Bedenk wel dat het aantal wedstrijden dat werd gewonnen door gescheld en gekanker op tegenstander, scheidsrechter of medespelers zeer klein is. Wel werd gewonnen door complete inzet en kameraadschap van begin tot eind.

Gedurende de vijfenzeventig jaren georganiseerd voetbal in Mierlo zijn er niet veel belangrijke gebeurtenissen te melden. Sommige jaren leverden kampioenen; in vele andere jaren moesten we het zonder kampioenstitel doen. In de hoogtijdagen waren er in totaal 11 seniorenelftallen - waarvan twee selectieteams, en dat betekent veel mensen die voor hun plezier lid van de vereniging waren. En daar gaat het bij recreatievoetbal toch om!?

Sinds een aantal jaren wordt jaarlijks aan het begin van de competitie een lager elftallen toernooi op het sportpark georganiseerd. Daar speelt prestige een grote, maar niet overdreven rol. Het is nu een keer altijd fijn voor een elftal dat een hoger team kan worden verslagen. En dat gebeurt dan ook regelmatig.

Op 26 december 1977 werd voor het eerst in de geschiedenis van de voetbalclub een zaalvoetbaltoernooi georganiseerd voor de lagere elftallen (het derde tot en met het tiende). Het bleek een groot succes.

In 1981 laten ongeveer 40 spelers van de lagere elftallen weten dat ze eigenlijk twee keer per week willen trainen. Dit verzoek wordt door het bestuur onderzocht en ingewilligd, zodat vanaf 15 oktober twee keer per week door geïnteresseerde spelers van de lagere elftallen kan worden getraind.

[naar boven](#)

De jeugd door de jaren heen

Het is waarschijnlijk dat al in een vroeg stadium ook jeugdvoetbal werd gespeeld bij M.V.C., want er wordt al heel vroeg over jeugdteams gesproken. Het is uiterst waarschijnlijk dat dit in de eerste decennia beperkt bleef tot een A- en B-team. In 1932 wordt al melding gemaakt van een juniorenelftal en in 1933 wordt al gesproken over het behalen van een 'Juniorenkampioenschap'. In september 1935 vinden we de opstellingen van twee juniorenelftallen, Junioren A en Junioren B. Een belangrijk man voor het juniorenvoetbal in onze club in die tijd is de heer A. Roelandts, die de drijvende kracht voor de jeugd binnen onze club was. Onder zijn leiding werd het A-elftal in 1936 kampioen. De mannen scoorden 106 keer en men hoefde slechts negen tegendoelpunten te incasseren. Overigens was er op zaterdag weinig publiek, want de meeste mensen moesten toen op zaterdag nog werken.

De heer Roelandts was een graag gezien persoon. Wim Gruijters zei daar een en ander over in een interview met het clubblad. Zo zegt hij dat de heer Roelandts niet alleen in het vaandelteam speelde, hij zorgde ook voor de begeleiding van de junioren. Tijdens de wedstrijd zei hij nooit een woord: hij liet de coaching over aan de aanvoerder van het team. Hij had altijd sinaasappels bij zich en vaak ook drinken. Wim Gruijters weet ook te vertellen dat je in de dertiger jaren twee bonden had, de KNVB en de IVCB. Bij de KNVB mocht je als katholiek niet voetballen - katholieken waren lid van de andere bond. Als je toch bij een bij de KNVB aangesloten club speelde nam je het risico de pastoor op je dak te krijgen. De kans was reëel dat je niet de communie mocht ontvangen.

Ouders waren er niet altijd blij mee dat hun kinderen gingen voetballen. Liever zagen zij dat hun kinderen gingen turnen. 'Je schenen kapot laten schoppen,' was een veel gehoorde uitspraak in die jaren. Op zich was dat niet zo gek want de schoenen waren

vaak erg robuust uitgevoerd en de noppen zaten met spijkers vast en dat wilde nog wel eens fout gaan.

Zeker in de oorlogsjaren is een terugval in het jeugdvoetbal te zien, maar na de oorlog was er sprake van herleving van het jeugdvoetbal.

Uit het seizoen 1946/1947 dateert bijgaand inschrijfformulier voor de jeugdcompetitie van Kring Helmond.

In 1954 waren er ongeveer 25 jeugdleden. Zij werden getraind door Gerrit van de Reek en Jan van Mierlo. In het clubblad werd gemopperd over de opkomst bij de training. Spelers die door weg te blijven volgens de leiding aangaven er geen 'hart' voor te hebben werden verzocht weg te blijven om zodoende ook geen goedwillenden in de weg te lopen. Dit redactionele stukje werd ondertekend met O.A.v.M. Dit is naar alle waarschijnlijkheid Oud Aanvoerder van M.V.C., Gerrit van de Reek. In het clubblad werd opgeroepen een juniorenbal aan te schaffen. In augustus 1954 heeft de toenmalige Geestelijk Adviseur de eerste juniorenbal geschonken, die met vreugde door de jongens werd begroet. Het bestuur volgde dit initiatief op: van de geldprijs die werd gewonnen in de optocht van het Kersenooftfeest werden twee juniorenballen aangeschaft.

De structuur van het jeugdvoetbal zoals we die nu kennen dateert uit het eind van de jaren 50. Tot die tijd waren er alleen A- en B-jeugdteams. Toenmalige leiders waren Frans Daans en Wim Truijen. Onder voorzitter Cor van Laarhoven werd het eerste jeugdbestuur opgericht tijdens het seizoen 1960/1961. Dit werd gevormd door 'Mister' Jo van de Kerkhof als voorzitter en Jan Manders als secretaris. De heer A. van Tilburg vertegenwoordigde het hoofdbestuur. Samen met de leiders van de jeugdelftallen vormden zij de eerste jeugdcommissie.

In dat jaar wordt ook meteen het eerste Mifano-jeugdtoernooi georganiseerd. Dit bleek een goed initiatief, want ook vandaag de dag organiseert Mifano nog steeds - goedbezette - toernooien voor de jeugd.

In het volgende seizoen beleefde B1 hoogtijdagen. Zij werden niet alleen kampioen in hun klasse, maar ook kringkampioen. Succes op alle fronten dus, want ze promoveerden tegelijkertijd naar de B-Top klasse, maar dat duurde niet lang. Wel hadden de spelers en supporters een eigen B1-lied gemaakt dat overal en vaak luidkeels ten gehore werd gebracht. Later zullen vele spelers en aanhangers van dit team de kern vormen van 'De Butsbollen'.

In 1965 waren er inmiddels 75 jeugdleden, verdeeld over vijf elftallen. Men kon jeugdlid worden vanaf de leeftijd van negen jaar.

Opvoeding heeft altijd wel een rol gespeeld binnen de jeugdafdeling. En dat ging soms behoorlijk ver. In 1967 stond er een aantal 'praktische wenken voor onze junioren' in het clubblad. Lichaamsverzorging werd daar uitgebreid behandeld. Niet alleen schreef men in algemene termen dat het lichaam van een sporter beter zou moeten worden verzorgd dan van een niet-sporter, men ging gedetailleerd in op specifieke zaken zoals het verzorgen van nagels, haren, kleding en schoenen. Uiteraard werden de negatieve aspecten van roken en alcohol uitvoerig belicht. Terugkijkend zouden we kunnen concluderen dat men misschien een beetje overdreef. Het past wellicht niet meer zo in het huidige tijdsgewricht, maar ik geloof niet dat de jeugd er toen slechter van is geworden.

Naast het voetbal worden er voor de jeugd nog een aantal evenementen georganiseerd. Een daarvan is het sportkamp dat de NKS (Nederlandse Katholieke Sportfederatie) al sinds 1949 organiseert. Sinds die tijd werd al door honderdduizenden jeugdige voetballertjes aan deze sportkampen, die vijf dagen duren, meegedaan.

Zo'n sportkamp is een week van sport, spel plezier en ontspanning voor de verschillende leeftijdscategorieën. Per kamp zijn er ongeveer 200 deelnemers van gemiddeld 14 verenigingen. De leiding berust bij een speciale staf die wordt aangevuld met twee leiders van elke vereniging. Activiteiten op zo'n kamp zijn onder andere: sport (zoals voetbal, handbal, voetvolleybal, atletiek, slagbal), bosspelen, zwemmen, speur- en oriëntatietochten. Maar ook passieve ontspanning zoals films kijken.

Het seizoen 1972/1973 werd afgesloten met het eerste kampioenschap ooit voor Mifano A-Top. Afvaardiging naar de Brabantse kampioenschappen leverde niet het verwachte resultaat: men werd derde in de poule, en dat was een zware tegenvaller.

Eind 1975 waren er 210 jeugdspelers actief in 14 elftallen. Er waren 30 begeleiders beschikbaar.

Met ingang van het seizoen 1976/1977 werd voor de jeugd het strafbankje ingevoerd. Dat betekende dat een speler door de scheidsrechter voor een 'afkoelingsperiode' van 5 minuten uit het veld kon worden gehaald. Hiermee werd voorkomen dat een speler niet meteen van het veld werd gestuurd in situaties waarbij toch optreden van de scheidsrechter nodig was. Ook werden in dat jaar de leeftijdscategorieën bij de jeugd aangepast. Dat betekende dat er in één klap vijftientig jeugdspelers overgingen naar de senioren en dat alle jeugdelftallen werden verjongd. Er kwamen daardoor minder jeugdelftallen zodat een aantal spelers tussen de wal en het schip viel of dat elftallen veel te veel spelers kregen toegewezen. En gezien de toen nog zeer strakke regel ten aanzien van het toegestane aantal invallers (niet meer dan twee spelers mochten per wedstrijd worden gewisseld) kwam een aantal jongens regelmatig niet aan spelen toe. Gelukkig heeft die situatie niet al te lang voortgeduurd.

In 1977 neemt de jeugdcommissie het initiatief de ouders van de jeugdspelers meer bij de vereniging te betrekken door middel van een informatieavond. Deze werd door 30 personen bijgewoond. De aanwezigen werden door verschillende leden van de jeugdcommissie en enkele externe deskundigen geïnformeerd over het jeugdvoetbal in het algemeen en de gang van zaken bij Mifano in het bijzonder. De avond werd als zeer vruchtbaar ervaren, zowel door de jeugdcommissie als door de opgekomen ouders.

In 1978 wordt bij Mifano een nieuwe jeugd categorie opgericht voor de allerjongsten, de F-categorie. Hier spelen de 6- en 7-jarigen op aangepaste veldjes met aangepaste doelen en aangepaste spelregels (zo bestaat er bijvoorbeeld geen buitenspel). Er zijn leden die dat niet verantwoord vinden omdat deze jongens nog veel te klein zijn om in competitieverband te voetballen. Leider Jac Joosten legt in het clubblad uit waarom deze categorie is ontstaan en de voordelen ervan. De nadelen, vindt hij, zullen minimaal zijn als de begeleiding zich goed realiseert waar men mee bezig is. En het bleek een goede stap: vele spelertjes van toen hebben later een belangrijke rol in de diverse (selectie)elftallen van Mifano gespeeld en/of andere functies bekleed binnen de club. Trouwens, ook nu nog kennen we de F-jeugd.

Het seizoen 1979/1980 verloopt slecht voor A-Top. Begon men goed aan het seizoen, na de winterstop kwam er een totale ommekeer. Trainingen werden soms maar door twee spelers bezocht en 's zaterdags stond men meer dan eens met slechts tien spelers. Een van de spelers wijdt dit in het clubblad aan het gebrek aan intensieve begeleiding. Ook werd een betere communicatie voorgesteld tussen trainer, spelers en jeugdcommissie. Enige jaren later, aan het einde van seizoen 1982/1983 degradeert A-Top naar de A1 klasse met slechts 1 punt uit 22 wedstrijden. Door sommigen wordt dit als dramatisch omschreven, maar als kwaliteit ontbreekt moet je daar vrede mee hebben. Vol goede moed gaat men een klasse lager verder.

De jeugd heeft door de jaren heen op verschillende manieren geld voor de vereniging in het laatje weten te brengen. Voorbeelden daarvan zijn het verloten van de wedstrijdbal op zondag en gedurende een lange reeks van jaren oud papier ophalen. In het seizoen

1983/1984 werd voor het eerst deelgenomen aan de landelijke 'Grote Club Actie'. Die leverde dat seizoen fl. 700,- op! Een ander initiatief was deelname aan de Mierlose Avondvierdaagse. Vele jaren lang verdiende een team, bestaande uit een coach en twee renners, een mooie cent voor Mifano.

Interne initiatieven werden genomen om de begeleiding van de jeugd voortdurend te verbeteren. Zo werd een jeugdplan opgesteld, waarbij in eerste instantie alleen in de A- en B-categorie werd geselecteerd. Dit betekende dat de beste spelers in de hoogste teams speelden. In 1985 wilde men dat uitbreiden naar de C- en D-categorie. Daar dit op bezwaren stuitte besloot men de D-ers vooralsnog buiten beschouwing te laten, maar het volgende seizoen zou bij de tweedejaars D ook worden geselecteerd. Selecteren is goed, maar daar hoort deskundige begeleiding bij. Zo werd door sommigen een officiële cursus gevolgd. Voor anderen werd door de hoofdtrainer van de jeugd, Paul van den Wittenboer, een trainerscursus opgezet en uitgevoerd met deelname van 13 jeugdtrainers. Zowel theorie als praktijk kwam aan bod.

B1 sloot het seizoen 1985/1986 af met een kampioenschap, waardoor het opnieuw tot de B-Top klasse werd toegelaten. Ondanks dat de fysieke tekortkomingen van het elftal werd niet minder dan een kampioenschap als doel gesteld.

Eind 1987 is er weer een nieuw initiatief ontwikkeld met betrekking tot jeugdvoetbal. De eerste doelstellingen waren:

- de kwaliteit van de spelersgroepen in de diverse leeftijdscategorieën vastleggen
- kwaliteit en ontwikkeling van individuele spelers in beeld brengen
- optimale doorstroming bevorderen
- begeleiding aanpassen op basis van aldus ontstane verwachtingen
- op uniforme manier selecteren.

Een clubje van drie jeugdfunctionarissen coördineerde dit geheel, uiteraard in nauwe samenwerking met de leiders. De spelers werden beoordeeld op vier hoofdpunten, die allen weer in subcategorieën werden onderverdeeld. Het ging om techniek, tactisch inzicht, conditie en mentaliteit. Een goed zicht hierop zou kunnen leiden tot extra inzet van trainers om de trainingsintensiteit te verhogen, inzetten van extra begeleiders, verzorgen van gerichte trainingen etc. Eventuele doorstroming van jeugd naar senioren kon nu op basis van feiten geoptimaliseerd worden.

In 1988 wordt A1 kampioen en kreeg Mifano na vijf seizoenen weer een A-Top elftal. Dat dit kampioenschap niet vanzelf kon worden behaald wordt duidelijk als men weet dat de beslissing pas op de allerlaatste wedstrijddag viel. Mifano moest winnen, maar tegelijkertijd moest de concurrentie punten laten liggen. En dat gebeurde: Mifano versloeg SJVV met 1-0 en concurrent Rood-Wit '62 werd door SSE op een gelijkspel gehouden.

In het seizoen 1988/1989 slaagt C1 erin om kampioen te worden en Mifano de status C-Top terug te geven, die 13 jaar geleden verloren was gegaan. In het daarop volgende seizoen word A-Top kampioen, evenals C-1 (niet het vorig jaar gepromoveerde C-Top!).

De overgang van de junioren naar de senioren is vaak groot. Voetbal op het niveau van Mifano (op dat moment tweede klasse Brabantse Bond) vergt vaak veel fysieke kracht en dat stelt hoge eisen aan de jonge jongens. Vanuit de jeugd komt dan ook de oproep aan de ouderen de jeugd goed te begeleiden bij hun overgang en er rekening mee te houden dat deze jongens wellicht wat tijd nodig hebben om in het zware werk te groeien. A-Top veroverde dat jaar ook de Peelland-beker (districtsbeker).

Enige jaren later miste A-1 de promotie nipt maar werd B-1 kampioen in de B-Top klasse: een heel goede prestatie. Maar dat was nog niet alles: zij wonnen ook de Peellandbeker en de Brabantse beker en bereikten de eindronde voor de Nederlandse beker. Als klap op de vuurpijl speelden zij de finalewedstrijd om het kampioenschap van Brabant. Ook E-3 werd glansrijk kampioen.

Vlak voor de eeuwwisseling waren er maar weinig spelers voor de A-jeugd beschikbaar. Men moest naar noodmaatregelen grijpen zoals het vragen van dispensatie voor spelers en het vroegtijdig laten doorstromen van B-spelers naar de A. Uiteindelijk kon men dank zij deze hulpgrepen toch tot een A-elftal komen dat kon meespelen in de competitie. En het team groeide dank zij de inzet van spelers en begeleiders uit tot een volwaardig team. Prachtig.

Vele jaren heeft Mifano deelgenomen aan NKS sportkampen, zoals hiervoor gemeld. Maar aan alles komt een eind. De jeugdleden wilden overigens best wel eens een keer 'op kamp', dat schijnt ook bij andere verenigingen te gebeuren. Een jeugdspeler vroeg er zelfs naar in het clubblad. En die vraag heeft wel tot iets geleid: in juni 2002 werd voor de E-jeugd een kampweekend op het eigen sportpark georganiseerd. En dat was een voortreffelijk fijn feestweekend. Dat valt tenminste op te maken uit de artikelen die er in het clubblad heel positief op terugkeken.

Doorstroming van jeugd naar senioren is een probleem van alle tijden, en van alle verenigingen. Goede jeugdkaderleden zijn een zegen voor de vereniging, maar kunnen soms het algemene belang niet laten prevaleren boven het belang van de jeugd. Zo zijn er in de loop van de jaren bij Mifano problemen ontstaan door verschil van mening over het inzetten van jeugdspelers bij de senioren. De praktijk wijst uit dat een voetballer niet per se 18 jaar hoeft te zijn om een goede voetballer te zijn. Als dat wel zo was zouden spelers nooit op jonge leeftijd betaald voetbal op het hoogste niveau kunnen spelen.

Het probleem zit hem vaak in de communicatie. De leiding van de jeugd is erg terughoudend in het beschikbaar stellen van jeugdspelers voor 'het grotere werk' waardoor de senioren er ook niet vaak om vragen. Echter, soms kan een selectie aan het einde van het seizoen in de problemen komen, bij voorbeeld door blessures, waardoor toch maar een beroep wordt gedaan op een of meer jeugdspelers. De jeugdleiding maakt daar dan bezwaar tegen omdat zij vinden dat 'de belangen van de selectie ten koste gaan van de belangen van de jeugd'. Een wat flexibeler opstelling wederzijds zou in het verleden een hoop problemen hebben kunnen voorkomen. En gelukkig speelt dat vandaag de dag niet meer.

Bij Mifano is voor een andere, meer vanzelfsprekende, oplossing van dit probleem gekozen. Hier heeft de trainer namelijk de verantwoordelijkheid voor het totale technisch beleid van de vereniging. Op deze wijze kunnen voornoemde barrières geruisloos worden overwonnen. Secundaire, maar belangrijke, problemen zoals opvang en begeleiding van de jeugdspeler bij zijn eerste stappen in het seniorentraject kunnen dan eenvoudiger worden opgelost.

[naar boven](#)

Twee periodes Damesvoetbal

In 1971 werd binnen Mifano voor het eerst geprobeerd damesvoetbal te introduceren, maar een aantal enthousiaste dames ten spijt bleek het toen toch geen haalbare kaart. In januari 1972 hadden zich 19 dames aangemeld terwijl het bestuur had gesteld dat dat er minimaal 20 zouden moeten zijn. De reden hiervoor was dat men slechts over één goed bespeelbaar veld, één trainingsveld en één nieuw, weinig inzetbaar veld beschikte en dat was dus een minimale capaciteit. Pas als een damesafdeling echt levensvatbaar was wilde het bestuur zo'n afdeling ook daadwerkelijk toestaan.

Even wachten dus nog. Maar in 1973 kwam het er alsnog van. Het is niet helemaal duidelijk wie aan de wieg heeft gestaan, wel weten we zeker dat J. van der Putten de eerste trainer was en dat zijn echtgenote Christine later het eerste vrouwelijke bestuurslid in de bestaansgeschiedenis van Mifano zou worden. Er hadden zich 29 dames aangemeld. Ondanks dit redelijk hoge aantal speelsters besloot men toch om maar met één team aan de competitie te gaan deelnemen. De reden was dat men eerst nog een beetje de kat uit de boom wilde kijken.

In 1975 werd het damesteam van Mifano kampioen in hun klasse, door de beslissingswedstrijd tegen de dames van S.J.V.V. uit Deurne te winnen. Beide teams begonnen hypernervus aan de beslissingswedstrijd die op neutraal terrein - het sportpark van Bavos in Bakel - plaatsvond. De kampioentitel werd door vele dames met vreugdetranen begroet.

Dat er blijkbaar toch veel kritiek was op het feit dat dames zich bezighielden met actief voetballen blijkt uit een opmerking van Rietje van de Mortel in een clubblad van 1975. Volgens haar zijn er velen bij Mifano die damesvoetbal belachelijk vinden maar ze legt uit dat het ook voor dames fijn is om zich op het sportveld volledig te kunnen uitleven via gezonde sportbeoefening. Ook haalt zij aan dat het leuk is deze ontspanning samen te doen met gelijkdenkende dames.

In april 1976 speelden 32 dames bij Mifano in twee seniorenelftallen en één jeugdteam voor meisjes tot 14 jaar. Voorwaar een magere bezetting.

In een interview in het clubblad zeggen Christine (aanvoester) en Jo (trainer) van der Putten onder andere dat de trainingmethoden bij de dames feitelijk overeenkomen met die van de heren, maar dat ze iets minder zwaar zijn. Men klaagde toen over de beschikbaarheid van trainingmateriaal, maar ging toch onverdroten voort. Men organiseerde niet alleen zelf een groot toernooi maar nam ook deel aan toernooien van andere vereniging, zelfs in het Duitse Gelsenkirchen. Beiden hadden toen nog hoop op een rooskleurige toekomst voor het damesvoetbal in Mierlo.

Echter, kort daarna bleek dat de belangstelling voor het damesvoetbal in brede zin niet verder toenam. Dat werd ook duidelijk uit een bericht in de Amateursportkrant van het Brabants Dagblad van 2 september 1976. Daarin werd gezegd dat het huwelijk voor de meeste dames vaak het einde betekent van de sportloopbaan. Ondanks de nog steeds geringe groei verwacht de directeur van de damesafdeling van de Kring Noord Brabant niet dat het damesvoetbal zal uitgroeien tot een grote en uitgebreide competitie. Ook het gebrek aan vrouwelijke begeleiding werd als een van de oorzaken hiervan gezien die feitelijk een stagnatie betekent. Mifano kon zich aan dit algemene beeld niet onttrekken: een paar weken vóór deze publicatie had men de KNVB al laten weten dat er onvoldoende speelsters waren voor twee elftallen, waardoor het tweede team werd teruggetrokken uit de competitie.

Maar in Mierlo ging men (nog) door en ook in 1977 werden de dames van Mifano kampioen. Het ging er toen wel heel anders aan toe dan twee jaar geleden. Wat was het geval?

In het begin van het seizoen werd gesteld dat men anderhalve competitie zou spelen, maar in maart kreeg de aanvoester van het damesteam bericht dat de plannen waren veranderd en dat men slechts een gewone competitie zou spelen. Dat leidde er toe dat de belangrijkste tegenstander, het team van Valkenswaard, in een keer al was uitgespeeld: zij hadden er een wedstrijd meer opzitten dan Mifano en een punt minder. Mifano was dus zonder te spelen al kampioen.

Er werd besloten niets tegen de speelsters te zeggen, maar al wel werd alles voor de huldiging en het kampioensfeest voorbereid. Echter, tijdens de rust van de laatste wedstrijd werden de geruchten zo sterk dat men besloot het goede nieuws te vertellen. Niemand maalde er om dat de wedstrijd in een bloedeloos 0-0 eindigde. Maar het feest was er niet minder om!

Het jaar 1978 was niet het beste jaar voor de dames: vele hardnekkige blessures en ziekte van enige dames waren daarvan de hoofdoorzaak. Er werd afscheid genomen van de trainer (Jo v.d. Putten) en de grensrechter (Hans Claassen) die zich vijf jaar lang voor de dames hadden ingezet. In dat jaar werd al gewezen op te weinig vernieuwing voor wat betreft het arsenaal aan speelsters.

In mei 1979 werd de competitie nog afgesloten met een feestavond in de Cerise bar, maar in september van dat jaar was de teloorgang al bijna een feit, want er waren maar twaalf speelsters beschikbaar. In mei 1980 viel dan uiteindelijk het doek voor het damesvoetbal. Toch een sneller einde dan men bij aanvang had gedacht en gehoopt, maar er is nu een keer steeds nieuw bloed nodig om een club op peil te houden. En aan dat laatste ontbrak het de laatste jaren. Leidster Nelly van de Sanden bedankt, ook via het clubblad, het bestuur voor de jarenlange ondersteuning.

In 1986 werden er nieuwe pogingen ondernomen om het damesvoetbal weer nieuw leven in te blazen. Alhoewel er - ook toen weer - enige enthousiaste dames waren bleek er toch onvoldoende belangstelling om met een redelijke kans op succes de bestaande gedachten ten uitvoer te brengen. Onvermoeibaar werd ook eind 1991 weer met een damesteam begonnen dat in 1992 aan de competitie meedeed. Men eindigde verdienstelijk in de middenmoot. Dit initiatief zou enige jaren duren want er waren voorlopig voldoende geïnteresseerde dames. Waarom dat zo is is niet duidelijk, maar op de een of andere manier komt er telkens weer een kentering in de belangstelling voor damesvoetbal. Zo werd, na een aantal succesvolle seizoenen, begin 1998 in het clubblad weer om dames gevraagd: de continuïteit dreigde (weer) in de knel te komen. Aan het eind van dat seizoen sprak men over een zorgelijk jaar voor wat betreft de beschikbaarheid van speelsters op zondag. Er was nog hoop, maar het einde zou niet lang meer op zich laten wachten.

[naar boven](#)

Veteranen

De eerste signalen om te komen tot het oprichten van een veteranenafdeling dateren uit 1954. Het schijnt dat verschillende oudvoetballers het daarover hadden in die dagen. Anderen werden opgeroepen om te laten blijken als zij ook interesse hadden. Verder bleef het toen enige jaren stil.

Mifano heeft vele jaren lang drie veteranenteams gehad. Veteranen A werd in 1965 opgericht. Veteranen B stamt uit 1979 en Veteranen C ontstond in 1984 als veteranenelftal. Dit team had al een roemrucht verleden binnen de vereniging als 't Achtste, dat in 1971 als een van de lagere elftallen bij elkaar gekomen is.

Vooraf bij de veteranen blijkt dat het sociale aspect een erg belangrijk element is van een vereniging. Mensen die als vrienden veel meer met elkaar beleven dan alleen maar het voetbal. En dat geldt zeker ook bij Mifano. Natuurlijk vinden er in de loop van de jaren voortdurend veranderingen plaats in de samenstelling van de teams, maar bij elk team blijft toch een bepaalde kern actief.

Er is niet veel voor nodig om een aanleiding te hebben voor een feestje, waar niet alleen de voetballers maar ook hun levenspartners zichtbaar van genieten. Jubilea worden groots gevierd, meestal in het buitenland. Meestal hebben de teams aparte agenda's. Maar het is ook een paar keer gebeurd dat de drie veteranenteams een gezamenlijke feestavond hebben georganiseerd met zo'n dikke honderd aanwezigen. Daarbij is zelfs eens een gokje gewaagd in het casino; een andere keer bleef men in de buurt om onder een hapje en een drankje oude koeien uit de sloot te halen. Er wordt nog met plezier op die bijeenkomsten teruggekeken.

Pas na heel veel jaren, als de geesten nog fit zijn, beginnen de leden langzaam - maar zeker - te protesteren. Het actief voetballen neemt af, de vriendschap blijft echter onverminderd bestaan.

In het eerste Mifano ABC (april 1965) wordt de oprichting van 'de veel besproken' veteranenafdeling gemeld. De afdeling kwam onder leiding van de heren Peter van Holstein, Ben Knoops, Harrie Meulendijks. Deze groep werd vanuit het bestuur aangevuld door Ad v.d. Pas.

De oprichting van de veteranenafdeling viel zo'n beetje samen met het feit dat Mifano op sportief gebied haar beste jaren kende, en dat heeft waarschijnlijk bijgedragen aan de populariteit van het veteranenvoetbal in Mierlo. Het voorzitterschap van de veteranenafdeling kwam snel in handen van Martien Gruijters, die jarenlang een bezielende kracht zou blijven. Vele veteranen maakten zich door de jaren heen nuttig binnen Mifano door het bekleden van uiteenlopende functies.

In de beginjaren was er nog geen overkoepelende organisatie voor het veteranenvoetbal. Clubs onderling regelden wedstrijden; vooral toernooien - meestal gespeeld op zaterdag - waren in trek. Ook moest men zelf voor scheidsrechters zorgen. In 1972 werd de Federatie Veteranenvoetbal Oost Brabant opgericht, waarvan Mifano meteen lid is geworden. Deze Federatie stelde per maand twee wedstrijden vast; daarnaast werden nog steeds onderlinge wedstrijden tussen verenigingen gespeeld.

Veteranen A

Veel oudere, goede voetballers stapten over naar de veteranen om in hun nadagen nog wat plezier te beleven aan het spelletje. Ook de twee Mierlose kapelaans speelden regelmatig mee. Het verliezen van wedstrijden met deze versterking was, al of niet toevallig, hoge uitzondering. Jaarlijks hoogtepunt was de internationale wedstrijd tegen Helzhold uit de Belgische mijnstreek.

Het grote feest om het heuglijke feit - de oprichting van Veteranen A - te gedenken vond plaats in 1988, dus na bijna 25 jaar! In die jaren werden vaak grote overwinningen behaald en waren meer dan honderd doelpunten per seizoen geen uitzondering. In 1969 organiseerde Veteranen A zelf een toernooi. Er is eigenlijk nooit op het veld getraind, wel ging men soms naar de bossen omdat 'dat goed was voor de spieren en de lijn'. Sinds de opening van de sporthal in Mierlo werd daar gretig gebruik van gemaakt, onder andere voor het spelen van zaalvoetbalwedstrijden.

Veteranen B

Dit team is opgericht in het jaar dat Mifano haar gouden jubileum vierde, dus bestaat het in het jubileumjaar 2004 precies vijftig jaar. En dat zal niet ongemerkt voorbijgaan. Twee van de spelers zijn vanaf het eerste uur lid: Hans Janssen en Martien van Dijk. Dit team speelt onder auspiciën van de Federatie 22 wedstrijden per seizoen. Daarnaast organiseert men zelf nog een paar wedstrijden, meestal tegen bevriende tegenstanders.

Maar ook zij weten wat gezelligheid betekent. Eens per twee jaar gaan ze er een weekend tussenuit met hun partners. Dat zijn drukke weekends die duren van vrijdagochtend tot zondagmiddag en waarbij vaak ook een voetbalwedstrijd wordt gespeeld. Verder zijn er andere activiteiten zoals het bezoek aan een brouwerij, wijnproeverij (hoe verzin je het) en een steenkolenmijn. Vaak is er ook een bowlingwedstrijd. De weekends vinden niet alleen binnen de landsgrenzen plaats: ook België en Duitsland worden regelmatig tot uitvalsbasis gekozen.

Veteranen C

Als jarenlang samen voetballende vrienden in 't Achtste begon op een gegeven moment de leeftijd een rol te spelen. De gedachte om als compleet team over te stappen naar de veteranen is ontstaan tijdens de verjaardag van Jac Joosten in 1985. Als vriendenclub en voetbalteam hadden ze sinds hun ontstaan in 1971 al vele hoogtepunten meegemaakt, zowel binnen de lijnen van het voetbalveld als daarbuiten. Het vijftigjarig jubileum werd in 1996 gevierd in Luxemburg. Verder werden, onder andere, excursies georganiseerd, ook naar bedrijven die geen enkele relatie hebben met voetbal (zoals naar een brouwerij).

Soms waren er wel relaties met het voetbal. Zoals in 1988. PSV stond in de finale van de Europa Cup I, zoals de huidige Champions League toen nog heette. Die finale (tegen Benfica) werd in Stuttgart (Duitsland) gespeeld en de Cup werd door PSV gewonnen. De afvaardiging van Mifano (de mannen van 't Achtste) heeft ongetwijfeld bijgedragen aan dat succes. Speciaal voor deze gelegenheid ontwierp Rein van Beeck een poster waarbij niet alleen de namen van de spelers werden genoemd maar ook een persiflage op hun beroep werd gegeven.

Maar ook hield men skivakanties in het Duitse Winterberg en het Oostenrijkse Schwarzenberg, soms zelfs met een 'uitgebreid trainingsprogramma'.

In 2003 hebben de leden van Veteranen C besloten met het veldvoetbal te stoppen. Dat betekent overigens niet dat de club uit elkaar zal vallen. Nee, in tegendeel: het samen sporten heeft in de loop van de tijd geleid tot een hechte vriendschapsband tussen de spelers. Zij voetballen nog in de zaal, organiseren uiteenlopende (sportieve) festiviteiten en gaan voor elkaar door het vuur. Een beter bewijs van het sociale aspect van een sportvereniging is maar moeilijk te vinden: Mifano heeft hier de rol gespeeld van bindmiddel tussen een groep gelijkgestemde mensen met niet alleen voor hen zeer ingrijpend, langdurige, uiterst plezierige gevolgen, maar ook voor hun partners!

[naar boven](#)

De geschiedenis van de sportparken

Het eerste min of meer officiële voetbalveld in Mierlo moet ergens gelegen hebben op de plaats waar nu de TV-toren staat, toen bekend onder de naam 'De Heide'. Het behoorde toe aan P.V.C., de club waarmee de voorloper van het huidige Mifano, M.V.C. in 1931 is samengegaan. Behalve dat het erg zanderig was en dat men zich moest omkleden bij 'Driekske de Vleut' of in de ernaast gelegen klompenmakerij, is over dit terrein weinig bekend.

Op de gemeenteraadsvergadering van 1 juli 1929 is een verzoek besproken van de R.K. Voetbalclub M.V.C. om ook een voetbalveld te huren. De voorzitter van de vergadering, burgemeester J.C.J. Verheugt, hield een warm pleidooi voor dit verzoek. Als huur zou fl. 25,- per jaar moeten worden betaald. Het ene raadslid vond dit te weinig, een ander weer veel te veel. Besloten werd toch die huur te vragen omdat de gemeente in het veld moest investeren, onder andere door het zorgen voor een afrastering. Omdat het veld ongeschikt bleek als voetbalveld werd de huur door de gemeenteraad later toch weer kwijtgescholden.

Men is toen - naar achteraf blijkt wederom voor korte tijd - verhuisd naar een veld dat aan het Eindhovens kanaal grensde, vlak bij de Brugstraat. Op 13 oktober 1929 werd ter gelegenheid van de opening van dit sportparkje een wedstrijd gespeeld tegen Kolping. Naast twee afgevaardigden van de voetbalbond en de Geestelijk Adviseur de Heer Holtus, was ook burgemeester Verheugt aanwezig. Die hield niet alleen een toespraak, maar bracht ook de bal aan het rollen.

Maar ook dit veld kende nogal wat nadelen. Het belangrijkste nadeel was dat het veld laag gelegen was. Als het weer maar even slecht was - dus om de haverklap - moesten wedstrijden worden afgelast, ondanks het feit dat het terrein was ingezegend door de Geestelijk Adviseur. Op zoek dus naar weer een andere locatie.

Even leek het erop dat er een snelle oplossing mogelijk was: door tussenkomst van de Geestelijk Adviseur zou een prachtig stuk grond gehuurd kunnen worden aan de Wilhelminastraat. Plannen werden gesmeed en ploegen samengesteld om het terrein speelklaar te maken. Echter, voordat een en ander tot uitvoer kwam werd het terrein ons weer ontzegd.

In de plaats daarvan werd een ander veld ter beschikking gesteld. Maar er werd stevig nagedacht en vergaderd alvorens dit werd geaccepteerd. Want er zou veel aan gewerkt moeten worden. Het ging om een lap grond achter het klooster, dicht bij waar nu ouderensoos 'De Vlieger' is gehuisvest. In 1931 is men er toch aan begonnen.

Er waren op dat moment geen overheidsorganen die zich met sportparken bezig hielden. Dat betekende dat de aanleg van het sportpark door het eigen bestuur en de leden zelf moest worden aangelegd.

In het begin was er geen kleedruimte. Om zich om te kleden moest men naar het Patronaat in de Baron van Scherpenzeel Heuschweg en dat was een hele afstand. Het eerste gebouwtje met kleedruimte liep ook nog niet over van weelde: er was geen enkel comfort, zelfs geen water. Het water werd via de zandweg gehaald bij de familie Truijen, vlak naast het kerkhof. De kleedruimte was wel kleurrijk: het gebouwtje was aan de buitenkant uitgevoerd in de clubkleuren geel en zwart.

Maar ook toen al was het niet altijd goud wat er blonk. In 1954 lucht de toenmalige terreinbeheerder P. van Mierlo zijn hart aangaande vernielingen die plaatshebben op het sportterrein. Zijn noodkreet is gericht aan de ouders van de opgroeiende jeugd. Hij zegt dat de afrastering rond het speelveld op tientallen plaatsen kapot is en dat de plaats waar de fietsen kunnen staan totaal is afgebroken. Maar ook constateert hij dat er van de kleedlokalen voor scheidsrechter en spelers geen ruit meer heel is. Verder worden 'de goals gebruikt als rekstokken en het veld op zich wordt gebruikt als een zandbak door er in te graven.' Hij vraagt de ouders hun kinderen te leren respect te hebben voor andermans eigendommen.

Dit terrein heeft ruim 25 jaar dienst gedaan als thuishaven voor het voetbal in Mierlo. Maar er gingen steeds meer stemmen gingen op voor een andere locatie. Waarom eigenlijk? Volgens de heer Christ Liebreks, erevoorzitter van Mifano op grond van zijn ontelbare verdiensten voor de vereniging, was het belangrijkste dat er maar één speelveld was. En dat was nog van uitermate slechte kwaliteit ook. Alhoewel men zich vandaag de dag niet echte zorgen zal maken over het ontstaansproces van sportpark De Ark wordt het uit naspeuring wel duidelijk dat het niet als vanzelfsprekend en plotseling uit de lucht is komen vallen. Voordat het geopend kon worden op 8 september 1957 heeft er zich wel een en ander afgespeeld.

Een van de dingen die daar een rol in heeft gespeeld is de manier waarop Mierlo en Mierlo Hout (op dat moment één grote gemeente van ongeveer 10.000 inwoners) traditioneel met elkaar omgingen. Ook al was het één gemeente, er waren duidelijke verschillen van opvatting over veel zaken. En of dat nu alleen maar zo is omdat de Mierlonaren zeiden te weten hoe de Mierlo Houtenaren dachten, en omgekeerd, of omdat het werkelijk zo was laat ik in het midden. Maar voor wat betreft een voetbalveld was het in elk geval zo dat men in Mierlo Hout zou hebben gevonden dat het veld in Mierlo goed genoeg was en ze niet moesten zeuren over een nieuw sportpark.

Dat betekende dus dat er achter de schermen veel werk aan de winkel was. Allerlei verschillen van inzicht moesten worden weggemasseerd en alle netwerkmolens moesten op volle toeren gaan draaien. Zelfs werd de komst van de nieuwe burgemeester - de heer Krol - aangegrepen om een stapje dichterbij de realisatie van een nieuw sportpark te komen. En inderdaad, de formele beslissingen stonden voor de deur.

Op 15 november 1953 werd in het college van burgemeester en wethouders een ontwerpplan besproken voor de aanleg van sportterreinen op gronden gelegen in De Ark. Kort daarna werd met de verschillende eigenaren (waaronder 'De Kerk') gesproken betreffende aankoop van de gronden. Op 10 februari 1954 deden B en W de gemeenteraad een voorstel tot aankoop van ongeveer 3 ha grond voor de totaalprijs van fl. 19.664,65. Op 18 februari werd het raadsbesluit ten aanzien van het kopen van die grond daadwerkelijk bekrachtigd.

De bisschop van 's-Hertogenbosch - Monseigneur Mutsaers - moest er nog mee instemmen dat 'De Kerk' de grond mocht verkopen en dat deed hij op 5 maart van dat jaar. Nog in dezelfde maand besloten B en W een opdracht te verstrekken aan de Nederlandse Heidemaatschappij tot het maken van een uitgewerkt plan met kostenbegroting voor een nieuw sportpark. Dit plan werd op 1 juni door B en W ontvangen.

Op 20 juli werd dit plan ter beoordeling toegestuurd aan de Centrale Adviescommissie voor speel- en sportterreinen van het Nederlands Olympisch Comité in Den Haag. Een week later stelde B en W aan de Raad voor het sportpark aan te leggen, waartoe deze op 16 augustus 1954 heeft besloten. Buiten de genoemde organisaties zijn nog allerhande instanties en partijen op uiteenlopende gronden betrokken geweest bij het sportpark maar het voert te ver om daar in deze opsomming aandacht aan te

besteden. Om er toch een te noemen als voorbeeld, heeft de Inspecteur van het Lager Onderwijs, de Consulent voor Lichamelijke Opvoeding, zich akkoord verklaard met het bouwplan!!

In november 1954 werd een gedetailleerd plan - inclusief financiële implicaties - van de Nederlandse Heidemaatschappij ontvangen. Bij de kostenraming: fl. 71.850,- was rekening gehouden met aanvullende overheidssubsidies. Nadat in de loop van 1955 nog uiteenlopende activiteiten zijn uitgevoerd die allemaal op de een of andere manier te maken hadden met het sportpark werd op 12 oktober 1955 het krediet ter hoogte van fl. 71.850,- goedgekeurd door gedeputeerde staten van de provincie Noord Brabant. Korte tijd later werd het werk opengesteld. Maar ook nu weer een tegenvaller: de directeur van het arbeidsbureau in Helmond liet in december weten dat er onvoldoende arbeiders beschikbaar waren. Echter, op 6 februari 1956 kon daadwerkelijk met de aanleg worden begonnen omdat er voldoende arbeidskrachten beschikbaar waren.

In juli werd aan de Leidse firma Wernink opdracht gegeven twee tennisbanen en een volleybalveld aan te leggen op het sportpark voor de totaalprijs van fl. 9.840,-.

Echter, op 21 augustus 1957 - dus vlak voor de officiële opening - heeft het college van B en W aan de gemeenteraad voorgesteld een krediet beschikbaar te stellen van fl. 4.500,- voor het aanleggen van beregeningsinstallatie. Dit bleek nodig omdat alle pogingen die waren gedaan een goede grasmat te kweken niet tot het gewenste resultaat hadden geleid. Reden: de grondwaterstand ter plekke was te laag.

Een week later kwam de verlossende mededeling van de Dienst Aanvullende Civieltechnische Werken uit 's-Hertogenbosch dat de velden voor bespeling zijn vrijgegeven. Niets stond meer de officiële opening op 8 september meer in de weg.

Zonder al te veel in detail te gaan mag hier niet onvermeld blijven dat in de aanloop naar een nieuw sportpark verschillende varianten aan de orde zijn geweest. Zo bestaat er een tekening waarop - naast een voetbalveld, volleybalveld en twee tennisbanen - ook een 400-meter atletiekbaan te zien is. Die is er echter nooit gekomen. Het is mij niet gelukt te achterhalen waar die baan uiteindelijk gebleven is, maar wellicht hebben de kosten een rol gespeeld (de sintelbaan kostte immers bijna net zo veel als de rest van het sportpark ...). Wel hebben van het begin af aan kleedgelegenheden, parkeerruimte en verlichting deel uitgemaakt van het complex. De gebouwen en terreinen zijn ingezegend door de zeeerwaarde heer pastoor Van Lierop.

Naar mijn mening is dit een goed moment om te memoreren dat de gemeente een heel actieve rol heeft gespeeld in de aanloop naar het sportpark. Vertegenwoordigers van de gemeente hebben felle discussies met hogere overheidsinstanties gevoerd om de noodzaak van het sportpark voor de Mierlose gemeenschap aan te tonen. En met succes!

8 september 1957: deze openingsdag van het sportpark was een dag met slecht weer en vele regenbuien waardoor een aantal geplande festiviteiten - zoals een destijds vaak voorkomende bezigheid: defileren - helaas moest worden afgelast.

Tijdens zijn openingspeech heeft burgemeester Krol uitgebreid stilgestaan bij de drieënehalf jaar - formele - bezigheden die aan de opening vooraf gingen. Uiteraard dankte hij allen die bij de totstandkoming een rol hadden gespeeld. Ook gaf hij zijn visie op het belang van sport voor de samenleving.

De krant Oost-Brabant verhaalt op 9 september over de opening. Als gevolg van het slechte weer grapte de krant dat Sportpark De Ark te water was gelaten in plaats van geopend.

Ondanks het slechte weer waren er wel festiviteiten die wel doorgingen. Natuurlijk speelde harmonie St. Lucia een vooraanstaande rol. Ook waren er twee voetbalwedstrijden - een tussen raadsleden en het gemeentepersoneel (uitslag 1-3) en een tussen Mifano en buurman Mierlo Hout (2-5). Zelfs de burgemeester speelde mee in deze wedstrijd, en wel als centrumspits. Ook werden er volleybal- en tenniswedstrijden gespeeld.

Kort na de opening vond er al een droeve gebeurtenis plaats op het sportpark. Op zondag 1 december 1957 werd de wedstrijd Mifano-2 - Fiducia gespeeld. Geheel onverwacht overleed tijdens deze wedstrijd een van de spelers van Fiducia, de heer Jan van Doren. Een ongekend trieste gebeurtenis op een pas geopend, prachtig sportcomplex.

Op de jaarvergadering van 1963 werd gemeld dat er plannen bestonden voor het aanleggen van een douche-installatie in het kleedlokaal. Het - nog steeds handgeschreven - jaarverslag zegt dat dit 'volgens inlichtingen mogelijk zou zijn zonder al te hoge kosten'. De burgemeester had reeds steun toegezegd en er lag een verzoek om advies bij de Dienst Gemeentewerken.

De eerste reclameborden langs het hoofdterrein werden aangebracht in het seizoen 1963/1964. Een welkome bron van inkomsten was het gevolg. Een bron van inkomsten die ook vandaag de dag nog steeds niet kan worden gemist. Niet onvermeld mogen hier blijven Frans Nabuurs - die veel acquisitie deed - en Jan Kroon - die vooral voor de realisering zorg droeg. In de loop van het seizoen 1965/1966 kon een geluidsinstallatie op het complex worden aangelegd. Deze werd geschonken door de aan de Geldropseweg wonende Philips-directeur, de heer W.A. de Jonge.

Voor het eerst zijn er vergeworderde voornemens om te komen tot het bouwen van een tribune. Het zou gaan om een eenvoudig 'kuijpje' met 200 staanplaatsen. Dit project zou tegelijkertijd worden aangepakt met de bouw van een kantine. Dat laatste is destijds gerealiseerd, een tribune kennen we ook vandaag de dag nog niet.

Tijdens het seizoen 1966/1967 wist de Mifano-familie - onder voorzitterschap van de heer Marinus Raaijmakers - door eigen arbeid een tweetal kleedlokalen en de kantine te bouwen. Alhoewel Mifano erg blij was met deze uitbreiding was de eenvoudige nieuwbouw niet van voldoende gehalte om er subsidie voor te krijgen. De Nederlandse Sport Federatie, die daarover moest beslissen, wees het subsidieverzoek onder andere af omdat de kleedvertrekken veel te klein zouden zijn, de noodzakelijke toiletten zouden ontbreken en omdat de scheidsrechtersruimte geen aparte ingang had.

Desondanks werden de nieuwe ruimtes op 5 augustus 1967 onder muzikale begeleiding van harmonie St. Lucia officieel geopend door loco-burgemeester H. van Kuik, waarna ze werden ingezegend door Geestelijk Adviseur, kapelaan Swinkels. Tijdens zijn toespraak memoreerde de heer Van Kuik nog dat hij het jammer vond dat het gemeentebestuur - vanwege de slechte financiële omstandigheden - de geweldige werkwillegheid van de leden om de verbouwing te realiseren, niet heeft kunnen ondersteunen met subsidie. Het feest werd besloten met een voetbalwedstrijd tussen Mifano en Helmond Sport.

Peter van Holstein was vanuit het bestuur verantwoordelijk voor het beheer en de gang van zaken rondom de kantine. Hij werd daarbij bijgestaan door Jan Knapen, die zich om die reden terugtrok als kandidaat bestuurslid. Na dit enige tijd samen gedaan te hebben heeft Jan Knapen uiteindelijk het totale beheer op zich genomen, samen met zijn vrouw Roosje. Dat gebeurde met ingang van 3 januari 1971. Ruim 10 jaar lang hebben zij dit gedaan, vaak bijgestaan door kinderen, vrienden en familieleden. Er wordt nog altijd met ontzag over die periode gesproken.

Terreinen en accommodatie moeten voldoen aan de door de KNVB gestelde eisen, en dat is maar goed ook. Zo ook vond er bij Mifano op 16 oktober 1969 controle plaats. Het klinkt te raar om waar te zijn, maar wat constateerde men? De doellatten bleken 10 cm. te laag te zijn. Uiteraard moest dit zo spoedig mogelijk worden hersteld. In de brief die het bestuur hierover toen aan de gemeente stuurde werd tevens gevraagd om een lichtpunt op de parkeerplaats om te voorkomen 'dat men 's avonds niet overal tegenaan rijdt'. Tot slot vroeg men om een betonnen stootrand voor de fietsenrekken omdat die niet voldoende gebruikt kunnen worden. Reden: de auto's werden pal voor de fietsenrekken geparkeerd en een stootrand moest dat voorkomen.

Eind 1970 wordt in de kantine de ruimte die was voorbestemd dienst te doen als bestuurskamer, ook als zodanig ingericht. Dit gebeurde door een aantal bestuursleden zelf - bijgestaan door hun echtgenotes die voor de huiselijke sfeer zorgden - waarbij goedkoop ingekochte materialen werden toegepast. Het resultaat mocht er zijn en eindelijk was er een 'eigen' plek voor het bestuur, waar zij besturen van andere verenigingen konden ontvangen, gesprekken met leiders en trainers konden voeren, vergaderen en al het andere doen waarvoor zo'n ruimte is bedoeld.

Er werden overigens twee redenen genoemd waardoor verbouwing van de kantine sowieso noodzakelijk was. Ten eerste leverde de bestaande oliekachel grote problemen: het was veel te koud en bovendien stonk het geweldig zodat er steeds meer mensen weg bleven. Ten tweede vond men het wenselijk een keukentje in te richten. Hiervoor werd achter de bar een puist aangebouwd. Door deze uitbreiding konden, en zou later blijken, gingen de inkomsten drastisch omhoog.

In datzelfde jaar wordt het trainingsveld van vier lichtmasten voorzien met een totale capaciteit van 8.000 watt. In het daarop volgende seizoen kan het derde speelveld in gebruik worden genomen. Maar, als gevolg van de prille staat van het veld, mag dat van de gemeente nog maar sporadisch worden gespeeld. Dat leidt tot onvrede van een aantal teams omdat zij - naar hun zin - té vaak moesten spelen op het trainingsveld, dat van hen de niet flatteuze naam 'het aardappelveld' had meegekregen.

In 1972 kon als gevolg van de immer voortschrijdende techniek een nieuw fenomeen op het sportpark worden begroet: er kwam telefoon. En dat was een hele vooruitgang in die tijd, hetgeen in ons huidige tijdperk van wegwerpmobiel-tjes moeilijk is voor te stellen.

In de jaren 1973/1974 is de kantine nog op de oorspronkelijke plaats vergroot. Ook daarvoor waren er weer veel gesprekken van het verenigingsbestuur met het gemeentebestuur. Wat er sinds 1971 is gebeurd weet ik niet maar de houding van de voorzitter is nadrukkelijk veranderd. Gaf hij toen nog vreselijk af op de gemeente, nu deed hij in het clubblad zijn uiterste best om uit te dragen dat de gesprekken met het gemeentebestuur - die grotendeels onder zijn verantwoordelijkheid plaatsvonden - meestal erg constructief verliepen. Een probleem is natuurlijk toch dat het niet altijd eenvoudig zal zijn de wensen van de vereniging in overeenstemming te brengen met de mogelijkheden die de gemeente op enig moment beschikbaar kan stellen. En dat er soms binnen de vereniging andere gedachten waren dan die door de voorzitter werden uitgesproken mag blijken uit een interview in het Mifano ABC van mei 1974. De altijd rustige en bedaarde Jan Perriëns, ja, de bedachtzaamheid in eigen persoon mopperde tegen interviewer Roland Janssen: "Er moet dringend iets aan de accommodatie worden gedaan, zeker aan het hoofdveld en de kleedgelegenheden. Door de schuld van de gemeente hebben we tien jaar stilgestaan."

Terug naar het kantinebeheer. Roosje Knapen weet nog dat er ontzettend veel werk te doen was, hoofdzakelijk omdat er geen hulpmiddelen beschikbaar waren. Zo moest bijvoorbeeld de complete afwas met de hand gedaan worden en moest de frites gebakken worden in een klein huishoudfrituurpannetje. Maar Jan wilde nooit stilstaan: hij wilde vooruit en voor de clubkas nieuwe inkomstenbronnen aanboren. Allerlei initiatieven zijn geboren waarin Jan vaak een aandeel had. Zo werden er door een van de Mierlose gilden vendelzwaikampioenschappen gehouden op het sportpark en werden er door de veteranen 'Vaderdagvoetbalwedstrijden' georganiseerd. Maar ook carnavalsverenigingen vonden de weg naar de kantine van sportpark De Ark. Al deze initiatieven brachten dan weer geld in het verenigingslaattje.

In 1976 kregen Roosje en Jan Knapen van het bestuur van Mifano een receptie aangeboden vanwege het feit dat zij de kantine gedurende vijf jaar op een ontzettend fijne, positieve manier hadden gerund. De enorme belangstelling voor deze receptie maakte er een ongekend succes van. En daarmee werd aangetoond dat het bestuur er goed aan had gedaan deze receptie te organiseren.

Inmiddels was het ledental opgelopen tot rond de 400 en groeide de vereniging uit haar voegen. Ook nu is er weer intensief contact tussen het bestuur van Mifano en de gemeente Mierlo. Naast twee speelvelden en een trainingsveld was er intussen een derde speelveld bijgekomen, terwijl een vierde speelveld in aanleg was. Voor het eerst zouden de vierkante houten doelpalen en -lat worden vervangen door ronde, metalen opvolgers. De oefenhoek, die later 'De Tip' zou worden genoemd, was in overleg met de gemeente afgestaan aan zustervereniging K.P.J.. Echter, de verschillende kleedlokalen en velden lagen aan weerszijden van de openbare weg, de Arkweg. Dat dit vooral voor de veiligheid niet ideaal was zal duidelijk zijn.

Ondanks het feit dat er op dat moment voldoende velden aanwezig waren stonden er op het wensenlijstje van de vereniging toch nog een paar belangrijke zaken, zo blijkt uit een briefwisseling met de gemeente. Je zou bijna van een brandbrief - met smeekbede - kunnen spreken. Zo was de kleedaccommodatie zwaar onvoldoende. Niet alleen zouden de twee bestaande kleedlokalen moeten worden opgeknapt maar moest er voor zoveel leden ook absoluut meer kleedgelegenheden komen. In dit verband zijn in de loop van 1976 vier kleedlokalen in een stenen gebouw gerealiseerd. Ook had men dug-outs gebouwd. Zij bleken niet bestand tegen een stevige windvlaag en waaiden om, doch konden zonder kosten duurzamer worden herbouwd. Voorts was er dringend behoefte aan buitenverlichting, ballenvangers en een omheining voor het complex. En dat laatste niet alleen voor de veiligheid, maar ook om de velden niet langer te laten gebruiken voor het uitlaten van honden en te voorkomen dat iedereen zo maar van de velden gebruik kon maken. Op een gegeven moment werd het sportpark zelfs gebruikt voor dagrecreatie: er werden een aantal tenten neergezet! Voor de veiligheid zou het nodig zijn de Arkweg als openbare weg af te sluiten, hetgeen op 24 februari 1977 daadwerkelijk gebeurde. Tevens was de beschikbare parkeergelegenheid bij slecht weer ontoegankelijk.

Deze wensen van Mifano werden onderschreven door het Adviesorgaan voor Sportaccommodaties van de Vereniging van Nederlandse Gemeenten. Dit Adviesorgaan heeft in 1976 in opdracht van de gemeente Mierlo een rapport opgesteld inzake de behoefte aan buitensportaccommodaties in Mierlo. Dit heeft er onder andere toe geleid dat de oude kantine met de twee kleedlokalen vlakbij het hoofdveld zijn vervangen door een stenen kantine - inclusief kleine bestuurskamer - op de huidige plaats evenals een tweede blok van vier kleedlokalen. Het woord paviljoen viel inmiddels steeds vaker dan kantine. En dat klinkt ook wel leuker.

Het totaal aan nieuwe gebouwen is op 12 november 1977 officieel geopend door de toenmalige burgemeester, mevrouw J. van Lokven. Daarna werden de gebouwen ingezegend door de Eerwaarde Heer Pastoor Smulders. Een paar weken later werden de oude kantine en kleedlokalen afgebroken. Het prijskaartje dat aan deze operatie hing vermeldde fl. 700.000,-.

Ter gelegenheid van het gouden jubileum in 1979 zou door de jubileumcommissie 50 jaar Mifano een nieuwe geluidsinstallatie worden aangeboden aan Mifano. Dank zij opnieuw de heer De Jonge - die namens Philips een schitterend aanbod in petto had - kon dit geschenk reeds op 29 april 1978 tijdens een jeugdtoernooi in gebruik worden genomen.

Er kwam een eind aan de periode 'Knapen' door het veel te vroege overlijden van Jan op 8 november 1980. Roosje zag zich gedwongen haar taak, die ze met veel liefde en inzet heeft uitgevoerd, in de loop van 1981 te beëindigen. Peter en Angela Donkers, die Jan en Roos vaak de helpende hand hadden geboden, namen de verantwoordelijkheid voor het beheer over.

De volgende aanpassing van het complex stonden in 1981 op het programma. Er was opnieuw verhoogde behoefte aan velden, vooral door aanwas van de allerjongste jeugd. Immers, de twee velden langs de Goorsedijk lagen erg laag en konden slechts sporadisch worden ingezet. De enige oplossing voor dit probleem was drainage. En dat is door de gemeente begin 1982 toegezegd en ook uitgevoerd. 'Den Tip', het stuk dat achter het huidige paviljoen ligt ingeklemd tussen het veld bij de Brug en de velden aan de Goorsedijk, werd ingericht als speelveld voor de jongste jeugdspelertjes. Aan het eind van het jaar werd hierop ook een lichtmast neergezet. Het heeft even geduurd voordat er ook werkelijk plezier van werd beleefd: de verlichting is voor het eerst gaan branden in maart 1983.

Maar ook de gebouwen moesten nodig onder handen worden genomen. De energiekosten liepen op tot schrikbarende hoogte, reden waarom de gemeente geld beschikbaar stelde om energiebesparende maatregelen te nemen en lekkages te repareren.

Bij algehele afgelastingen was het paviljoen op zondag gesloten. In de winter van 1983/1984 werd besloten daar verandering in te brengen. Op zondagen was het paviljoen - ook als er helemaal niet werd gevoetbald - toch open, van 11 uur tot rond half drie. De bedoeling was dat mensen daar dan onder een kopje koffie en een glaasje wat gezelligheid konden vinden, en natuurlijk weer wat konden bijpraten.

In die tijd was er inmiddels wel een hockeyclub in Mierlo. Omdat die zelf nog geen terreinen had vroeg het bestuur - uiteraard met succes - of ze bij Mifano mochten aanschuiven. Daar was de veldcapaciteit ondertussen voldoende om dat te kunnen honoreren. Een veld werd door middel van gele belijning naast voetbalveld ook hockeyveld. Deze samenwerking heeft geduurd totdat de hockeyclub een eigen accommodatie kreeg.

Ook in 1984 werd er verbouwd. Zo kwam er een krijt- en materialenhok bijna op de plaats waar de vroegere kleedlokalen hebben gestaan. Ook werd het veel te kleine bestuurskamertje aanzienlijk vergroot. Dit was absoluut geen luxe, want in het kleine hokje kon nauwelijks een vergadering plaatsvinden, laat staan de besturen van tegenstanders bij thuiswedstrijden fatsoenlijk ontvangen. Het lijkt maar een minimale aanpassing, maar ook nu moest weer met een uitermate beperkt budget worden gewerkt. Dus moest weer een beroep worden gedaan op de leden. En dat gebeurde met succes. Zonder anderen te kort te doen moet hier gezegd worden dat Maarten Verbruggen de grote animator achter deze initiatieven - én hun uitvoering - is geweest.

Om financiële redenen kon Mifano zich op dat moment geen paviljoenbeheerder permitteren. Dus deed men dat in eigen beheer. Later is daar toch weer een externe beheerder in gekomen.

Er kwamen bij herhaling verzoeken binnen om in het paviljoen elektronische gokkasten te plaatsen. Het bestuur werd behoorlijk onder druk gezet, maar volhardde in haar mening dat een dergelijke uitbreiding een verkeerde invloed zou kunnen hebben op de jeugdige leden. Ze zijn er ook nooit gekomen, behalve een flipperkast waar geen geld mee gewonnen kon worden.

Kort daarna werd er een tijdelijke aanbouw aan het paviljoen gerealiseerd. Dat was een vaste overkapping die, als dat nodig was bij bijvoorbeeld toernooien en evenementen, door tijdelijke wanden (zeil) ook aan de zijkanten kon worden afgesloten. Ook werden fietsenrekken geplaatst voor het paviljoen en werden F-goaltjes beveiligd tegen omvallen.

Bij aanvang van het seizoen 1986/1987 heeft de gemeente de warmwatervoorziening van de kleedkamers aanzienlijk laten verbeteren. Alhoewel dat hard nodig was waren wij de gemeente hier erkentelijk voor. Kort daarna zou de gemeente toestemming geven om een veld van een lichtinstallatie te voorzien. De leden zouden moeten bijdragen in de vorm van zelfwerkzaamheid. Het verlichtte veld zou voortaan ingezet kunnen worden voor lichte trainingssessies en voor het spelen van oefenwedstrijden. Een zeer welkome uitbreiding. Ook in die periode bleek opnieuw een van de dug-outs niet bestand tegen de hevige stormen: de 'thuis dug-out' waaide spontaan tussen de bosjes. Maar dat probleem kon op korte termijn door de inzet van een paar leden weer snel worden verholpen. Door rooiwerkzaamheden waren vier buitenluidsprekers vernield. De gemeente nam de reparatiekosten - terecht - voor haar rekening. Vlak daarna meldde de voorzitter in het Mifano ABC dat er in korte tijd drie keer was ingebroken. Daarbij werden steeds vernielingen aangebracht en goederen meegenomen. De zorg op dat moment was dat de verzekering de club als een 'minder gewenste klant' zou gaan beschouwen is echter nooit bewaarheid.

Het bestuur heeft in die dagen aan het gemeentebestuur toestemming gevraagd om op dinsdag en donderdag de consumptieprijzen in het paviljoen te verlagen. Dat gebeurde immers ook bij vele zusterverenigingen. De gemeente wilde aan dit verzoek echter geen gehoor geven. Men wilde onder geen enkele voorwaarden het mogelijke gebruik van alcohol stimuleren.

Positief was dat er toenemende belangstelling bleek te bestaan onder de (Mierlose) middenstand voor reclame-uitingen via borden rondom ons hoofdterrein. Behalve het feit dat daardoor geld in het laatje kwam bood die aansluitende reeks reclameborden ook een mooi gezicht.

In 1990 zijn de geluidsinstallaties zowel binnen als buiten verbeterd. Voor buiten werden niet alleen nieuwe luidsprekers aangeschaft; ook werd de versterkerinstallatie uitgebreid. Binnen moest noodgedwongen een nieuwe installatie worden aangebracht omdat de bestaande apparatuur was gestolen. Besloten werd de nieuwe installatie op te sluiten in een afsluitbare, zwaar uitgevoerde stalen kast. Ook werd in het paviljoen een rood/witte ladder aan het plafond gehangen waarvan elk seniorenteam aan één sport werd bevestigd. Het team dat het hoogst stond genoteerd in hun competitie mocht aan de bovenste trede hangen.

Het staat ook elders in dit boek beschreven: een tribune is iets waar het iedere keer opnieuw weer over gaat. Op een gegeven moment hebben beide Mierlose wethouders Mifano-bloed door de aderen lopen: zowel Roland Janssen als Peter Lammers zijn innig verbonden met de voetbalclub. Begin 1991 zegt Roland Janssen over de tribune: het succes van de vereniging kan niet onbeloond blijven door ons vaandelteam. Het succes komt, maar wacht niet al te lang want het geld voor een tribune ligt al heel lang te wachten. Hij schijnt dat tien jaar geleden al eens beloofd te hebben. De promotie van het vaandelteam in 1993 zou opnieuw geen aanleiding blijken te zijn voor het bouwen van een tribune.

Eind 1991 wordt er weer een verbetering aangebracht op het sportpark: er komt een beregeningsinstallatie zodat de velden - indien nodig - op tijd kunnen worden gesproeid. Ook wordt kort daarna het vijfde veld - het tweede veld aan de Goorsedijk - met maar liefst 1.100 kubieke meter zand opgehoogd. Naar bij de werkzaamheden bleek lag er op één meter onder het oppervlak een laag te zitten

die geen water doorliet. Die laag is omgeploegd en het veld is gedraineerd, zodat de verwachting is dat ook dat veld wat vaker kan worden ingezet voor het spelen van wedstrijden.

In 1992 wordt langs het hoofdterrein een nieuw elektronisch scorebord geplaatst. Jawel, de techniek gaat niet aan Mifano voorbij!

In het jaar 1993 ging opnieuw een verenigingswens in vervulling. Het inmiddels weer veel te klein geworden paviljoen moest worden uitgebreid. Dit gaf tevens de mogelijkheid een paar kleinere aanpassingen te realiseren, zoals een groter onderkomen voor het materiaal. De omvang van het paviljoen als zodanig is zoals hij vandaag de dag nog is, en dat is voor een vereniging als Mifano een perfecte maat. Ook nu weer veel medewerking van gemeente, maar ook veel zelfwerkzaamheid. In de wetenschap mensen te vergeten mag toch gezegd worden dat Maarten Verbruggen opnieuw een belangrijke rol heeft gespeeld, zij het met duidelijke ondersteuning van Jac Joosten en Henk Smits.

In 1995 worden nieuwe fietsenrekken geplaatst, en wel vlak voor de kleedlokalen en het paviljoen. Reden om dit te doen is dat er al jarenlang nauwelijks nog gebruik wordt gemaakt van de fietsenstalling vlak voorbij de ingang. Dat geeft een onverzorgde en rommelige indruk en levert voor veel mensen ergernis op. De voorzitter zegt dreigend dat er wel op toegezien gaat worden dat deze rekken ook daadwerkelijk gebruikt zullen gaan worden.

De meest recente aanpassing dateert uit het jaar 2003. Daar is echter wel een en ander aan voorafgegaan. Ten eerste is er van de zijde van de gemeente lang en heftig aangedrongen op verhuizing van Mifano: de ruimte zou nodig zijn voor woningbouw. Over de mogelijk nieuwe plaats van een voetbalpark zijn vele discussies gevoerd. Maar om een lang verhaal kort te maken: door hun tomeloze inzet heeft het bestuur van Mifano weten te voorkomen dat de club moest verhuizen, zij het met steun van meer dan vijfhonderd handtekeningen van sympathisanten. Ook in 'de pers' is het wel en wee van Mifano en zijn sportpark breed uitgemeten.

De gemeente zorgde voor een aantal aanpassingen. De kleedaccommodatie is geheel aangepast aan de eisen van de moderne tijd. Zo is er aan de voorzijde een lange overdekte passage aangelegd waardoor men niet meer naar buiten hoeft om van het ene naar het andere kleedlokaal te gaan. Verder is er een prachtige hal opgetrokken en zijn de sanitaire voorzieningen helemaal gemoderniseerd en is er een goede materiaalruimte én een ruimte voor het terreinbeheer, voorzien van camerabeveiliging. Ook is er een E.H.B.O.-ruimte toegevoegd en is er een tweede bestuurskamer bijgekomen, hoofdzakelijk om dienst te doen als secretariaatsruimte bij evenementen. Mifano moest zelf zorgen voor aanpassing van het paviljoen en de keuken.

Op deze manier beschreven lijkt het een fluitje van een cent, maar neem van me aan dat er veel water door de zee is gegaan voordat dit hele gebeuren tot het gewenste resultaat heeft geleid. Maar dan komt het er toch van: op 30 mei 2003 kon burgemeester Mw. Jacobs - Aarts het vernieuwde sportpark openen. Er waren vele getuigen, onder wie de van oor tot oor glunderende voorzitter, de heer Wim van Bokhoven.

Mw. Jacobs - Aarts memoreerde de enorme uitstraling die het sportpark geeft aan Mierlo, ook ver buiten de landsgrenzen. Zij refereerde aan de talloze buitenlandse clubs die, logerend in Carlton De Brug, Hotel & Resort Mierlo, van het sportpark gebruik maken. Maar ook bracht zij met zichtbare trots Euro 2000 in herinnering. Wim van Bokhoven ging in het kort door de hele procedure, die voor Mifano toch wel wat dieptepunten heeft gekend. Maar hij zei optimistisch dat hier sprake was geweest van 'eind goed, al goed' situatie. Hij bedankte de gemeente en alle verdere betrokkenen voor het uiteindelijke resultaat. Tot slot richtte hij een woord van dank aan Mifano's hoofdsponsor die de verbouwing in technische en financiële zin heeft ondersteund.

Het gaat in Mierlo al decennia lang over een tribune; een grote wens van velen, waaronder die van erevoorzitter Christ Liebreks. Het zou het kaliber van het prachtige complex alleen maar verhogen. Maar het zou ook erg prettig zijn voor de vele bezoekers die wekelijks het sportpark bezoeken. Maar zoals we nu nog kunnen zien is die er nooit gekomen, ook niet nadat de heer Christ Liebreks er in 2001 weer opnieuw aandacht voor vroeg.

Maar er zijn natuurlijk best wel redenen om geen tribune te hebben. Zo staat de ligging van sportpark De Ark een tribune alleen maar toe achter de woningen aan de Eikendreef. En, laten we eerlijk zijn, niemand heeft graag een levensgrote achterkant van een massale tribune vlakbij zijn achtertuin staan. Maar ook de centjes spelen een rol: wie zal dat betalen?

Maar er zijn ook goede redenen om wel een tribune te hebben: het verhoogt het genot van de toeschouwers, zeker bij slecht weer. En dat komt in ons Nederlandse voetbalseizoen nogal eens voor.

De stand van zaken op dit moment. De financiën, of bijdragen in de vorm van materialen, staan de bouw van een tribune toe. Op basis van de eerste gedachten heeft de architect een ontwerp gemaakt. Wat nog moet gebeuren is vergunning krijgen om de tribune daadwerkelijk te plaatsen. Wie weet gaat de hartewens van de heer Christ Liebreks alsnog in vervulling.

Sportpark De Ark is in de loop van de jaren uitgegroeid tot wat het nu is: een fors complex met vijf zeer goed bespeelbare velden, recent opgeknapt kleedruimtes, locaties voor de terreinbeheerders en een gezellig paviljoen met twee uiterst chique bestuurskamers. De trots van Mierlo in het algemeen en Mifano in het bijzonder. Vele verenigingen zijn maar wát jaloers op deze accommodatie. Vele verenigingen hebben er in de afgelopen jaren ook gebruik van gemaakt. Talloze profclubs hebben er trainingskampen gehouden, en ook was het sportpark een officiële accommodatie van de FIFA tijdens het Europese Voetbalkampioenschap in 2000. Betere ambassadeurs zijn maar moeilijk te vinden.

[naar boven](#)

Clubblad: een weg met vallen en opstaan

Tijdens de eerste jaren van het georganiseerde voetbal in Mierlo was er nog geen clubblad. Af en toe werd met donateurs, begunstigers, sportliefhebbers en belangstellenden gecommuniceerd via een enkelvoudig gestencild blaadje. Daarin stond in welke klasse en met welke tegenstanders de twee M.V.C.-elftallen waren ingedeeld, maar ook werd fijntjes herinnerd aan 'uw goede gaven die onze club zo prachtig vooruit hielpen'. Uiteraard met de bedoeling die goede gaven te herhalen of, liever nog, te verhogen. Deze manier van communiceren heeft langer dan tien jaar geduurd.

Daarnaast verscheen in oktober 1937 ook het eerste 'M.V.C. Nieuws', dat vanaf dat moment min of meer regelmatig zou verschijnen. Ook hierin vinden we de patriarchale toonzetting van die tijd terug, zowel richting tweede-elftal spelers als naar de

supporters toe. Daarnaast bevat het de opstelling van de elftallen (1e, 2e en junioren) en wedstrijdverslagen.

Gezien het kleine aantal uitgaven dat nu nog te achterhalen is lijkt de conclusie gewettigd dat dit blad - ondanks de goede bedoelingen - geen lang leven beschoren is geweest.

Een nieuwe stap op het gebied van interne communicatie binnen de vereniging - een clubblad, nu onder de naam 'De M.V.C.er' - wordt gezet eind 1948. Op de eerste uitgave heb ik geen beslag kunnen leggen, maar nummer 2, gedateerd januari 1949, staat vol van de verslechterende sfeer binnen de vereniging. De toenmalige Geestelijk Adviseur F. van Hoeck begint er mee in zijn voorwoord, de redactie schrijft er zelf over en Frans Meulendijks gaat er eveneens diep op in! Via het clubblad worden alle betrokkenen in klip en klare bewoordingen aangesproken. Ook wordt er netelig gesproken over het feit dat spelers die voor het eerste geschikt zijn liever in het tweede spelen. Ook nu was het snel weer afgelopen met de schriftelijke verenigingscommunicatie.

In 1954 is het clubblad nieuw leven ingeblazen, maar daar heb ik maar een paar nummers van op de kop kunnen tikken. Het bestond uit acht redactionele pagina's en kreeg de naam Mifano Flitsen. Het zou wederom slechts een kort leven beschoren zijn: in de loop van 1955 wordt dit blad wegens geldgebrek weer opgeheven.

De toenmalig Geestelijk Adviseur schreef zeer frequent in dit blad. Met name in de eerste nummers sprak hij de Mifano-gemeenschap toe onder de titel: Sport en Opvoeding. Hij splitste zijn betoog in een vijftal hoofdstukken om daar in even zovele uitgaven van Mifano Flitsen aandacht aan te schenken. Hij doet dat op een manier die in het leven van vandaag niet goed denkbaar meer is. Hij geeft het verschil aan tussen 'gewone' mensen die sport beoefenen en 'intellectuelen' zoals een professor, een dichter en een uitvinder die sport maar niks vinden. Hij roept de 'gewone' mensen op hun sport op een positieve manier uit te dragen waardoor die anderen er anders over zouden kunnen gaan denken. Hij schrijft dat die 'intellectuelen' hun kinderen nooit zullen laten sporten omdat dat allemaal maar niks is. Hij roept de Mifano-gemeenschap op om de voetbalsport met de juiste instelling te beoefenen. "Kijk, nu snap je ook beter waarom je zoveel kwaad kunt stichten wanneer jij je niet als een goed sportman zou gedragen. Dan zijn er altijd wel mensen om dat rond te bazuinen." En specifiek tot de jeugd zegt hij: "Kijk, zo zou het jullie schuld kunnen zijn, jongens en meisjes, als de zoon of het dochttertje van die mensen thuis zouden moeten blijven, terwijl jullie prettig en gezond bezig zijn, buiten op het sportveld."

Vandaag niet meer denkbaar, maar in juli 1954 stond in het clubblad:

Wereldkampioenschap voetbal op televisie

Wat hebben wij genoten van de wedstrijden om het wereldkampioenschap voetbal welke door de televisie werden uitgezonden. Hoe jammer dat niet alle voetballers deze wedstrijden gezien hebben want dat was werkelijk zeer leerzaam. De beste voetballers van de wereld zagen wij in actie. Zo te zien ging het allemaal even gemakkelijk en vergat je dat die spelers er zo veel voor moeten doen. Want geloof maar dat die kerels getraind hebben.

In november 1954 wordt in het clubblad een oproep gedaan aan de 'Dames van Mifano-spelers' om mevrouw Martens te helpen de voetbalkleding van de spelers (zes elftallen) te wassen. Zij had dat jarenlang alleen gedaan maar haar leeftijd (ze was bijna 60) begon haar parten te spelen. Ook deed de redactie in naam van mevrouw Martens een vriendelijk doch dringend verzoek aan alle actieve voetballers om in het vervolg hun shirt en broekje 'rechts te keren'. "Het is voor U een kleine moeite en het bespaart haar veel werk." Het artikel sloot duidelijk af: "Heren, er wordt op Uw medewerking gerekend."

Initiatieven die hebben geleid tot het nu nog bestaande Mifano ABC werden genomen in 1963. Het eerste nummer verschijnt overigens pas in april 1965. Daarin legt de voorzitter uit waarom er tot dan toe geen clubblad was: geldgebrek. Hij wijst er op dat er hier duidelijk sprake is van 'de aanhouder wint', waarvoor hij dan ook zijn dankbaarheid uitspreekt. Initiatiefnemers waren de gebroeders Tiny en Hans Manders, Jan Manders, Frits van de Mosselaar en Harrie van Moorsel. Zij vormden, samen met voorzitter Ben Koolen ook het eerste redactieteam.

De voorzitter hoopt dat het blad er toe leidt dat de leden zich meer aan Mifano verbonden zullen voelen en dat bepaalde problemen of aangelegenheden de vereniging betreffende, onder de aandacht van een grotere groep kunnen worden gebracht. Hij laat weten dat er een capabele redactie is, maar roept de leden toch op stukken aan te bieden zodat de leden elke maand opnieuw uitkijken naar een nieuwe uitgave. Uiteraard dankt hij de adverteerders zonder wie een clubblad nooit zou kunnen bestaan.

Ook de toenmalig Geestelijk Adviseur C. v.d. Brand ziet het Mifano ABC als een mogelijkheid allerlei banden te leggen of aan te halen. Hij hoopt, en verwacht, dat het blad niet alleen goed gelezen zal worden, maar ook dat de inhoud een goede invloed zal hebben op de lezers.

De redactie gaat er van uit dat het clubblad een rol zal spelen in het ideaal waarnaar wordt gestreefd, namelijk het scheppen van een nóg betere verstandhouding tussen alle leden van Mifano die met elkaar als vrienden zouden dienen om te gaan. De redactie stelt dat deze vriendschappelijke omgang wel eens kan verslappen, bij voorbeeld door vermeend onrecht. Maar zij ziet het als de plicht van alle leden om problemen te uiten waardoor iedereen er vanaf weet en oplossingen kunnen worden gezocht. Overigens worden niet alleen bijdragen van leden gevraagd die met problemen te maken hebben. Nee, ook ideeën over de toekomst van Mifano of andere zaken die met voetbal of met Mifano te maken hebben zijn welkom.

In het eerste nummer staan verder een paar bestuursmededelingen, waaronder het oprichten van een veteranenafdeling. Dit wordt elders besproken. Ook springt de jeugdafdeling meteen in op het clubblad met een jeugdubriek. Verder staan er een paar wedstrijdverslagen in, een mopje, een artikeltje over een negatieve supporter, een lijstje met jarige leden en, tot slot, een standenlijst.

De advertenties in het clubblad waren zwart. Dat veranderde in de clubkleur rood met ingang van het vierde nummer uit de tweede jaargang (mei 1966). Dat zag er plotseling een stuk mooier uit.

In 1967 kwam het idee om een Mierlo-wijd clubblad uit te geven. Dat hield in dat alle Mierlose verenigingen de kans kregen in de vakantie-uitgave van het Mifano ABC hun club te promoten. Veel verenigingen maakten van dit aanbod gebruik zodat een interessante gids over het sportleven in Mierlo ontstond. Het is bij dit eenmalig probeersel gebleven.

In 1972 werd een nieuw initiatief genomen: in het Mifano ABC zou een stripverhaal worden gepubliceerd. Maar eerlijk gezegd is dat nooit een echt succes geworden: blijkbaar kostte het de bedenkers (Frank van den Wittenboer en Jos Smits) te veel tijd en energie. Jammer, want je kunt met beelden veel dingen simpel uitleggen!

Gebrek aan kopij komt ook bij het clubblad regelmatig voor. In 1973 werd op een aantal manieren geprobeerd de Mifano-familie aan te sporen tot het aanleveren van teksten.

Dat het clubblad niet altijd alleen maar serieus genomen moet worden en ook voor ontspannen leeswerk kan zorgen wordt duidelijk door een bijdrage in dat jaar van 'Flitske', een min of meer vaste medewerker die blijkbaar onduidelijkheid zaait bij de redactie. Zijn

bijdrage is dit keer nogal openhartig en uiterst negatief over vrouwen, zeker in relatie tot een voetbalvereniging. In zijn optiek moet een voetbalclub een mannengemeenschap zijn waarbinnen voor de vrouw slechts een dienende taak is weggelegd (zij moet zorgen voor gepoetste schoenen, zuivere kousen, een schone voetbalbroek en uitgeklopt trainingspak). Ook vond hij het bedenkelijk dat een vrouw in het bestuur was gekozen. In hetzelfde verhaal is hij ook zeer negatief over het nuttigen van chocomel dat natuurlijk inferieur is aan het drinken van bier ....

In haar commentaar twijfelt de redactie over de intentie van dit stuk. Desondanks is het wel geplaatst, en dat is lovenswaardig. Waarschijnlijk gaat het hier om een verhaal met een knipoog, en dat moet kunnen. In het eerstvolgende clubblad is er overigens door meerderen op gereageerd. En ook dat is mooi meegenomen.

In december 1975 wordt een nieuwe rubriek ingevoerd die we ook vandaag de dag nog kennen. Het begon toen onder het kopje 'Onderlinge competitie' en had betrekking op alle seniorenteams, inclusief de dames. Bij de introductie werd vermeld dat er aan deze competitie geen prijzen waren verbonden! Maar dat deed niets af aan de populariteit van de rubriek, die later is geprojecteerd op de jeugdafdeling zodat nu alle jeugdteams aan deze competitie meedoen. Vandaag de dag staat deze rubriek bekend als 'ABC Wisseltrofee'. De onderlinge competitie voor de senioren is voortgezet als 'de laddercompetitie' in het paviljoen.

In 1976 ging toenmalig hoofdtrainer van de jeugd, Jack Nijs een vaste rubriek verzorgen in het clubblad. De titel van deze reeks was veelzeggend: Jacky spreekt. Luistert!

Het januarinummer van 1978 wordt gezien als het jubileumnummer ter ere van het ononderbroken verschijnen van het clubblad gedurende 12,5 jaar. Een geweldige prestatie, zeker gezien de voorgaande initiatieven op dit gebied. In dat jubileumnummer wordt de lezer een blik gegund achter de schermen van het clubblad. Want er zijn niet alleen redacteurs: er zijn ook mensen nodig voor het kopiëren terwijl anderen de verantwoordelijkheid op zich nemen voor het verzamelen, vouwen en nieten. Tot slot komt dan ook nog het bezorgen bij de lezers thuis. Al met al een hele keten van activiteiten waarvoor zich steeds maar weer vrijwilligers (en vaak ook hun familieleden) beschikbaar stelden. Een uitgebreid woord van dank daarvoor werd heel terecht uitgesproken!

Eind zeventiger jaren bevatte het Mifano ABC steeds een kerstboodschap van de Geestelijk Adviseur.

In september 1979 verscheen het clubblad in een geheel nieuwe gedaante. Niet alleen was de omslag gemoderniseerd en ontdaan van het logo dat ter gelegenheid van het vijftigjarig bestaan van Mifano was ingevoerd, maar ook werd het blad voortaan gedrukt in plaats van gestencild. Het formaat was ietsje kleiner geworden maar de leesbaarheid sterk verbeterd.

Natuurlijk was het niet altijd rozengeur en maneschijn tussen bestuur en redactie. Onenigheid over te publiceren stukken heeft er eind 1979 toe geleid dat het bestuur een afgevaardigde in de redactie wilde. Dit werd door de redactie gezien als ongewenste inmenging en censuur. Twee van hen traden onmiddellijk af, de andere vier reageerden sterk afwijzend maar wilden niet zo ver gaan als hun twee collega's. Jaren later zal één van de twee aftredende redactieleden erkennen dat dat nogal een zware stap was. Na twee jaar keerde hij dan ook weer terug in de redactie ....

Het redactiedebacle werd door een redacteur als een sprookje beschreven in het clubblad. Dat mag hier niet ontbreken:

Er was eens een prachtige vijver waarin zeven goudvissen rondzwommen. Alle vierhonderd en meer omwonenden genoten steeds weer van hun kleuren, hun statige rondzwemmen en ook van de fraaie sprongen en andere capriolen die zij steeds weer maakten. Van de zeven vissen was er maar één vrouwtje maar deze ogenschijnlijke onevenwichtige verhouding deed aan hun saamhorigheid geen afbreuk, je zou haast zeggen: integendeel.

Nu waren er natuurlijk ook mensen in de buurt die niet van goudvissen houden; dat komt nu eenmaal altijd voor. Daarom kwamen er af en toe wel eens wat kiezelsteentjes in de vijver terecht. Daar schrokken de visjes natuurlijk wel van, maar na enige tijd hervatte hun rustige leventje weer zijn gewone gang. Alleen het vrouwtje kreeg het opeens te pakken, zodat ze na lang aarzelen de uitgang opzocht en na hartelijk afscheid van haar zes vriendjes genomen te hebben, het hazenpad, ach, ik bedoel het goudvissenbeekje koos om in rustiger water verder te zwemmen.

Maar na verloop van tijd hielden de kiezelsteentjes op en plonsde er op een kwade dag een flinke baksteen in het water. Nu was de hele vijver met de zes overgebleven vissen in alle staten van paniek en het leek wel onvermijdelijk dat alle vissen zouden vluchten. Gelukkig voor de vijver én voor de omwonende genietters waren er nog vier vissen die het risico van nieuwe stenen nog even wilden afwachten. Helaas twee van de mooiste vissen vonden het veiliger een rustiger heenkomen te zoeken, hun vrienden droef, maar begrijpend achterlatend.

In het Kerstnummer van 1982 staat een uitgebreid en interessant verhaal van Theo Hoeks die op dat moment medewerker is van het Eindhovens Dagblad. Hij beschrijft welke weg een verslag van een wedstrijd van Mifano aflegt voordat we het resultaat in de krant kunnen lezen. Nauwgezet komen alle facetten aan de orde, van het maken van het verslag door de correspondent, tot het zetten, drukken en bezorgen toe. Heel leerzaam voor geïnteresseerden.

In 1983 werd een rubriek ingevoerd waarin een jeugdspeler centraal stond die naast het voetballen ook nog een heel andere hobby had. Het ging dan bijvoorbeeld over een duivenmelker of een motorcrosser.

Gedurende een korte periode (1984) was er de rubriek 'Mifano duimpje', waarbij personen die zich positief hadden onderscheiden daarvoor in deze rubriek werden bedankt. Verder was er 'Profiel van een jeugdspeler' en de rubriek 'Onder de loep', waarin bepaalde onderwerpen nadrukkelijk werden belicht. Een tijd lang werd in de rubriek 'Vraag en aanbod' bemiddeld inzake het onderling verkopen van sportkleding en aanverwante artikelen. Ook kende men een aantal jaren een evenementenagenda, waardoor de leden rekening konden houden met evenementen die op de langere termijn zouden plaatsvinden. In latere jaren werden interviews gepubliceerd met 'derden' zoals Berry van Aerle, Gerrie Deijkers, en anderen. Peter Kemper kreeg zelfs een eigen rubriek waarin hij zijn ervaringen in het profvoetbal (onder andere bij P.S.V.) deelde. Andere rubrieken die langer of korter deel uitmaakten van het clubblad waren onder andere *Polleke, het potleujke, Bülleke, Tsejalendeling, Kiekert, Bliekert, In gesprek met .... en Zo vader, zo zoon.*

Eveneens in 1984 was er (weer) een dipje bij de redactie van het Mifano ABC. Zij beklagden zich over te weinig medewerking van de leden en daardoor, een gebrek aan kopij. Dit probleem heeft zich met het verstrijken van de tijd weer opgelost.

Soms werd kritiek geleverd op het bestuur. In hetzelfde jaar beklagde een speler zich via het clubblad over het fenomeen dat een speler, die voor drie competitiewedstrijden was geschorst, werd opgesteld in een vriendschappelijke wedstrijd. Er zou een tekort aan spelers aan deze bestuursbeslissing ten grondslag liggen. Daardoor niet overstag gaand haalde schrijver er passages uit officiële reglementen bij om zijn gelijk te bewijzen maar kon het bestuur niet overtuigen van zijn gelijk. Zijn veelbetekenende afsluiting: "En nou vraag ik mij af, waar zijn wij mee bezig."

Er kwamen nog meer rubrieken, vooral voor de jongere leden. Eind 1987 werd de jeugd opgeroepen een tekening te maken over een bepaald onderwerp. Drie tekeningen zouden in het clubblad worden gepubliceerd en de geplaatste tekening leverde de maker een klein prijsje op. De eerste oproep leidde tot slechts één tekening en die werd dan ook automatisch winnaar .... Eind 1989 verscheen er een puzzel voor de jeugd waar men een prijs mee kon winnen. Ook waren er uitgaven waarin een tekening stond met een wolkje waarin men een tekst kon invullen die men het beste vond passen in het plaatje. Ook daar waren prijzen voor beschikbaar. Andere rubrieken waren 'Toppie en Floppie' en Tsjoulalending. De eerste was een soort dialoog tussen beide figuren, de andere rubriek stelde allerlei aspecten van de vereniging op een ludieke manier aan de orde.

Langzaam maar zeker liep men toe naar een jubileum, te weten de viering van het feit dat het Mifano ABC vijftienvintig jaar onafgebroken is verschenen. Daarom is een terugblik op die vijftienvintig jaar geen overbodige luxe, en dat gebeurde dan ook in een special jubileumnummer, waaruit hier wat informatie.

In zijn voorwoord in het jubileumnummer gaat de voorzitter terug naar de oprichting en noemt de mensen van het eerste uur. Ook kondigt hij een verandering aan: het clubblad zal vaker, namelijk tien keer per jaar, gaan verschijnen. Het clubblad heeft als doel meer een naslagwerk te worden zodat er actuele zaken over de vereniging in kunnen worden gemeld. Een ander voordeel is er voor de adverteerders: hun naam zal vaker worden vermeld. De hogere lasten op de schouders van de redactieleden worden niet als een probleem gezien. Tot slot dankt de voorzitter eenieder die in die vijftienvintig jaar een bijdrage - in welke vorm dan ook - aan het Mifano ABC heeft geleverd. In kernachtige zinnen geven veel leden in het kort hun mening over hoe zij over het clubblad denken.

Een aantal wetenswaardigheden uit datzelfde clubblad:

- Het jubileumnummer is de 237ste uitgave van het Mifano ABC.
- Aan deze 237 boekjes is door ongeveer 50 mensen actief meegewerkt in de rol van redactielid, typiste, bezorger, drukker, etc.
- De huidige oplage bedraagt 430, waarvan er 375 worden bezorgd door jeugdleden terwijl de rest per post wordt bezorgd.
- Er zijn zeven verschillende omslagen geweest.

In die uitgave wordt een artikel uit 1972 herdrukt, waarin 'Flitske' een beeld tracht te geven over Mifano in het jaar 2000.

Tot slot schrijft de redactie dat 25 jaar Mifano ABC niet alleen een mooie mijlpaal is, maar dat het ook verplichtingen schept voor de toekomst. En we kunnen constateren dat dat tot op vandaag de dag op een uitstekende manier wordt ingevuld.

Na een decennium afwezig te zijn geweest komt er in 1990 weer een signaal van de Geestelijk Adviseur. Op verzoek van de voorzitter schrijft hij een kerstgedachte in het Kerstnummer van het Mifano ABC. Een traditie is in ere hersteld, want hiermee wordt tot op de dag van vandaag doorgegaan.

Soms riep het Mifano ABC reacties op van lezers. Rond 1990 waren velen nogal verbolgen over een artikel van een jeugdspeler waarin behoorlijk grof taalgebruik werd gebezigd. Andere lezers reageerden daarop met een afkeurend stukje. Ook werd er wel eens gemopperd door een speler waarop dan weer de terreinbeheerders boos reageerden.

Dat de betrokkenheid van sommige leden bij de vereniging groot is valt soms ook op te maken uit artikelen in het Mifano ABC. Zo gaf Harrie van Vlerken in 1995 zijn visie - en die was niet kinderachtig want er waren 12 pagina's voor nodig - op de toekomst van Mifano. Zeer gedetailleerd liet hij zijn licht schijnen over de gang van zaken. Ook gaf hij aan wat er volgens hem zou moeten veranderen om iets te doen aan het feit dat het, aldus de inleidende zin in zijn artikel, 'niet goed gaat met Mifano.'

Eind 1997 stond er een handgeschreven Ingezonden Mededeling van een aantal jeugdspelers met twee pagina's vol handtekeningen. Hun boodschap was duidelijk:

Wij eisen een voetbalspel.

Als wij dat niet krijgen dan moeten onze ouders ook naar huis.

Het duurde niet lang of dat voetbalspel was er!

In het Kerstnummer van dat jaar een leuke primeur: in kleine kadertjes konden spelers, supporters, leiders, kortom alle gelederen uit de Mifano-familie, een korte Kerstboodschap kwijt.

Kort daarna gaat het over een op handen zijnd kampioenschap en, onlosmakelijk daaraan verbonden, het geroezemoes over een ... tribune. In het Mifano ABC was inmiddels de rubriek 'Ik zou wel eens willen weten ...' gestart, en daarin werd Peter Lammers, als ex-wethouder, gevraagd of er bij een kampioenschap misschien een tribune zou komen, zoals vroeger door een aantal betrokkenen, waaronder sommige wethouders, al dan niet vaagjes was beloofd. Hij gaf wel een samenvatting van de feiten maar kon niet meer voor de Gemeente praten: hij was immers geen wethouder meer.

Aan het begin van het seizoen 1998/1999 komt er weer een nieuwe omslag voor het Mifano ABC. Om hiertoe te komen heeft de redactie een wedstrijd georganiseerd waarin eenieder werd uitgenodigd een voorstel voor een nieuwe omslag te maken. Daar zijn verschillende voorstellen op gekomen, maar er kan er maar één winnen. En welke dat is kunnen we vandaag de dag nog zien. Het winnende voorstel kwam van Wilco Boymanns. Hiermee kwam een eind aan het tijdperk Frank van den Wittenboer, want die had in het verleden zeer nadrukkelijk zijn stempel op de verschillende omslagen gezet.

Al is het wel weer een tijd geleden, helemaal verdwijnen doet het nooit. En het gaat weer om welke artikelen wel en welke niet in het clubblad mogen worden gepubliceerd. Dit keer gaat het om een korte mededeling van een lid (van verdienste) dat na 42 jaar lidmaatschap dit met onmiddellijke ingang beëindigt. En dat hij bijna iedereen bedankt voor de fijne samenwerking. Sommigen vinden dat dit niet gepubliceerd zou mogen worden. Anderen vinden dat zo'n artikel wel mag. Logisch, toch?

Bij Mifano kan van alles gebeuren. En in het clubblad wordt heel veel vermeld. Zo kwamen we door een eigen bijdrage van een bekend (ere)lid te weten dat hij een aantal mensen had ingeschakeld om mee te helpen zijn fiets sleutel te zoeken. Het werd niet gevonden, maar eigenlijk toch weer wel: de fiets bleek niet afgesloten te zijn!

Dit hoofdstuk tracht een goed idee te geven over een belangrijk deel van de interne communicatie binnen Mifano. En hopelijk blijft dit doorgaan - het Mifano ABC is te belangrijk om er mee te stoppen. In de loop van de jaren hebben velen zich voor korte of langere tijd voor het Mifano ABC ingezet. Het noemen van namen zou nooit volledig kunnen zijn en dat doen we dus niet.

Het is al eerder gememoreerd: af en toe is er wat onrust. Ook bij de redactie. Onlangs heeft het bestuur besloten de frequentie van het clubblad te verlagen tot zes uitgaven per jaar. Het bestuur vindt dit een van de mogelijkheden om op de centjes te letten. De A van het Mifano ABC - die staat voor actualiteit - wordt daardoor geweld aangedaan. Het bestuur denkt echter dit ontstane hiaat met lagere kosten te kunnen opvullen, namelijk door het invoeren van - goedkopere - elektronische communicatie. Zo zou in het

paviljoen een beeldscherm kunnen komen waarop alle actualiteiten te zien zijn. Ook denkt men aan het opstarten van een internetsite.

Echter, de bezuinigingsmaatregel bleek voor een prominent (redactie)lid een van de belangrijkste redenen om zijn medewerking aan het clubblad te beëindigen. Jammer, want sinds mensenheugenis was hij er bij betrokken.

Beste redactieleden: jullie doen ontzettend belangrijk werk voor de vereniging. Dank voor alle dingen die jullie voor de club hebben gedaan, nu doen en hopelijk ook blijven doen. Daarom, voor de toekomst: ontzettend veel succes gewenst.

[naar boven](#)

Straatvoetbal: ontstaan en ontwikkeling

Het straatvoetbal is ontstaan in 1979 ter gelegenheid van het vijftigjarig bestaan van Mifano. Het was een van de mogelijke invullingen van de doelstelling 'het organiseren van een activiteit waar geheel Mierlo op de een of andere manier bij betrokken zou zijn'. En het bleek een schot in de roos, want afgelopen jaar is dit fantastische, sportieve dorpsfeest voor de vijfentwintigste maal in Mierlo georganiseerd.

De allereerste initiatieven op het gebied van straatvoetbal in Mierlo moeten los worden gezien van het huidige 'officiële' straatvoetbal maar zijn wel leuk om te vermelden. Het moet in de oorlogsjaren zijn geweest dat op initiatief van de heer Roelandts verschillende voetbalteams werden gevormd om in de vrije tijd tegen elkaar te voetballen. Er was geen echt terrein: er werd gespeeld op weiljes, onder de bomen of op pleintjes. Een combinatie van een stapel jassen, een paar opgestapelde stenen, een bosje takken, een heuse boom en/of lantaarnpaal vormden de doelpalen. En natuurlijk was er ook geen scheidsrechter bij. Maar het leverde de jongelui veel plezier, ontspanning en lichaamsbeweging op. Een paar roemruchte namen van teams uit die tijd waren NAS (Na Arbeid Sport), VESTA (Vriendelijk En Sportief Tegenover Anderen), SDW (Samenspel Doet Winnen) en RODA (Recht Op Doel Af).

Zo rond 1970 ontstond er weer een ander idee op voetbalgebied dat gestalte zou krijgen onder de naam: Vrijdagavondvoetbal. Albert Saassen, Rinie van Hoek, Rinie Hesen en Tiny van de Vossenbergh stonden aan de basis hiervan. De gedachte was om de collega's van alle andere Mierlose verenigingen te vragen een elftal in te schrijven voor deze competitie. Daar hebben, onder andere, de brandweer, Uno Animo, de Scouting, Mifano en de Gemeente gehoor aan gegeven. Op die manier ontstond er gedurende een aantal jaren een Mierlose competitie waarbinnen de wedstrijden onder auspiciën van Mifano op sportpark De Ark werden gespeeld.

We moeten dan wachten tot 1977. Het was vlak voor Pinksteren en het was heel warm. Op zaterdagmiddag dwaalt Henny Weijmans in gedachten terug naar de tijd dat er nog nauwelijks auto's op de weg waren: toen was het nog mogelijk om in de buurt lekker te voetballen met elkaar, op elk willekeurig moment als er maar voldoende belangstellenden waren. Rond vier uur kwam het idee op dat het wel leuk zou zijn om eens met de straten uit 'de Kersenbuurt' een voetbaltoernooitje te organiseren. Hij trok onmiddellijk de stoute schoenen aan, ging de buurt af en vond vrijwel meteen een aantal medestanders. Daar waren in elk geval Tom van Bussel en Jan van Berlo bij.

Maar hoe zou dat idee kunnen worden verwezenlijkt? Er was namelijk nergens een fatsoenlijke plak gras waar dat zou kunnen. Henny Weijmans had een mogelijke oplossing: het sportpark van Mifano. Op zijn vraag aan het bestuur werd onmiddellijk positief gereageerd. En zo is het gekomen dat op Tweede Paasdag (ja, slechts twee dagen later), de bewoners uit de Hedelfingershof, Morellenhof, Rivershof en Kersenstraat het eerste, georganiseerde straatvoetbaltoernooi in Mierlo konden spelen. Door loting werden de tegenstanders gepaard. De winnaars van deze poulewedstrijden streden met elkaar om de kampioensstitel en de daaraan verbonden 'Schipperbeker', de verliezers om de derde plaats.

Met zijn gevoel voor commercie slaagde Henny er op die korte termijn ook nog in om sponsoring door de brouwers van Bavaria te regelen, die voor dit evenement gratis frisdrank beschikbaar stelden. Deze frisdrank werd tijdens het toernooi voor een zacht prijsje verkocht; de opbrengst kwam ten goede aan de buurtvereniging in de wijk.

Het bleek een goede gedachte te zijn geweest want het werd een zeer geslaagd toernooi. Daarom stond het ook in het volgende jaar opnieuw op de agenda.

Ruim voordat het gouden jubileum van Mifano in 1979 zich aandiende werd een commissie gevormd met de opdracht dat jubileum voor te bereiden. Naast allerlei andere activiteiten kwam deze commissie op het idee om op basis van de succesformule van het straatvoetbaltoernooi van de Kersenbuurt een breder, Mierlo-wijd straatvoetbaltoernooi op te zetten. Henny Weijmans werd benaderd en het toernooi kwam van de grond. En dat bleek een gouden greep. Uiteraard kon Henny dat niet allemaal alleen en toen is de eerste commissie straatvoetbal ontstaan. Daarin zaten naast Henny Weijmans verder Gerard Visser, Jan van de Kerkhof, Rietje van de Mortel - Lammers en Walther van Hirtum.

Op maandag 5 juni 1979 start het eerste Mierlose straatvoetbaltoernooi. Er doen 25 teams aan mee. Zij worden ingedeeld in zes poules. Uit elke poule gaan de nummers een en twee over naar de tweede ronde, waarin vier poules van elk drie teams spelen. Ook nu weer gaan de twee hoogstgeplaatste teams naar de volgende ronde, waarin vier teams tegen elkaar spelen in twee poules. De nummers twee uit elke poule spelen op vrijdag 15 juni om de derde plaats, terwijl de winnaars elkaar diezelfde dag zullen bestrijden in de grote finale. Alle wedstrijden duren twee keer 15 minuten behalve de finale. Die duurt twee keer 20 minuten.

Het eerste toernooi wordt afgesloten met een grandioze feestavond waarbij orkest 'The New Four' voor de muzikale omlijsting zorgt. En dat was de eerste keer in een lange, succesvolle reeks.

Naast de eeuwige roem werd de hoofdprijs van het toernooi gevormd door de Gouden Mifano Cup, die werd geschonken door de Gemeente Mierlo. De trotse eerste winnaar was FC Dalkruid, dat in de finale Lisdodde versloeg. In de strijd om de derde plaats wist het tweede team uit de Van Rodestraat te zegevieren over de Julianastraat.

Maar er waren ook belangrijke andere prijzen. Zo werd het laatst geëindigde team beloond met de rode lantaarn en werd gestreden om de titel van topscorer. De meest begerenswaardige prijs echter is de sportiviteitsprijs. Die werd bij het eerste toernooi broederlijk gedeeld door twee teams, de Brugstraat en de Broekstraat.

Het zal tot een traditie uitgroeien dat op elke speelavond een auto door Mierlo rijdt om via niet te ontwijken luidsprekers het programma van de betreffende avond aan te kondigen.

Voor het tweede toernooi hebben zich niet minder dan 632 mensen laten inschrijven als deelnemer. Zij waren verdeeld over maar liefst 32 teams. De selectie was zeer streng: deelnemers moesten minimaal 16 jaar oud zijn en in Mierlo bij de Gemeente staan ingeschreven. Er zijn spelers geweest die verhuisden naar een andere gemeente, maar die zich louter en alleen om te kunnen deelnemen aan het straatvoetbaltoernooi pas na het toernooi uit het Mierlose gemeenteregister hebben laten uitschrijven! In 1981 deden zelfs 34 teams mee aan het derde toernooi, dat in totaal door meer dan zesduizend mensen werd bezocht. Voorafgaand aan dat toernooi werden voor het eerst zelfs oefenwedstrijden gespeeld. Zorg daarbij was het risico dat het winnen belangrijker zou worden dan het meedoen, maar daar is het eigenlijk toch nooit echt van gekomen. Gelukkig!

In 1982 waren er weer meer deelnemers: 37 teams. Ook had er een strategische transfer plaatsgevonden. De finale van het vorig jaar ging namelijk tussen de Brugstraat en Hertshooi. Matchwinnaar werd Geert van Hoof, die er voor zorgde dat de Brugstraat de finale met 1-0 won. Geert verhuisde, en speelt in 1982 mee met, jawel, Hertshooi!

Andere voorbeelden van dat het straatvoetbal leefde - en nog leeft - in Mierlo waren de actuele nieuwsbrieven die door verschillende straten werden geïntroduceerd. Zij kregen welluidende titels mee zoals F.C. Bisschopblad, Het Meidoortje en Dalkruid Sport. Met deze krantjes werden straatbewoners opgeroepen hun straatgenoten tijdens de wedstrijden te komen aanmoedigen. Ook werden er opstellingen in bekendgemaakt en soms werden zelfs na de wedstrijd op dezelfde avond nog blaadjes rondgebracht met wedstrijdverslagen en resultaten van de loting voor de volgende ronde. Verder was er een grote verscheidenheid aan spandoeken met motiverende teksten. Het toernooi genoot dus een ongelooflijke populariteit.

In 1982 werd voor het eerst - en voor het laatst - gespeeld om de Super Cup. De winnaar van 1981 (Brugstraat) speelde tegen de winnaar van dit jaar (Wilhelminastraat). Het team van de Brugstraat werd superkampioen.

Voorafgaand aan het eerste lustrumtoernooi in 1983 werd in het Mifano ABC uitgebreid ingegaan op de 'transfers' van verschillende spelers van de ene straat naar de andere. Het toernooi, waaraan eveneens weer 37 teams meededen, trok dagelijks ruim duizend toeschouwers! De organisatie had, vanwege het eerste lustrum, een aantal speciale activiteiten extra in het programma opgenomen. De voetbalwedstrijd tussen een elftal van Nederlandse artiesten/voetballers en Mierlose prominenten werd zelfs bijgewoond door meer dan vierduizend bezoekers. Bij de gasten speelden onder andere de artiesten Ron Brandsteder, Ivo Niehe en Oscar Harris. Als ex-internationals speelden mee Fons van Wissen en René van de Kerkhof. Onder de rust van die wedstrijd zouden parachutisten op het veld landen. Dat lukte maar ten dele: één van de deelnemers kwam in een boom terecht. Voor het eerst werd door de jeugd gestreden om de 'Penaltybokaal'.

Dat aan het zesde toernooi door twee elftallen minder werd deelgenomen werd niet gezien als een teruggang maar als een gezonde stabilisatie. In zijn voorwoord verklaart toenmalig voorzitter Cor Vreven dat "groter groeien op een bepaald moment afgelopen moet zijn. Te groot groeien brengt weer andere problemen met zich mee en daaraan bestaat geen behoefte."

Ook tijdens dat toernooi weer een goedbezochte artiestenwedstrijd. In de plaatselijke media werd uitgebreid aandacht geschonken aan dit groots uitgegroeide dorpsfeestje. Ook in andere gemeenten probeerde men de Mierlose succesformule toe te passen. Dat is echter nergens voor een langere periode gelukt.

Bij het zevende toernooi werd het penaltyschieten voor de jeugd uitgebreid naar een toernooi voor dames vanaf 16 jaar en voor veteranen van 40 jaar en ouder. In een interview in het Helmonds Dagblad zegt Mierloos wethouder van sportzaken Peter Lammers terecht dat "het straatvoetbaltoernooi een band heeft gesmeed tussen buurt- en straatbewoners." Prachtig, toch!

Voor aanvang van het achtste straatvoetbaltoernooi heeft de redactie van het Mifano ABC een aantal mensen benaderd om te polsen hoe zij over het toernooi denken. Er kwamen antwoorden zoals volksvermaak, mooi toernooi, groot sportief gebeuren voor heel Mierlo, goed voor het Mierlose voetbal en goed voor Mifano, gezellig, evenement waar veel mensen passief en actief aan deelnemen, verbroederingsfeest, en dergelijke.

De ondervraagden wisten eigenlijk allemaal zeker dat het toernooi een lang leven beschoren zou zijn: zij hebben dat goed voorzien! Uiteraard had men ook wel wat kritiek (een enkeling vond het spel harder worden en anderen klaagden dat er teveel prestatiegericht werd gespeeld), maar het merendeel van de ondervraagden was positief.

Ook werd gevraagd naar suggesties voor eventuele veranderingen. Daarop werd ondermeer geantwoord: commercie buiten de deur houden, strenger optreden tegen hardheid om de sportiviteit te handhaven, meer kansen voor de minder getalenteerde voetballer, etc.

Een minderheid van de ondervraagden vond dat er best meer evenementen rond het toernooi mochten worden georganiseerd. Voorstellen daarvoor waren een play-back show, jeugdevenementen, frühshoppen, jeugdstraatvoetbaltoernooi, kinderopvang, etc. De meerderheid vond dat het voetbal centraal moest blijven staan. De organisatie heeft in later jaren een aantal van de suggesties dankbaar uitgewerkt en tot een succes gemaakt (onder andere het succesvolle penaltyschieten voor de jeugd).

Tijdens het negende toernooi (28 deelnemende straten) werd als nevenactiviteit een straatplaybackshow gehouden. Ook werd er tussen de straten gestreden in een touwtrekwedstrijd. Er waren niet alleen teams die uitsluitend uit mannen bestonden, maar ook gemengde teams. Voor de eerste keer sinds de start van het toernooi werd de muziek tijdens de afsluitingsavond niet verzorgd door de New Four: zij hadden helaas andere verplichtingen.

Het tweede lustrum leverde weer een aantal leuke nevenactiviteiten op. Zo was er een jeugdstraatvoetbaltoernooi voor deelnemers van 6 tot en met 15 jaar. Ook werd er een huis-tuin-en-keukenquiz gespeeld en werd er een jubileumfeestavond georganiseerd met als optredende artiesten Franky Boy, Henny Weijmans, De Sjawi's, het beroemde duo Grant and Forsyth (voormalig lid van The Guys and Dolls) en het Belgische orkest Ineed. Verder een heuse 'frühshop-ochtend' waaraan de blaasorkesten De Kersenlanders en Lek m'n vesje meededen.

Vertrouwde elementen waren de straatplaybackshow, artiestenwedstrijd, parachutespringen en de feestelijke afsluitingsavond. Een dissonant was de geluidsoverlast die werd veroorzaakt door een DJ die er trots op was dat zijn luidsprekers een draagwijdte hadden van 8 kilometer. Klachten van (verre) burens maakten - terecht - een vroegtijdig einde aan zijn optreden.

Dan volgen er een paar 'gewone' toernooien, waarbij in 1991 de fel begeerde Mifano Cup wordt vervangen door een nieuwe wisselbeker. Deze 'Cup met de grote oren' is maar liefst 105 centimeter groot en wordt geschonken door Assurantiekantoor Bekx.

Het volgende lustrum treedt aan in 1993: het toernooi vindt voor de vijftiende keer plaats. Voor het eerst is er een specifiek veteranentoernooi, waaraan Mierlonaren vanaf 42 jaar kunnen deelnemen. Dit wordt een geweldig succes en eveneens het begin

van een nieuwe traditie.

Bij het jeugdpenaltyschieten worden de 'eigen Mifano keepers' vervangen door niemand minder dan veelvoudig international en PSV-vedette Hans van Breukelen. Verder wordt er een Superstar zeskamp gespeeld waaraan teams deelnemen van de carnavalsverenigingen De Kersepit en De Spruwweijagers, de Butsbollen, leiders straatvoetbal, politici, ondernemers en brandweer. Ook kan men vanaf een hoogte van zestig meter vanuit de 'Benji-fun'-kraan aan een elastiek naar beneden springen. Verder komt voor het eerst een koe in het veld om via zijn geplaatste 'vlaai' de prijswinnaar van de loterij aan te wijzen. De vurig gewenste 'flats' blijft echter achterwege en de winnaar wordt via loting bepaald.

Vervolgens opnieuw een paar 'gewone' toernooien. Wel heeft intussen de 'Evenementendag' zijn intrede gedaan. Meestal op de tussenliggende Hemelvaartsdag wemelt het van activiteiten op het sportpark rondom een marktachtig plein waar van alles kan worden bekeken en aangeschaft. Ook zijn er helikoptervluchten, een vlooiemarkt, een gezellig terras met muziek, kampioenschappen super-sjoelen en voor de kinderen gratis springkussen, gratis sminken en een gratis suikerspin.

Het twintigste toernooi moet weer iets extra's worden. Op de jubileumavond treden de artiesten Frutje Frot, Theo de King, Geert-Jan Knoops en Els van Oorschot op. Als activiteiten haalt men dit keer de kamelenrace, space-biking (luchtfietsen) en acro-bunjee (hoogspringen aan een elastiek) naar Mierlo. Er werd zelfs een eigen CD uitgegeven met daarop - naast een lied ter ere van het kampioenschap van het Mifano vaandelteam - drie songs inzake het straatvoetbal. Het ging om de titels 'Twintig jaar straatvoetbal', 'Mierlo voetbalt mee' en 'Brandevoort Rocking'. Wim van den Biggelaar tekende voor de muziek en de tekst van alle songs. Voor de tekst van 'Mierlo voetbalt mee' was Martien van der Westen mede verantwoordelijk.

Na weer een aantal normale toernooien wordt het 2003: het jaar van het Zilveren Straatvoetbaltoernooi. Het is bekend dat de organisatie van wanten weet. Maar dat dat ook allemaal daadwerkelijk gedemonstreerd moest worden had niemand gehoopt, laat staan verwacht. Er zijn ook zaken die je als organisatie niet in de hand hebt, ondanks uitstekende contacten met het Ministerie van Weer en Wind.

In de aanloop naar het toernooi leek het allemaal nog zo mooi: goed en zomers weer dat voor zowel spelers als toeschouwers een gang naar sportpark De Ark extra fijn zou maken. Maar op de openingsdag - maandag 2 juni - veranderde de zonrijke hemel met temperaturen tot wel 30 graden Celsius in de loop van de middag in een dreigende, donkere wolkendeken. En ja, vlak voor aanvang van de eerste wedstrijden braken enorme buien uit, met grote hagelkorrels en veel, heel veel regen. Dit bleek helaas de aanloop naar een unieke situatie, van een primeur waar niemand blij om was: voor het eerst tijdens vijftientig toernooien konden er geen wedstrijden worden gespeeld. En dat ondanks de door de organisatie - helaas vergeefs - genomen noodmaatregelen om de velden bespeelbaar te maken: de enorme wateroverlast maakte het spelen van wedstrijden absoluut onmogelijk.

Voor het eerst in de geschiedenis moest er uit een paar ingrijpende noodmaatregelen worden gekozen. Uiteraard heeft elke noodoplossing zijn nadelen, maar intensief overleg tussen de organisatie en de betrokken elftal-leiders leidde tot een breed gedragen en dus heel acceptabel compromis: penalty's nemen. De eerste tegenslag was daarmee vakkundig opgevangen.

Het verdere verloop van de eerste week was geheel naar tevredenheid. Zo kon er dinsdag gewoon worden gespeeld en kon op woensdag het penaltyschieten door de jeugd naar wens worden afgewerkt. Op donderdag vond de geplande herkansingsronde plaats en op vrijdag het eerste deel van de tweede ronde. 's Zaterdag was het weer erg warm, en het veteranentoernooi werd onder tropische omstandigheden heel succesvol verspeeld. Het buffet na afloop stond garant voor een fijne afsluiting van dit prima initiatief.

Maar dan wordt het zondag 8 juni: familiedag. Een groots opgezet evenement met braderie, veel ontspanning voor de kleintjes, vele kraampjes met een uitgebreid assortiment aan spulletjes, een groot terras met luchtige muziek, loterijen, een recordaanval 'zitvoetbal' voor in het Guinness Book of Records, en helikoptervluchten boven Mierlo. Maar ook nu liet het weer zich van zijn minst plezierige kant zien: wederom naderden dikke donkere wolken Mierlo in ras tempo. En tegen het middaguur opnieuw een geweld van hagel en regen, met dit keer ook nog harde windstoten. De familiedag kreeg een geweldige dreun te verwerken. Maar na enige uren konden toch weer delen van de draad worden opgepakt. Er waren nog een paar kraampjes opengebleven en de helikopters gingen weer omhoog. Ook kwamen er nog enige honderden bezoekers, maar de invloed van het weer was te groot om van een succes te kunnen spreken. De poging om het wereldrecord zitvoetbal te vestigen - twee teams van elk honderd spelers tegen elkaar - kon niet doorgaan en ook trad koe Berta niet aan op het hoofdveld om de prijswinnaar van de wedstrijd 'Schijt je rijk' (kan het nog dorpsers?) aan te wijzen. En dat was heel jammer voor heel velen, met name voor de organisatoren die kosten noch moeite hadden gespaard.

In de tweede week werd het toernooi vol goede moed voortgezet. Menig speler begon langzaam maar zeker de tol te betalen voor de geleverde inspanning, zeker diegenen die niet wekelijks het voetbalveld betreden. Dagelijks steeg de spanning en de voorspellingen omtrent de eindwinnaar werden - uiteraard - steeds nauwkeuriger. Maar er was ook vertier: op woensdagavond traden de artiesten en oud-internationals van het World Master Team aan tegen een Mierloos gelegenheidselftal, door sommigen ook wel 'prominentenelftal' genoemd maar dat wordt door anderen als overdreven bestempeld. Alhoewel de spelers van het bezoekende team inmiddels hun sportieve lichamen hebben ingewisseld voor een minder atletische gestalte wonnen zij deze heel vermakelijke partij, die 'live' van deskundig commentaar werd voorzien door René Weijmans en Paul van Asseldonk. Tijdens en rondom de wedstrijd was er muziek van kapel 'Black Note' uit Mierlo en de avond werd besloten met een lang en gezellig verblijf van vele spelers en toeschouwers in en rond het paviljoen. Er werd door de artiesten zelfs opgetreden waardoor de sfeer alleen nog maar verbeterde.

De climax van het toernooi werd bereikt tijdens de finaleavond op zaterdag. In de troostfinale wist FC Brandevoort de derde plaats te bereiken ten koste van FC Hertshooi. De echte finale ging tussen FC De Streep en Loeswijk-Bekelaar, waarbij de laatste als toernooiwinnaar het veld kon verlaten. De sportiviteitsprijs was voor FC Meidoorn en de rode lantaarn werd opgeëist door FC De Loo. Topscorer werd Ruben Aarts van de Brugstraat. Harmonie St. Lucia zorgde - ook nu weer - voor de voortreffelijke en hoogwaardige muzikale omlijsting.

Het toernooi werd afgesloten in zaal Den Heuvel, waar vele voetballers, hun partners, supporters en andere belangstellenden een feestelijke avond beleefden en waar alle vrijwilligers - terecht - uitgebreid werden bedankt door de organisatie.

Dat het straatvoetbal in Mierlo nog springlevend is wordt mede onderstreept door het cadeau dat namens de deelnemende teams werd aangeboden aan de straatvoetbalcommissie: een herinneringsplaquette met de inscriptie '1979 - 2003, 25 keer straatvoetbal' en een couvert met inhoud. Voor de organisatie een geweldige blijk van waardering van de deelnemers.

In het jubileumjaar van Mifano heeft inmiddels het 26e straatvoetbaltoernooi plaatsgehad. En dat zal zeker niet voor de laatste keer zijn geweest!

Tijdens al die toernooien zijn vele, vele vrijwilligers betrokken. Het gaat dan om medewerkers van de EHBO, scheidsrechters, controleurs, leiders, etc. Het is Mifano meer dan duidelijk dat geen enkel evenement zonder deze mensen mogelijk is. Elk jaar werd daar tijdens de afsluitingsavonden door de desbetreffende voorzitters - terecht - uitgebreid bij stilgestaan.

[naar boven](#)

Mifano als gastheer

Het sportpark van Mifano is een schitterend complex, bestaande uit vier speelvelden, een trainingsveld, een oefentip en een prachtig gebouw dat niet alleen ruimte biedt aan goed geoutilleerde kleedkamers maar ook een gezellig paviljoen herbergt met twee mooie bestuurskamers. Deze laatste kunnen tevens dienst doen als vergaderkamers voor allerlei groeperingen binnen de vereniging alsook als secretariaatsruimten bij evenementen.

Het geheel is ingebed in een parkachtige omgeving met een juiste mix aan begroeiing en bestrating en omgeven door een onopvallend maar effectief hekwerk om ongewenst gebruik van dit prachtige complex te voorkomen. Het complex doet de naam De Ark alle eer aan.

Vele bezoekers van andere verenigingen laten vaak merken een beetje jaloers te zijn op dit landelijk gelegen maar toch goed bereikbare sportpark. En dat laatste is vooral erg belangrijk omdat veel van de leden van Mifano jeugdleden zijn voor wie het geen gevaarlijke tocht mag betekenen als zij van huis uit willen gaan trainen en/of spelen op 'hun Ark'.

De aantrekkingskracht van dit sportpark is ook op een veel breder front opgevallend. En dat heeft natuurlijk direct te maken met een van de burens, te weten voormalig Sport- en recreatiecentrum 'De Brug' dat nu Carlton De Brug, Hotel & Resort Mierlo heet. De combinatie van hotel en sportcomplex blijkt uitermate interessant te zijn voor vele professionele voetbalverenigingen. Zo zijn er in het verleden veel aansprekende profvoetbalteams te gast geweest. Deze kwamen niet alleen uit Nederland en België, maar uit vele Europese landen (inclusief Rusland, Letland en Oekraïne) en zelfs uit Israël, Japan, Qatar en de Verenigde Arabische Emiraten. De selecties van deze verenigingen logeerden in De Brug en trainden op het Mifano-complex. Soms speelde men zelfs een oefenwedstrijd waarbij de selectie van Mifano werd gevraagd als sparring partner op te treden.

Een van de mooiste feiten voor het sportpark en ook voor de vereniging Mifano, was het Europese kampioenschap voor landenteams, Euro 2000. Drie nationale teams - en hun begeleiders en gevolg - hebben tijdens dat toernooi enige dagen in Mierlo doorgebracht en op sportpark De Ark getraind. Dit waren Engeland, Turkije en Italië. Echter, er is heel wat water door de interne Mifano-zee gegaan alvorens men definitief besloot zich aan te melden als potentieel oefencomplex. Zo zijn de voor- en nadelen duidelijk op een rijtje gezet en tegen elkaar weggestreept, met als uiteindelijk resultaat dat de promotie voor Mierlo in het algemeen en Mifano in het bijzonder het zwaarst zou moeten wegen. Maar er waren ook allerlei andere zaken die een rol speelden, zoals bij voorbeeld: hoe gaat het met het jaarlijkse onderhoud van de velden?

Beschikbaar stellen was dus gebeurd, maar uitverkoren worden om onderdak te verlenen aan dergelijke belangrijke gasten was nog wel iets anders. Hierbij moet men zich realiseren dat een eerste vereiste is dat de organisatie van Euro 2000 je goed genoeg vindt. Maar dan sta je alleen nog op een lijst van potentiële oefencomplexen en kan elk deelnemend land uit al die beschikbare accommodaties nog kiezen, hetgeen het een hele eer maakt als zulke vooraanstaande voetballanden voor het Mifano-complex kiezen.

Maar na uitverkoren te zijn begint het werk pas echt. Het feit dat de Euro 2000 organisatie graag van ons sportpark gebruik wilde maken werd Mifano via een brief medegedeeld op 15 juli 1999, dus bijna een jaar voordat het feitelijke toernooi zou plaatsvinden. Echter, welke landen definitief gebruik zouden maken van het sportpark werd pas bekend op 27 april 2000.

De voorbereidingen eisten veel werk van een aantal betrokkenen. Jos Lenssen was contactpersoon voor Mifano met alle andere partijen. Martien van der Westen was het tweede aanspreekpunt. Zij hebben het leeuwendeel van de besprekingen en andere activiteiten namens Mifano voor hun rekening genomen. Er volgden talrijke besprekingen tussen de burgemeester van Mierlo, mw. Jacobs - Aarts, diverse vertegenwoordigers van de Gemeente Mierlo, Carlton De Brug, verschillende vertegenwoordigers van de organisatie Euro 2000, politie Eindhoven en vertegenwoordigers van een aantal nationale landenteams.

Maar een ander element was het zorgen voor terreinbeheer en het noodzakelijke aantal vrijwilligers (later stewards genoemd) die ten tijde van het evenement respectievelijk de velden in optimale conditie moesten houden en de veiligheid op het sportpark zeker zouden moeten stellen. Zo was het complex hermetisch afgesloten voor andere dan geaccrediteerde bezoekers en wilden sommige landenteams 'achter gesloten deuren' trainen. Speciale badges waren nodig om op het complex te mogen komen.

Maar gelukkig is alles - zeker voor de buitenwacht - perfect verlopen en een van de doelstellingen - het promoten van Mierlo en Mifano - is zeer zeker het resultaat geweest van al die enorme inspanningen. Het is om trots op te zijn dat dit bij Mifano allemaal kan. En wie weet welke belangrijke clubs en teams er nog zullen volgen ....

Te gast bij Mifano waren reeds:

Nederland: Nederlands Elftal, Oranje onder 21, Oranje onder 17, UEFA-team, Nederlands Dames Elftal, Nederlands Amateur Elftal, Roda JC, RKC Waalwijk, NAC, Willem II, De Graafschap, Excelsior, RBC Roosendaal, Fortuna Sittard, FC Volendam, Emmen, Sparta, MVV, Go Ahead Eagles, FC Den Bosch, en TOP Oss.

België: AA Gent, FC Antwerp, KRC Genk, KVC Westerlo, Germinal Ekeren, Verbroedering Geel, KFC Turnhout, FC Luik, Eendracht Aalst, KV Oostende en St. Truiden.

Duitsland: Alemania Aachen, Wuppertaler SV, Karlsruhe SC, Bayern München en S.V. Rot-Schwarz Neubrück.

Engeland: Engels Elftal, Engels Amateur Elftal, Leeds United, FC Everton, Newcastle United, Sunderland, Wigan Athletic en Stoke City.

Israël: Maccabi Tel Aviv, Beitar Jerusalem, Maccabi Petah-Tikva, Maccabi Ashvalom Petah-Tikva, Hapoel Petah-Tikva, Ashdod SC en Hapoel Kfar Saba.

Rusland: Dynamo Moscow, Torpedo Moscow, CSKA Moscow, FC Lokomotiv Moscow, FC Ruben Kazan en Spartak Alania Vladikavkaz.

Griekenland: OFI Kreta, PAOK Thessaloniki, Olympiakos Piraeus, FC Panahaiki Patras, MAE Manaxaikh en FC Iraklis Thessaloniki.

Turkije: Turks Elftal, Denizlispor, Besiktas SK en Bursaspor.

Portugal: Benfica en Portugees Dames Elftal.

Japan: Japans Studenten Elftal en JEFF United

Frankrijk: AJ Auxerre, AS Monaco

Italië: Italiaans Elftal

Oostenrijk: SK Sturm Graz

Zweden: IFK Göteborg

Spanje: Valencia FC

Letland: FC Skonto Riga

Roemenië: Steaua Boekarest

Oekraïne: Dynamo Kiev

Qatar: Al-Etehad

Tsjechië: Banik Ostrava

Ver. Arabische Emiraten: Al Washl en

Australië: Australisch Elftal.

[naar boven](#)

Voorzitters: een overzicht

Als gevolg van gebrek aan harde gegevens is in een aantal gevallen een schatting gemaakt.

1929 - 1932	Gijs Koolen
1932 - 1934	Jan Louwers
1934 - 1936	Gijs Koolen
1936 - 1938	Vic. Simons
1938 - 1942	Th. Scheepers
1942 - 1949	Vic. Simons
1949 - 1951	Vic. van Loon
1951 - 1955	Christ Liebreks
1955 - 1955	Frans van Loon *)
1955 - 1959	Christ Liebreks
1959 - 1963	Cor van Laarhoven
1963 - 1965	Ben Koolen
1965 - 1969	Marinus Raaijmakers
1969 - 1975	Pieter Driessen
1975 - 1983	Hans Donkers
1983 - 1987	Cor Vreven
1987 - 1987	Jos Schreuder *)
1987 - 1989	Hans Janssen
1989 - 1990	Cor Vreven
1990 - 1994	Rob van Kerkhoven
1994 - 1996	Ton van der Heijden
1996 - 1997	Noud Strijbos
1997 - 2007	Wim van Bokhoven
2007 - 2010	Joop van Stiphout
2010 - 2010	Huub Swinkels **)
2010 - heden	Peter Verberne

*) Slechts voor de duur van enige maanden

***) ad interim

[naar boven](#)

Bronvermelding

Om gegevens te verkrijgen om de historie van de club vorm te geven hebben talrijke gesprekken plaatsgevonden met - hoofdzakelijk - Mifano-mensen. Daarnaast is geciteerd cq info gehaald uit:

- Mierlo's Verleden - Jos van de Vleuten en Leon de Fost - 1996,
Uitgever Van Geijt d.o.o. - Ljubljana
- Krant De Zuidwillemsvaart
- Gemeente-archief - Historisch Informatie Centrum, Helmond
- Kerkarchief Mierlo
- Heemkundekring Mierlo
- KNVB District Zuid I
- Archief Mifano; clubbladen en jubileumboekjes 25-, 40-, 50-, 60-jarig bestaan

[naar boven](#)

Clublied M.V.C.

(Melodie: De Vlaamse Leeuw)

Wij zijn toch allen trouwe leden, van onze club, de M.V.C..

Wij hebben al zo vaak gestreden, voor hare eer in een of twee.

Kent gij die club, waarvan weer wordt gesproken? Kent gij die ploeg, in d'omtrek steeds vooraan?

Met u gaan wij naar de victorie, Oh M.V.C., blijf voorwaarts gaan.

Met u gaan wij naar de victorie, Oh M.V.C., blijf voorwaarts gaan.

Ziet gij die jongens uitverkoren, ziet gij hen 't groene veld op gaan?

Ziet gij die zwart en gele kleuren, de grote strijd zal nu beginnen gaan?

Oh zie eens hoe zij strijden voor de glorie, voor d'overwinning tot het is gedaan.

Met u gaan wij naar de victorie, Oh M.V.C., blijf voorwaarts gaan.

Met u gaan wij naar de victorie, Oh M.V.C., blijf voorwaarts gaan.

Ziet gij die achterhoede werken, het doel is voor gevaar behoed.

De middenlinie steeds versterken, juist op de plaats waar het wezen moet.

De andere vijf, zij zorgen voor de aanval; de vijand kan de drang niet meer weerstaan.

Met u gaan wij naar de victorie, Oh M.V.C., blijf voorwaarts gaan.

Met u gaan wij naar de victorie, Oh M.V.C., blijf voorwaarts gaan.

Blijft rooms van geest en rooms van zinnen, stel uw bestuur toch niet teleur.

Blijft altijd roomse sport beminnen, gehoorzaam steeds T.C. en adviseur.

En wie wellicht neutraal nog is verbonden, kom schaat u allen onder onze vaan.

Met u gaan wij naar de victorie, Oh M.V.C., blijf voorwaarts gaan.

Met u gaan wij naar de victorie, Oh M.V.C., blijf voorwaarts gaan.

En ziet gij eens in later jaren, met vreugde op uw blije jeugd.

Toen gij hier levensmoed vergaarde, gewis verschaft u die terugblik vreugd.

En klopt men bij je aan voor ondersteuning, dan denkt gij nog hoe 't vroeger is gegaan.

Met u gaan wij naar de victorie, Oh M.V.C., blijf voorwaarts gaan.

Met u gaan wij naar de victorie, Oh M.V.C., blijf voorwaarts gaan.

Mifanoliedje

In Mierlo is een clubje, 't is overal bekend.

Bij regen of bij onweer: zij zijn altijd present.

Dan schieten ze tegen de palen en dan weer tegen de lat.

Dan zeggen de Mierlonaren, we hebben weer pech gehad.

En Mierlo een twee drie gaat nooit verloren.

Ja Mierlo een, twee drie staat bovenaan.

Op ieder hoekje van de laan, zie je met grote letters staan:

Mifano 1, staat bovenaan.

[naar boven](#)